

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 35 / Hejmar 410 / Sibat 2016

Özyönetim direnişi uluslararası komployu tümden yenilgiye uğratma hamlesidir

Mustafa Karasu

● Demokratik özerklik hamlesi komployu boşa çıkarma mücadelesinin en son aşamasıdır. Uluslararası komploya karşı mücadelenin zirveleştirilmesidir. Uluslararası komploya karşı mücadelenin ideolojik ve siyasi düzeyde en üst seviyeye taşırılmasıdır. Bu kesinlikle böyle görülmelidir. Bu açıdan özerklik mücadelesi bugün AKP iktidarına karşı mücadele, komploya karşı mücadelenin son aşamasıdır. Komplonun tümden tarihe gömülmesi mücadelesinin yürütülmesidir.

● Türk devleti bugün, Kürtler üzerindeki soykırım politikasından vazgeçmemiştir. Kürtler üzerindeki kültürel soykırımcı, sömürgeci hegemonyasını sürdürmek istiyor. Kürtler artık Türk devletinin hegemonik devlet anlayışı altında yaşamak istemiyor. Türk devletinin Kürtlerin kendi diliyle, kimliğiyle, kültürüyle kendi kendini yönetmesini kabul etmesini istiyor. Şu andaki savaş bunun içindir.

> 2-6

Şerê bajaran weke ku agirê venamire ye

Murad Karayilan

Îro gelê me jî li kolanan e, rabû ye. Lê wekî min got, kêmahî çiqas bên bihûrandin, di aliyê gel de çiqas bi rastî temamî xwe bibîne, tam ne diyar e. Li hemberî vê hovitiyê, bi taybet birîndaran di bin jêrzemînan de şehîd xistinê li hemberî wê şert û mercê rabûnê heye. Pêwîste gelê me rabe. Heval bang dikin. Êdî bang kirin çi wateya xwe nîne. Êdî wext hatiye; ne axivandin, kiryar pêwîst in. Pratîk pêwîst e. Bi vî awayî şoreşa me êdî di qonaxeke nû de ye. Dijmin jî di zanabûna wê de ye û dixwaze êrîş hîn dijwartir bike.

> 9-12

Özgür Rojava demokratik Suriye'nin teminatıdır

Nurettin Sofi

> 23-28

Özgürlük yürüyüşümüzü kesintisiz ve kimsenin durduramayacağı büyüklükte sürdüreceğiz

PKK'nin Ortadoğu'ya açılımları var. Bu hem sosyalist, demokratik ve hem de tam bağımsızlıkçı bir niteliktedir. PKK böyle bir açılımı en önde götüren bir harekettir. Dolayısıyla NATO'nun 'Tehlikenin yönü Kuzey'den Güney'e kaydı; Türkiye en istikrarsız ve en belirsiz bir bölgede yaşıyor; dolayısıyla en temel ülke olarak Türkiye'yi görmeliyiz, desteklemeliyiz' şeklindeki politikası iyi anlaşılıyor.

Bu, bizim için bir şereftir. Madem Sovyetler'in yerine PKK geçti, madem en çok destekledikleri, istikrarlı, modern ülke olan Türkiye zorlanıyor, bundan gurur duyarız. Ayrıca kocaman bir sistemin bizimle savaşmasını, kendi gücümüzün bir göstergesi olarak değerlendiririz.

> 16-19

Özyönetim direnişleri ve kadının rolü

Ronahî Serhad

Temmuz ayından beri yaşanan özyönetim direnişleri pratiklerinden ve düşmanın halkımıza topyekün saldırılarından doğru sonuç çıkarmak ve katliamcılardan hesap sormak boynumuzun borcudur. Derin acımızı yüklenerek, öfkemizi bilinçle donatarak, eyleme geçerek, örgütlenerek sürece yükleneceğimiz kesindir.

Mücadelemizin odağına Önderliğimizin sağlık, güvenlik ve özgürlüğünü alarak 8 Mart'ı mücadelemizi yükseltmenin startı olarak ele alıyoruz. Dört parça Kürdistan'da ve yurt dışında sonuç alıncaya kadar harekete geçmek, serhildan duruşunu yaşam tarzı haline getirmek gereklidir.

> 13-15

Her PKK kadrosu 'neyi nasıl yaşayacağız' sorularının cevabında ortaklaşmalıdır

Duran Kalkan

İnşa demek, toplumu örgütleme demektir. Toplumsal örgütlülük dışında bir inşa yoktur. Toplumun bütün yaşam alanlarında örgütlü hale getirilmesine inşa çalışması denir. Hiç eğitim ve örgütleme çalışması yapmayıp da inşa kadrosuyum, demek de büyük bir yanılgıdır. İnşa örgütleme demektir.

Örgütlü toplum ekonomik toplumdur, örgütlü toplum demokratik toplumdur, örgütlü toplum ekolojik toplumdur, kadın özgürlükçü toplumdur. Kendisi örgütlü hale gelemeyen kadro toplumsal örgütlülüğü geliştirme ve ona öncülük etme gibi bir durumu da asla gösteremeyecektir. Bu bakımdan ideolojik-örgütsel mücadeleyle düzeltme gerekmektedir.

> 7-8

Özyönetim direnişi

uluslararası komployu tümden yenilgiye uğratma hamlesidir

“Demokratik Özerklik hamlesi komployu boşa çıkarma mücadelesinin en son aşamasıdır. Uluslararası komploya karşı mücadelenin zirveleşirilmesidir. Uluslararası komploya karşı mücadelenin ideolojik ve siyasi düzeyde en üst düzeye taşırılmasıdır. Bu açıdan özerklik mücadelesi bugün AKP iktidarına karşı mücadele, komploya karşı mücadelenin son aşamasıdır. Kürt halkının demokratik temelde demokratik konfederal olarak sistemleşip özyönetim kazanmasıyla birlikte komplo tamamen boşa çıkarılmış olacaktır.”

Mustafa Karasu

Önder Apo’ya yönelik uluslararası komplo, uluslararası güçlerle Türkiye’nin Önder Apo, PKK, Özgürlük Hareketi karşıtlığı konusunda birleşmelerinin sonucu gerçekleşmiştir. Uluslararası güçler Ortadoğu’ya müdahale etmek, Sovyetler Birliği’nin dağılması ve soğuk savaşın sonlanmasından sonra Ortadoğu’ya yeniden bir çekidüzen vermek istiyorlardı. 1. Körfez Savaşıyla ABD’nin bölgeye müdahalesiyle birlikte bölgenin yeniden kontrol edilmesi hedefleniyordu. Bu açıdan 1991’de gerçekleşen 1. Körfez Savaşında Irak'a karşı yürüttükleri savaşı 2. Körfez Savaşı biçiminde Irak'a müdahale üzerinden Ortadoğu’yu yeniden kontrol etmeyi hedefliyorlardı. Ortadoğu’ya bir müdahale planlanırken ABD önünde engel olacak pürüzleri temizlemek istiyordu.

Bu dönemde Ortadoğu’da etkili olan, sürekli olarak gelişme kaydeden, Ortadoğu’da uluslararası güçlere alternatif politika üreten, Önder Apo’nun öncülük ettiği PKK’ydi. Bu yönüyle ABD kendisine alternatif siyasi güç olacak, kendi politikalarını zorlayacak böyle bir devrimci gücü tasfiye etmek istiyordu. Çünkü Özgürlük Hareketi, kapitalist modernizme, onun temsilcisi ABD ve Avrupa’ya, yine beş bin yıllık devletçi geleneğin Ortadoğu’daki son temsilcilerine karşı halklar için alternatif bir hareket konumundaydı. Önder Apo’nun özgürlük çizgisi, halkların kardeşliğine dayanan demokratik bir çizgiydi. Ortadoğu’nun halkların kardeşliği temelinde yeniden şekillenmesi ve demokratikleşmesini hedefliyordu. Özgürlük Hareketi’nin bu karakteri, ABD’nin işbirlikçileri eliyle Ortadoğu’yu yeniden kontrol etme politikası önünde engel görüldü.

Komplocular, Önder Apo’yu hedefleri önünde engel olarak görmüştür

Diğer yandan ABD ve Avrupa’nın bölgedeki en önemli işbirlikçisi Türk devleti idi. ABD ve NATO Türkiye üzerinden Ortadoğu’yu dizayn etme, Ortadoğu’yu kontrol etme politikaları yürütüyorlardı. Çünkü Türkiye’nin hem NATO üyesi, hem Avrupa Birliği içinde olması, kapitalist modernitenin ve kapitalizmin en fazla geliştiği ülke durumunda bulunması, Türkiye’nin bu güçler tarafından kullanılmasında elverişli bir ülke olmasını sağlıyordu. Ortadoğu’da bölge halklarına karşı özellikle de yeniden dizayn etmede kullanacakları Türkiye, Özgürlük Hareketimiz karşısında büyük bir sıkışmışlığı yaşıyordu. Türk devletine her türlü destek verilmişti. Siyasi destek de, silah desteği de verilmesine rağmen Türk devleti, Önder Apo’nun öncülüğündeki Özgürlük Hareketi’ne karşı başarılı olamamıştı. Bunun sonucu Türk devleti “ben artık bu mücadeleyi sürdüremiyorum, eğer benimle birlikte PKK’yi tasfiye etmezseniz sizin bölgedeki işbirlikçiliğinizi yapamam, bölgede sizin politikalarınızın pratikleşmesinde gereken desteği sunamam” diyerek NATO’ya, ABD’ye ve Avrupa’ya başvurmuştu.

NATO, ABD ve Avrupa da Türk devletinin bu sıkışıklığını, çözülmeyle karşı karşıya olduğunu görmüştür. Uluslararası güçler Ortadoğu’yu yeniden şekillendirmek isterken şimdiye kadar hazırladıkları Türk devletini bu durumdan kurtararak kendi politikaları doğrultusunda kullanmak ve kendilerine daha bağımlı hale getirmek için PKK’ye karşı komployu geliştirme kararı almışlardır. Eğer Önder Apo’yu esaret altına alırlarsa, bu temelde Türkiye’yi daha fazla kendilerine bağlayacaklarını düşünmüşlerdir. Zaten Türkiye de bu dönemde Suriye yönetiminden Önder Apo’nun çıkarılmasını ve kendilerine teslim edilmesini istemiştir. ABD desteğiyle Suriye’ye bu yönlü baskı yapmışlardır. Önderliğin etkisizleştirilmesi konusunda Türkiye’nin istekleri ile ABD’nin hedefleri birleşmiştir. Çünkü ABD de Önder Apo’yu kendi hedefleri önünde engel olarak görmüştür.

Öte yandan ABD bölgeye müdahale ederken bir taraftan Türkiye’yi, diğer taraftan da Kürtleri, KDP ve YNK eliyle kontrol ederek kullanmayı hedeflemiştir. Özellikle Irak merkezli Ortadoğu’ya müdahale ederken işbirlikçileri, KDP’yi, YNK’yi esas almak istemiştir. Ancak PKK’nin mücadelesi, Önder Apo’nun etkili önderliği karşısında bu güçler sürekli gerilemektedir. ABD’nin, batının onlara verdiği rolü yerine getiremez hale gelmişlerdir. İşte komplonun bir amacı da Önder Apo’yu esaret altına alarak bu KDP ve YNK’nin önünü açmak olmuştur. Komployla bu güçlerin Kürt Özgürlük Hareketi tarafından sınırlanmasını, etkisiz hale getirilmesini engellemek istemişlerdir.

Ortadoğu düzeni, Kürtlerin varlığını inkar üzerinden şekillenmiştir

İşte bu amaçlar temelinde uluslararası güçler bölgeye müdahale etmeden önce Önder Apo’nun esaret altına alınmasını karar altına almışlardır. Bunun için Türkiye’yi de Suriye’ye baskı gücü olarak kullanmışlar, Suriye’yi sıkıştırmışlar ve Önder Apo’nun Ortadoğu’dan çıkmasını sağlamışlardır. Önder Apo esaret altına alınmadan, kontrol edilmeden, PKK’nin etkisizleştirilemeyeceğini düşünmüşlerdir. Bu nedenle Önder Apo’yu esaret altına alınana kadar komplocular Önder Apo’yu adım takip ederek hiç bir ülkede yer bulmamasını sağlamışlardır. Tarihin en büyük takiplerinden birini yapmışlardır. Bu tür bir takip Kartaca kralı Anibal’a yapılmıştır. Sonunda Anibal uzun yıllar takip edilerek saf dışı edilmiştir. Önder Apo’ya karşı da dünyada kalacak tek bir yer bırakmama doğrultusunda bir baskı ve takip uygulamışlar; sonunda da Yunanistan kullanılıp Önder Apo Kenya’ya sürülmüştür. Kenya’da CIA, Kenya’nın devleti, istihbarat örgütü birlikte Önder Apo’yu esaret altına alarak Türkiye’ye teslim etmişlerdir. Yoksa Türkiye’nin Önder Apo’yu esaret altına alması gibi bir durum yoktur. Nitekim Bülent Ecevit *“Apo’yu niye bize teslim ettiler bir türlü anlayamadım”* diyerek kuşkularını dile getirmiştir. Tabii ki Ecevit’in bu kuşkusu önemlidir. Niye teslim edilmiştir? Açıktır ki, Türk devletini daha fazla bağımlı hale getirmek, Türk devletini kendi çıkarları için kullanmak için. Diğer yandan Kürt sorununu çözümsüz bırakarak sürekli bir Kürt-Türk çatışması durumunu yaratıp bunun üzerinden hem Türkiye’yi kendi çıkarları için kullanmak, hem de bu ortamda Kürtleri kontrol ederek Ortadoğu’daki etkinliğini, varlığını sürdürmeyi hedeflemişlerdir. Her şeyden önce komplonun bu temelde gerçekleştiğini iyi bilmek gerekir.

Komployu ortaya çıkaran zihniyet ve politika 20. yüzyılın ilk çeyreğinde kurulan Kürtlerin fiziki ve kültürel soykırımını hedefleyen Ortadoğu sisteminden kaynaklanmaktadır. I. Dünya Savaşı’ndan sonra kurulan Ortadoğu düzeni, Kürtlerin varlığını inkar ve soykırım üzerinden şekillenmiştir. İngiltere’nin başını çektiği uluslararası güçler Musul ve Kerkük’ün, Suriye’nin kuzeyinin kendilerine bırakılması karşısında Türk devletinin ulus-devlet temelinde Kürtleri soykırıma uğratmasına onay vermişlerdir. Bu açıdan 20. yüzyıl Ortadoğu sistemi, Kürtleri soykırıma uğratma sistemi olarak şekillenmiştir. Ortaya çıkan Kürt itirazına, direnişine ve Önderliğine bu soykırım anlayışıyla yaklaşmışlardır. Dolayısıyla Önder Apo’ya yönelik uluslararası komplo aynı zamanda bir soykırım saldırısıdır. Kelleyi koparıp, vücudu bir tarafa atma saldırısıdır. Kürt halkının önderlerini ve siyasi örgütlerini saf dışı edip soykırım politikalarını engelsiz sürdürme saldırısıdır.

Önder Apo, 1925’te Kürt halkına yapılan saldırıyı; Şêx Sait ve arkadaşlarının idam edilmesini Kürt halkına karşı yürütülen soykırımın başlangıcı olarak değerlendirmiştir. Bu temelde Seyit Rıza ve arkadaşlarının idam edilmesi de Dersim soykırımı

olarak tarihe geçmiştir. Kürt halkının varlığını, siyasi iradesini tanımadıkları için Kürt Önderlerini katletmişlerdir. Bir halkın önderini katletmek, tüm halkı katletmek gibidir. Kürt önderlerinin idamıyla inkarcı ve soykırımcı politikaları sürdürmüşlerdir. İnkarcılık ve soykırım politikaları terk edilmediği müddetçe Kürt önderlerine yönelik idam, katletme ve etkisiz kılma politikaları son bulmayacaktır. Önder Apo'ya yönelik gerçekleştirilen komplo da inkar ve soykırım politikalarının sonucudur. Bugün de Kürt önderlerine yaklaşıma bakarak Kürt halkına karşı politikanın ne olduğunu anlamak mümkündür. Kürt halkının önderliğine yaklaşımlar değişmedikçe Kürt halkı üzerindeki soykırım politikaları da değişmeyecektir. Kürtler ve dostları bu gerçekliği bir kanun gibi görmelidirler.

Avrupa'daki halkımız da komplo boyunca sürekli ayakta olmuştur

Bu açıdan uluslararası komplo içinde yer alan tüm ülkeler Kürt soykırım suçuna ortak olmuşlardır. Türkiye'nin Kürtleri soykırıma uğratma politikasının destekçileri olarak tarihe geçmişlerdir. Musul ve Kerkük karşılığında Kürtleri soykırıma uğratacak ulus-devlet için izin verme politikasını da bu komployla sürdürdüklerini ortaya koymuşlardır.

Komplo, Önder Apo'nun esaretiyle sonuçlanmıştır. Ama komplo süresince halkımız uluslararası komploya karşı büyük bir mücadele içinde olmuştur. Bu da örneğine ender rastlanan direnişlerden biri olarak tarihe geçmiştir. Tarihte hiçbir önderlik bu düzeyde bir halk tarafından sahiplenilmemiştir, hiçbir önderliğin etrafında böyle ateşten bir çember oluşturulmamıştır, hiçbir önderlik için bu düzeyde fedaice eylemler gerçekleştirilmemiştir. Uluslararası komplonun başlamasından itibaren Önder Apo'nun Ortadoğu'dan çıkarılmasından sonra Kürt halkı başta Bakurê Kurdîstan, Türkiye ve Avrupa olmak üzere Kürdistan'ın tüm parçalarında Önder Apo'ya sahiplenerek komployu boşa çıkarmak, komployu engellemek için büyük bir mücadele içinde olmuştur. "Güneşimizi Karartamazsınız" sloganı altında gerçekleşen bu direnişte onlarca yurtsever şehit düşmüştür. Birçok PKK'li kadro komploya karşı fedaice eylemler yaparak komploya karşı mücadele içinde olmuştur. Bu komplo süresince halkın büyük direnişi gelişmiştir. Halktan onlarca kişi şehit düşmüş, onlarcası yaralanmıştır. Türkiye'de gösterdikleri bu direniş nedeniyle hem öldürülmüşlerdir, hem de büyük bir işkence görmüşlerdir. Önderliğe sahiplenme eylemleri askerin ve polisin saldırılarıyla karşılaşmıştır ama buna rağmen Kürt halkı önderliğine fedaice sahiplenmekten vazgeçmemiştir.

Avrupa'daki halkımız da komplo boyunca sürekli ayakta olmuştur. Rusya'da Moskova meydanında iki PKK militanının fedaice kendisini yakması gerçeği vardır. Rojhilatê Kurdistan'da halk serhildana kalkmıştır; Önderlik için kendini yakanlar olmuştur. Rojava'da da halkımız komploya karşı ayaklanmıştır. Tüm bunlar, Önder Apo'nun esaret altına alınmasından sonra hem Önder Apo'nun, hem de Özgürlük Hareketimizin ve halkımızın komploya karşı mücadelesinde dayanacağı en temel moral değerler olmuştur. Bu duruş daha sonra komploya karşı fedaice duruşun ortaya çıkmasını, gelişmesini ve bu temelde direnilerek komplonun boşa çıkarılmasını sağlamıştır. Bu açıdan Önder Apo'ya yönelik komplo sürecinde gösterilen bu direniş, kesinlikle Kürt halkının özgürlük tarihine altın harflerle geçecektir. Çünkü bu fedaice direniş, bu dönemdeki fedai direniş ruhu daha sonraki tüm saldırıların boşa çıkarılmasında, halkımızın, hareketimizin tarihteki en büyük direnişleri göstermesinde yol gösterici olmuştur.

Önderliğin bütün yoğunlaşmaları komployu boşa çıkarma üzerinedir

Yine Önder Apo'nun her türlü baskıya karşı, saldırıya karşı, psikolojik savaşa karşı büyük direniş göstermesinde, bu direnişçilerden büyük bir manevi destek ve güç aldığını rahatlıkla söyleyebiliriz. Önder Apo'nun İmralı'da büyük bir direniş içinde olmasında, tarihin en büyük direnişini göstermesinde "Güneşimizi Karartamazsınız" sloganı altında direnen halkımızın, yoldaşlarımızın çok büyük moral desteği, dayanağı vardır. Bunun da tüm halkımız tarafından, gençler, kadınlar, militanlar tarafından ve Kürt halkının dostları tarafından çok iyi bilinmesi gerekmektedir.

> **Komplo süresince PKK'li kadrolar ve halkın büyük direnişi gelişmiştir. Halktan onlarca kişi şehit düşmüş, onlarcası yaralanmıştır. Türkiye'de gösterdikleri bu direniş nedeniyle hem katledilmiş hem de büyük bir işkence görmüşlerdir. Önderliğe sahiplenme eylemleri askerin ve polisin saldırılarıyla karşılaşmıştır ama buna rağmen Kürt halkı önderliğine fedaice sahiplenmekten vazgeçmemiştir.**

Şunu özellikle vurgulamak gerekir; Önder Apo, Kenya'da esaret altına alınır alınmaz bu komplonun nasıl boşa çıkarılacağı konusunda kafa yormuştur. Önder Apo'nun 17 yıllık esareti boyunca tek düşündüğü şey, komployu boşa çıkararak halkın özgürlük mücadelesini başarıya ulaştırma yoğunlaşması ve çabası olmuştur. Bu açıdan zamana ve koşullara göre düşünce üreterek, zamana ve koşullara göre taktik geliştirerek, politika üreterek uluslararası komplonun boşa çıkarılması için büyük bir çaba göstermiştir. Önder Apo'nun İmralı'daki duruşu, her sözü, her konuşması tamamen uluslararası komployu boşa çıkarma amaçlıdır. Çünkü uluslararası komployu boşa çıkarmak, halkın özgürlük mücadelesini yeniden geliştirmek anlamına gelmektedir. Kürt Özgürlük Hareketi'nin yeniden halkın mücadelesine öncülük yapacak hale getirilmesidir.

Kuşkusuz Önder Apo uluslararası komplonun gerçekleşmesinden önemli sonuçlar çıkarmıştır. Neden uluslararası komplo gerçekleşti? Bu komployu niye önlemedik? Bu komplonun amacı nedir? Bu komployla ne sonuç almak isteniyor? Bunların hepsinin üzerinde çok güçlü yoğunlaşarak bunları boşa çıkaracak düşünceyi, tutumu ve pratiği ortaya çıkarmaya çalışmıştır. Önderlik komplonun gerçekleşmesi konusunda komplocuların amacını kapsamlı değerlendirme yanında, esas olarak "biz bunu niye önleyemedik", diyerek bu konuda hem kendini, hem Özgürlük Hareketi'nin pratiğini sorgulamıştır. "Niye önleyemedik, neden komplo gerçekleşti?" Sorusuna cevap arama temelinde "bundan sonra komployu nasıl engelleriz, komplonun amacını nasıl boşa çıkarırız, bir daha böyle bir komployla karşılaşmamak için kendimizi nasıl örgütlendirebiliriz, yapılandırabiliriz, mücadele imkanlarına, araçlarına kavuşabiliriz" konularında yoğunlaşmıştır. Bu yönüyle İmralı günlerini, Önder Apo'nun kafasını çatlatırcasına komplonun boşa çıkarılmasına yorarak, her anını, her saniyesini bunun için yaşayarak geçirdiğini herkesin çok iyi bilmesi gerekir. Bütün yoğunlaşmalarını ve çabasını komployu boşa çıkarmak ve Özgürlük Hareketi'ni daha etkili mücadele eder hale getirmek için sarf etmiştir. Önder Apo, bu yönüyle İmralı'da gerçekten de tarihin en büyük yoğunlaşmalarını yaşamıştır. Büyük inzivaların, büyük yoğunlaşmaların en çarpıcı örneğini vermiştir.

Önder Apo, 'komplo oldu, uluslararası güçler şöyle komplo yaptılar, mevcut dünya koşullarında bunlara karşı mücadele verilemez; bunlar karşısında özgürlük mücadelesi yürütülemez; o zaman bu güçlerin dediğine uymak, onlara teslim olmak' gibi bir yaklaşım içinde olmamıştır. Tam tersine Önder Apo tüm eksiklikleri ve yetersizlikleri aşarak, düşünce olarak, örgüt olarak, yapılanma olarak, teorik-pratik ve eylem çizgisi olarak kendini yeniden yapılandırarak, daha etkili 'nasıl mücadele ederiz, nasıl bu örgütü daha etkili mücadele eder hale getiririz, bu halkın özgürlük mücadelesini daha nasıl fazla geliştiririz' konusu üzerinde yoğunlaşmıştır. Çünkü eski mücadele çizgisinde yetersizlikler vardır. Eski mücadele çizgisinde mücadelenin gelişmesini engelleyen düşünsel, teorik, yapısal, politik ve eylemsel yetersizlikler vardır. Komplonun önlenememesi bunun ifadesidir. İşte Önder Apo tüm bunları aşıp Özgürlük Hareketi'ni, PKK'yi, Kürt halkının mücadelesini daha etkili kılmayı hedeflemiştir. Öyle bazılarının sandığı gibi, düşündüğü gibi Önder Apo'nun, "dünyada reel sosyalizm yıkılmıştır, kapitalizm hakim olmuştur, bu dünyaya boyun eğme, onların suyuna gitme" biçiminde bir değerlendirmesi ve yaklaşımı olmamıştır. Önderliğin yoğunlaşmalarını, düşünsel, teorik olarak getirdiği yenilenmeyi böyle anlamak bu Önderliği anlayamamaktır, PKK'yi anlayamamaktır, Özgürlük Hareketi'ni anlayamamaktır. Özgürlük Hareketi, bir mücadele hareketidir, Önder Apo, bir mücadele önderliğidir, bir mücadele kişiliğidir. Özgürlük, demokrasi, sosyalizm kişiliğidir. Özgür, demokratik, sosyalist yaşamı hedefleyen, bunun için saçından tırnağına kadar bütün yaşamını, ömrünü veren bir önderlik gerçekliği, parti gerçekliği vardır. Bu açıdan Önder Apo'nun yoğunlaşmaları reel sosyalizmin dağılmasından sonra bazı solcuların kapitalist moderniteye, sömürgeciliğe, emperyalizme teslim olmaları ve kapitalist modernist paradigmanın sınırları içinde yaşama tutunmalarıyla benzeştirilemez. Tamamen eksikleri ve yetersizliklerini aşarak kapitalist moderniteye, emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı 'daha fazla nasıl etkili mücadele edebiliriz, mücadeleyi daha nasıl etkili kılabiliriz, mücadelemizi sonuca götürme önündeki engelleri nasıl kaldırabiliriz, mücadelemizi başarıyla nasıl sonuca götürebiliriz' anlayışıyla, hedefiyle yoğunlaşmıştır. Buna göre düşünsel ve teorik üretim yapılmış, politik ve taktik yaklaşım gösterilmiştir. Hareketi buna göre yeniden yapılandırma çabasını yürütmüştür.

Önder Apo, somut koşulların somut tahlilini yapmaktadır

Bir kere herkesin Önder Apo ve PKK gerçekliğinin uluslararası komplodan sonraki tutumunun, duruşunun bu çerçevede olduğunu bilmesi gerekir. Önder Apo'nun yoğunlaşmalarını, değerlendirmelerini, pratiğini bu çerçevede ele almayanlar kesinlikle yanılırlar, yanlış sonuca giderler ya da Önderliği kendi düşündükleri gibi, bu partiyi kendi düşündükleri gibi anlamaya çalışırlar, öyle bir kalıba sokarlar. Kendilerine göre bir önderlik, kendilerine göre bir hareket tanımı yapmaya çalışırlar. Bu, kesinlikle doğru değildir. Önder Apo bir mücadele önderliğidir, bir devrimci önderliktir. Öyle bir devrimci mücadele önderliğidir ki, *"hiçbir güç, hiçbir engel benim devrimci mücadeleme, çalışmama engel olamaz; ben devrimci mücadelemle, özgürlük ve demokrasi mücadelemle her türlü engeli aşabilirim"* diyen, bu konuda kendine güvenen bir önderlik gerçeğidir. Önder Apo, gerçeğinde aşılamayacak hiçbir engel yoktur.

Önder Apo gerçekliğinde politika vardır, taktik vardır, esneklik vardır ama sistem içileşme yoktur. Sisteme boyun eğme yoktur. Sistemin huyuna, suyuna gitme yoktur. Tüm çabalarında kesinlikle sistemin, sömürgeciliğin, soykırımcılığın, kapitalist modernist güçlerin özgürlük mücadelesi önündeki engellerini aşma iddiası ve kararlığı vardır.

> **Önder Apo gerçekliğinde politika vardır, taktik vardır, esneklik vardır ama sistem içileşme yoktur. Sisteme boyun eğme yoktur. Sistemin huyuna, suyuna gitme yoktur. Tüm çabalarında kesinlikle sistemin, sömürgeciliğin, soykırımcılığın, kapitalist modernist güçlerin özgürlük mücadelesi önündeki engelleri aşma iddiası ve kararlığı vardır. Önder Apo gerçeği böyle bir önderliktir.**

Önder Apo gerçeği, böyle bir önderliktir. Ama ne var ki, Önder Apo bazı değerlendirmeler yapınca, yeni düşünceler ortaya atınca, yeni paradigma geliştirince, ideolojik ve teorik düşüncelerinde yenilenme yapınca, özellikle de 1990'lı yıllar sonrasında sistem içileşen, kendine sosyalist, devrimci diyen hareketlerin; 'özgürlük ve demokrasi davasından vazgeçerek sosyalist iddialarını, düşüncelerini kapitalist moderniteyle uzlaştıran, onun güdümüne giren' bir hareketmiş gibi değerlendirmiştir. Bu kesinlikle doğru değildir. Bunu düşünenler, bu yönlü değerlendirmeler yapanlar aslında iradeleri kırılmış 'kapitalist moderniteye, kültürel soykırımcı sistemle mücadele edilemez, ancak teslim olunursa, onların sistemin içine girilebilirse bir şeyler elde edilebilir, yaşanılabilir' gibi yanılgı, gaflet ve ihanet içine düşenlerdir.

Tabii ki Önder Apo, somut koşulların somut tahlilini yapmaktadır. Bir dönemdeki devrimci yol ve yöntemler başka bir dönemde geçerli olmayabilir. Bu doğrudur, bunu zaten her devrimcinin yapması gerekiyor. Dogmatik olmayacaksa, kalıpçı olmayacaksa, kendisini başarılı kılacaksa her dönem koşulları irdeleyerek, değerlendirerek yeni politikalar, yeni taktikler, yeni araçlar ortaya çıkarmak durumundadır. Öte yandan düşüncede, teoride yanlışlıklar olabilir, yanlışlıklar olmuştur. Reel sosyalizmin düşüncesinde de, teorisinde de yanlışlıklar vardır, pratiğinde de, toplum ve devlet anlayışında da yanlışlıklar vardır. Bu yanlışlıklar zaten başarısızlığı getirmiştir. Reel sosyalizm yetersizlikler ve yanlışlıklar sonucunda çökmüştür. Yoksa reel sosyalizmin yıkılışını sadece emperyalizme, kapitalizme bağlamak yanlıştır. Eğer sosyalizm doğru anlayışta olsaydı, doğru pratikte olsaydı kesinlikle kapitalizm aşılırdı. Çünkü daha 20. yüzyılda devletler, kapitalizm ve sömürücü güçler anlamsız hale gelmiştir. Bu açıdan halklar, toplumlar, devletlerden ve sömürüden kurtulmak istemişlerdir. Bu nedenle sosyalizm 20. yüzyılın yükselen değeri olmuştur. Eğer sömürüden kurtulmanın doğru teorisi, doğru paradigması, doğru pratiği geliştirilmiş olsaydı kesinlikle emperyalist-kapitalist sistem, yani kapitalist modernite sosyalizm karşısında ayakta kalamazdı. Eğer reel sosyalizm kapitalizme karşı mücadelede başarılı olamamışsa, bunun esas nedeni, kendi sosyalizm anlayışında, kendi paradigmasında, kendi yapılanmasında yanlışlıklar olmasındandır. İşte Önder Apo özellikle reel sosyalizmin yıkılmasından sonra, 1990'lı yıllarda birçok sosyalist hareketin içine düştüğü durum çerçevesinde uluslararası komployu değerlendirmiştir. Uluslararası komplo sürecinde bu yönlü yoğunlaşmalarını daha da derinleştirmiştir.

Tabii ki uluslararası komployla Önder Apo'nun esaret altına alınması, Önder Apo'yu yoğunlaştırma konusunda yeni veriler ortaya çıkarmıştır; yeni durum ortaya çıkarmıştır. Önder Apo bu çerçevede sosyalizmi de değerlendirmiş, Marks'ın, Engels'in, Lenin'in düşüncesinde, teorisinde, paradigmasında, felsefesinde var olan yanlışlıkları ortaya koymuştur. Bu Marks'a karşı olmak, Engels'e karşı olmak, Lenin'e karşı olmak değildir; sosyalizme karşı olmak değildir. Tam tersine sosyalizme saygının gereğidir. Marks'ın, Engels'in, Lenin'in emeklerine saygının gereğidir. Tabii ki onlar da insandır, yanlış yapabilirler. Onların döneminde ortaya çıkan veriler, onların birçok değerlendirmelerini yetersiz kılmıştır. 21. yüzyıla geldiğimizde, 19. ve 20. yüzyılda yaşananlar, her alandaki gelişmeler aslında tarihi, toplumu, insanı, kapitalizmi, sosyalizmi daha iyi değerlendirme imkanlarını, verilerini sunmuştur. Reel sosyalizm bu açıdan çok büyük bir deneydir. Sosyalizmin doğruya kavuşmasında, oturtulmasında doğruları, yanlışları ve eksikleriyle çok önemli bir pratiği ifade etmektedir. Bu pratiği anlamamak, değerlendirmemek, buradan çıkarılacak derslerle daha doğru sosyalist anlayışı, daha doğru özgürlük ve demokrasi anlayışını geliştirmemek kadar yanlış bir şey olabilir mi? Sosyalizme bağlılık, Marks'a bağlılık, Engels'e bağlılık, Lenin'e bağlılık, bütün sosyalist önderlere ve direnişçilere bağlılık eksikleri ve yanlışlıkları irdeleyip doğruları ortaya koymakla olur. Yoksa söylenenleri, 'Marks şöyle demişti', 'Lenin şöyle demiş' diye tekrarlamak, hiç sorgulamamak, hiç eksik görmemek,

'aynısını uygulayacağız' demek kesinlikle sosyalizm karşıtlığıdır. Kesinlikle Marks'a, Engels'e, Lenin'e saygısızlıktır. Yüzyıllık reel sosyalizm pratiğinde emek verenlere saygısızlıktır. Böyle bir pratiği, yüzyıllık deneyimi doğru değerlendirmezsek bize sosyalist denilebilir mi? Yüzyıllık pratikten sonuç çıkarmayacaksak, buna doğru sosyalist anlayış denilebilir mi? Tabii ki bu konuda Önder Apo büyük değerlendirmeler yaparak sosyalizm nerede başarısız kaldı, bunları ortaya koyarak sosyalizmin başarılı olmasını sağlamak için yoğunlaşmıştır. Sosyalizmden vazgeçmek, devrimden vazgeçmek, direnişten vazgeçmek için değil; sosyalizmi, devrimi, demokrasiyi, toplumculuğu, toplumsal değerleri başarıya ulaştırmak için büyük bir yoğunlaşma içine girmiş ve bunun sonucu çok tarihi sonuçlar ortaya çıkarmıştır. Çok tarihi değerlendirmelerde bulunmuştur. İnsanlığın düşünsel hayatına, sosyalizmin düşünsel hayatına, demokrasinin düşünsel birikimine çok büyük katkılarda bulunmuştur.

likler, değişiklikler ortaya çıkarmıştır. Bunlar geri adım atma değildir, mücadeleden vazgeçme değildir. Özgürlük çizgisini, demokrasi çizgisini, sosyalizm çizgisini derinleştirmek, özgürlük, demokrasi ve sosyalizm çizgisini daha da etkili kılmak için, daha da sonuç alıcı kılmak için gerçekleştirilen yoğunlaşmalardır. Bu açıdan tüm halkımız, Kürt aydınları, gençleri, tüm devrimciler, Kürt halkının tüm dostları Önder Apo'nun yoğunlaşmasını, düşünce gelişmesini, PKK'nin yeni paradigmasını, teorik yaklaşımlarını, öğüt anlayışını, yapılanma gerçeğini, eylem çizgisini bu çerçevede ele almalıdırlar. Böyle ele alanlar Önderlik çizgisini, PKK çizgisini doğru anlayıp doğru pratikleştirebilirler. Ya da Önderlik çizgisine, PKK çizgisine doğru anlam verebilirler.

Uluslararası komplonun 18. yılında böyle bir değerlendirmeyi gerekli görüyoruz. Bu çerçevede şunu söyleyebiliriz ki, Önderlik, eskisinden daha fazla sosyalist, daha fazla demokrat, daha fazla özgürlükçüdür. Kürt Özgürlük Hareketi PKK, eskisinden daha fazla özgürlükçü, demokrat ve devrimcidir. Önder Apo, gerçekleştirdiği çizgiyle devrimci güçlerin, yani devlet karşıtı, kapitalist karşıtı güçlerin sistem dışına çıkmasını sağlamaya çalışmıştır. Bu yönüyle tarihin en büyük değerlendirmelerini yapmıştır. Devlet ve iktidar çözümlemeleri birçok yönüyle ilktir. Önder Apo'nun gerçekleştirdiği devlet ve iktidar çözümlemeleri daha önce bu düzeyde gerçekleşmemiştir. Kuşkusuz Marks da, Engels de, Lenin de devlet üzerine değerlendirmeler yapmışlardır. Devletin bir sömürü, bir zulüm aracı olduğunu ortaya koymuşlardır. Anarşistler bu yönlü değerlendirmeler yapmışlardır. Yine birçok sosyalist, demokrat devlet ve iktidar konusunda çözümlemeler yapmışlardır, ancak önderlik kadar rafine, devletin ve iktidarın kötülüğünü ortaya koyan, devlet ve iktidar karşıtı yeni bir paradigma, yeni bir düşünce ortaya çıkaran bir düşünce insanı olmamıştır. Kuşkusuz Önder Apo, bu düşüncelerini daha önceki devlet, iktidar, devrim değerlendirmelerini yapanlara dayanarak, onların katkısıyla, onlardan beslenerek yapmıştır, ama yeni bir sentez ortaya çıkarmıştır, yeni sonuçlar ortaya çıkarmıştır. Devlet ve iktidarın özgürlük, demokrasi ve sosyalizm karşıtı olduğunu tüm çıplaklığıyla ortaya koymuştur. Devletle sosyalizme gidilemeyeceğini gözler önüne sermiştir. Sosyalizme ancak demokrasiyle gidilebileceğini vurgulamıştır. Bunlar tabii ki çok önemli değerlendirmelerdir.

Önder Apo'nun, kadın özgürlük çizgisi değerlendirmeleri de yenidir. Kadın konusunda, kadın özgürlüğü ve kadın hakları konusunda, kadın tarihi konusunda tabii ki birçok değerlendirme olmuştur, çözümleme olmuştur. Ama hiçbirisi Önder Apo kadar rafine, kadın özgürlük çizgisini derinliğine ele alan, kadının siyasal yaşamda, toplumsal yaşamda, kültürel yaşamda etkisini ortaya koyan değerlendirmeler yapıp, o güne kadar ortaya çıkan düşünceler, değerlendirmeleri kökten sarsan sonuçlara ulaşmamışlardır. Önder Apo sosyalizmi de, demokrasisini de kadın özgürlük çizgisine dayandırarak, kadın özgürlük ruhunu, kadının özgürlükçü ve demokratik anlayışını tüm demokratik ve sosyalist sistemin içine yayarak, içine yedirerek, onun özgürlük ruhu haline getirerek demokrasi ve sosyalizm anlayışında yeni boyutlar ortaya çıkarmıştır. Tüm bunların hepsi, toplumdaki özgürlük, demokrasi ve sosyalizm enerjisini güçlü biçimde ortaya çıkarmak içindir. Önder Apo'nun değerlendirmeleri, çözümlemelerinin ortaya çıkaracağı özgürlük, demokrasi, sosyalizm enerjisini, birikimini, gücünü hiçbir devletin, hiçbir sistemin yenmesi mümkün değildir. Önder Apo çizgisinde özgürlük, demokrasi ve sosyalizm anlayışına sahip olmak, bunun örgüt ve eylem biçimine kavuşmak, yenilmezliğe ulaşmaktır.

Önderliğin devlet ve iktidar çözümlemesi bir çok yönüyle ilktir

Yine Kürt halkının tarihi konusunda, Ortadoğu'nun tarihi konusunda, Ortadoğu gerçeğini anlama, Kürt gerçeğini anlama, böylelikle Ortadoğu'da Kürt özgürlük mücadelesini daha doğru verme konusunda büyük yoğunlaşma ve çabalar içine girmiştir. Önder Apo, 'biz şunları söyledik' diyerek, o güne kadar söylenenlerde hiçbir yenilenme ve değişme yapmadan kendinde ısrar etseydi, kendisini geliştirmeseydi, yoğun çaba göstermeseydi, teorimizde, pratiğimizde, örgüt anlayışımızda, eylem tarzımızda var olan eksikleri görmeseydi; 'bunlarda ısrar edeceğiz, doğru bunlardır' deyip dogmatik bir yaklaşım gösterseydi bu geçmiş pratiğe saygı olur muydu? Kendi pratiğine saygısı olur muydu? Kemallerin, Hayrilerin, Mazlumların emeğine saygı olur muydu? Binlerce şehidimize saygı olur muydu? Binlerce şehide saygının gereği özgürlük mücadelemizde ortaya çıkan eksikleri, yetersizlikleri görüp daha etkili mücadele eder hale gelmeyi sağlamaktır. Önder Apo daha etkili mücadele eder hale gelmeyi sağlamak için örgütü, halkı daha etkili mücadele edecek, daha sonuç alıcı hale getirmek için yoğunlaşmıştır, düşüncesinde yenilikler, teorik, paradigmatik yaklaşımda yeni-

Ortadoğu, dünya dengelerinin kurulduğu yerdir

Önder Apo, her şeyin ilk önce düşüncede, ideolojide, paradigmada, felsefede kazanılacağını bilmektedir. Burada kazanılmadan pratikte kazanılamaz. Burada doğruya kavuşulmadan doğru pratik yapılamaz. Zaten Kürtler tarihte kendileri için düşünmedikleri için ya da ideolojik, teorik, paradigmatik değerlendirmeler ortaya çıkarmadıklarından, tabii ki düşünce üretenlerin, ideoloji üretenlerin, belli bir paradigmaya sahip olanların etkisi ve kontrolü altına girmişlerdir. Bu açıdan Önder Apo Kürtlerin özgürlüğü için en başta da düşüncede özgürleşmeleri gerektiğini, kendi gerçekliklerinin farkına varmaları gerektiğini, bu temelde ancak mevcut egemenlik ve kölelik durumundan çıkacaklarını bilmektedir. Bu yönüyle özellikle Ortadoğu'da özgür ve demokratik yaşama kavuşmanın daha da zor olduğunu görmüştür. Ortadoğu, dünya dengelerinin kurulduğu yerdir. Ortadoğu, ilk insanlık kültürünün oluştuğu yerdir. İlk devletin, devletçi sistemin, sömürücü sistemin, despot iktidarların gerçekleştiği alandır. Bu yönüyle Ortadoğu gerçeğini anlamadan Kürt gerçeğini anlamak mümkün değildir. Bu açıdan Önder Apo, Ortadoğu gerçeğini, dünya gerçeğini çok iyi değerlendirerek Kürtlerin özgür olabileceğini görmüştür. Çünkü Kürtlerin durumu dünyadaki gelişmelerle, bölgedeki gelişmelerle yakından bağlantılıdır. Kürtlerle ilgili hiçbir şey sadece kendine ait değildir, yerele ait değildir. Önder Apo, daha esaret altına düşmeden önce Kürdistani olan her şey evrenseldir demiştir. Bu yönüyle başaranın evrenselle yereli iyi tanımlama, iyi anlamaktan geçtiğini görmüştür. Bu açıdan hem evrenseli, hem bölgeseli çok iyi değerlendirerek Kürt gerçeğini çok iyi bilince çıkarmıştır. Önder Apo'nun bugün çok büyük bir önderlik olması, gelişmeleri çok önceden görmesi, evrenselle yerel bütünlüğünün birbirlerini etkilemesini çok iyi çözdüğünden, anladığındandır. Bu yönlü bir bakış açısı ve değerlendirmeye sahip olduğundan politikada en az hata yapmaktadır.

Önder Apo'nun kompoya yaklaşımı da tamamen bir mücadele yaklaşımıdır. 2001'de yazdığı AİHM savunmalarında şu tespiti yapmıştır; *"tarihi komplolar gelişmeleri durdurmaz, hızlandırır"*. Bu bilinçle kompoya yaklaşmıştır. Önder Apo, 'eğer komplo bilince çıkarılırsa boşa çıkarılır, bu da gelişmeleri hızlandırır' demiştir. Bu açıdan komplonun bilince çıkarılması çok çok önemlidir. Bu açıdan kendisi kompoyu bilince çıkardığı gibi, komplonun PKK tarafından da bilince çıkarılmasını, Kürt halkı tarafından bilince çıkarılmasını, Kürtlerin dostları tarafından bilince çıkarılması, hatta Türk devletinin, Ortadoğu ülkelerinin, Ortadoğu halklarının bilince çıkarmasını çok önemli görmüştür. Ancak uluslararası kompoyu bilince çıkaranların başarı elde edebileceğini, zafer kazanabileceğini söylemiştir. Eğer bugün Önder Apo uluslararası komploya karşı mücadelede başarılı olmuşsa, PKK başarılı olmuşsa, Kürt halkı başarılı bir mücadele vermişse, nedeni, komplonun bilince çıkarılmasıdır. Kesinlikle kompoyu bilince çıkarmak, Özgürlük Hareketi'ni yenilmez kılar. Komplonun bilinci belki de Kürtler için çok tarihi önemdedir. Kürtler, Kürt halkı, Kürt Özgürlük Hareketi ancak ve ancak kompoyu bilince çıkardığında özgür ve demokratik yaşamı kazanacaktır. Kompoyu bilince çıkardığında komplocularа karşı, komplolar içinde olan güçlere karşı doğru politika yürütecek, doğru strateji belirleyecek, doğru taktik, doğru eylem biçimlerini geliştirip kazanacaktır. Bu açıdan Önder Apo, esaretiyle birlikte komplonun bilince çıkarılması konusunda çok büyük çaba göstermiştir. Komplonun bilince çıkarılması, aslında Kürdistan tarihinin bilince çıkarılmasıdır. Son yüzyıllardaki Kürt gerçeğinin bilince çıkarılmasıdır. 20. yüzyıldaki Kürtler üzerindeki politikaların bilince çıkarılmasıdır. Komplonun bilince çıkarılması, bugün niye Kürtlerin kültürel soykırımcı egemenlik altında kaldığının bilince çıkarılmasıdır. Bu açıdan kompoyu anlamak Kürtler için kesinlikle tarihi bir ödevdir. Bu ödevi iyi yerine getiremeyenler, bu dersi iyi anlayamayanlar, bu dersi kavrayamayanlar kesinlikle Kürt halkının özgür ve demokratik yaşamında başarılı olamazlar. Bunun da çok iyi bilinmesi gerekmektedir.

Türk devleti Önderliğin verdiği çözüm şansını değerlendirmedi

Önder Apo, bir taraftan komplonun bilince çıkarılmasını sağlarken, diğer taraftan ideolojik, teorik ve paradigmatik olarak kendini yenilirken, aynı zamanda örgütü mücadeleye hazırlamak için büyük bir çaba göstermiştir. Aslında gerilla güçlerinin Türkiye sınırları dışına çıkarılması iki yönlüdür. Hem Türk devletine Kürt sorununun demokratik çözümü için bir şans tanımak, hem de Türk devleti böyle bir çözüme yanaşmadığı takdirde de bu süreci Özgürlük Hareketi'nin kompoyu bilince çıkararak yeni paradigma temelinde kendini yeniden örgütlemesini sağlamak için yapılmıştır. 2004'e kadar süren 5 yıllık gerillanın geri çekilme süreci iki yönlü değerlendirilmek istenmiştir. Önder Apo kendi esaret koşulları altında Türk devletine çözüm şansı vermiştir. Önder Apo 'bakın beni de yakaladınız, esaret altına aldınız; herhangi bir komplekse girmeden gelin birlikte bu sorunu çözelim' mesajı vermiştir. Ama Türk devleti kültürel soykırımcı politikadan vazgeçmediği için Önder Apo ve Hareketin tanıdığı bu şansı değerlendirememiştir. Bu çerçevede Hareketimiz de bu yılları Önder Apo'nun kompoyu bilince çıkaran değerlendirmeleri, yeni ideolojik ve teorik paradigma yaklaşımları üzerinde yoğunlaşarak kendini daha etkili mücadele eder hale getirmeye çalışmıştır. Çünkü komplo öncesi düşünce yapısı, örgüt yapısı ve yaklaşımlarıyla artık mücadeleyi yürütmek mümkün değildir. Mücadele eski düşünsel yapıyla teorik paradigmal yaklaşımlarla tıkanıklığa girmiştir. Çünkü eksikleri, yetersizlikleri vardı. Bu açıdan da bu eksiklikleri, yetersizlikleri aşıp doğru düşünce, teori ve paradigma temelinde daha etkili mücadele eder hale gelinmesi gerekiyordu. Bu konuda önemli yenilenmeler yaşanmıştır. Önderliğin bu yönlü çabaları örgütte önemli gelişmeler, değişimler yaratmıştır.

Ancak uluslararası komplonun yarattığı bazı kırılmalar da vardır. Örgüt içinde belirli kırılmalar da yaratmıştır. Uluslararası komplonun Önderliği esaret altına alması bazı çevrelerde, yine örgüt içinde bazı kişiliklerde 'Önderlik çizgisinde mücadele başarılı olamaz, bu çizgi olduğu için komployla karşılaşıldı, bu açıdan artık Önder Apo'nun ortaya koyduğu çizgide yürümeye gerek yok, mücadele etmeye gerek yok; yapılması gereken, uluslararası güçlere uyuşmak, onların etkisinde, doğrultusunda hareket etmek, onların işbirlikçiliğini yapmak' biçiminde bir eğilim ortaya çıkmıştır. Önder Apo, örgütü eksik ve yetersizliklerini aştırıp yenileyerek, daha etkili mücadele eder hale getirmek isterken, onlar ise örgütü değiştirip, örgütü mücadele eden konumdan vazgeçirmeyi, uluslararası güçlerin işbirlikçisi haline getirmeyi, Kürt egemen sınıflarında, KDP'de, YNK'de olduğu gibi işbirlikçi bir çizgiyle Kürt sorununda bir şeyler elde etmeyi hedefleyen bir yaklaşımı hakim kılmak istemişlerdir.

Tabii ki bu eğilimler uluslararası komplonun örgüt içindeki uzantıları haline gelmiştir. Komplonun baskısı, mücadelenin zorluğu karşısında mücadele yürütemeyecek olanlar aslında kendilerine kimi düşünsel, teorik kılıflar bularak örgütü etkisizleştirmek, mücadele edemez hale getirmek istemişlerdir. Bu yönüyle örgüt içinde uluslararası komplo döneminde böyle bir durum ortaya çıkmıştır. Aslında onları yaratan uluslararası komplodur. Uluslararası komplo karşısında artık özgürlükçü tarzda, devrimci tarzda mücadele edilemez, ancak işbirlikçilik yapılır biçiminde irade kırılmasının sonucunun ortaya çıkardığı provokatif tasfiyeci bir eğilimdir.

Bu tasfiyeci provokatif eğilim, Önderliğin düşüncelerini kendilerine göre değerlendirerek, kendilerine göre yorumlayarak, Önderliğin demokratikleşme çizgisini, Önderliğin örgütü yeniden yapılandırmak istemesini tersten ele alarak ya da kendi tasfiyeci politikalarına hizmet eden, ona yedekleyen, tasfiyeci politikalarına aracı haline getirmek isteyen bir tutum içinde olmuşlardır. Aslında Önder Apo'nun ortaya koyduğu düşünceleri saptırarak, Önder Apo'nun çizgisini etkisizleştirmek, Hareketi işbirlikçi çizgiye çekerek Önderliği saf dışı etmek istemişlerdir. Ancak Önderlik örgüt çizgisini, örgüt ilkelerini, ideolojik, teorik, politik duruşunu net ortaya koyunca, kendisinin ortaya koyduğu değişimin, yeniden yapılanmanın temel karakterini ortaya koyunca, bu tasfiyeci provkatif kişiler Önderliğin bu netleştirici tutumu karşısında kaçmışlardır. Çünkü Önderliğin yazdığı Bir Halkı Savunmak adlı savunması aslında onların gerçek yüzünü netleştirmiş, onların örgüt ve Önderlik dışı karakterini netleştirmiş, artık örgüt içinde barınamayacaklarını da görünce kaçmışlardır.

Önderliğin düşünce gücü bu kadar etkilidir. Önderlik, İmralı'dan gönderdiği değerlendirmelerle, mesajlarla onları netleştirmiştir. Ya örgüt içinde bu çizgide kalırsınız ya da kaçıp gidersiniz demiştir. Onlar da Önderliğin ortaya koyduğu ilkeler çerçevesinde örgütte kalma ve mücadele etme anlayışında olmadıkları için kaçarak Önderlik ve örgüt karşıtı duruma düşmüşlerdir. Uluslararası komplonun örgüt içindeki uzantıları olarak bir tutum ortaya koymuşlardır. Aslında örgütü uluslararası komplo adına ele geçirmek istemişlerdir; bu başarılı olamayınca da uluslararası komplonun uzantısı olarak da örgüt içinde kalamayacaklarını gördüklerinden kaçmışlardır. Daha doğrusu Önderlik çizgisi onları kusmuştur, kaçmaya zorlamıştır.

1 Haziran Gerilla Hamlesi

Önderlik İmralı'da komployu bilince çıkararak, ideolojik ve teorik yoğunlaşarak komployu boşa çıkarmıştır. Komployu boşa çıkarmanın temelini, zeminini hazırlamıştır. Örgüt içindeki bu tasfiyeci-provokatif kesimin durumunu netleştirerek, onları kaçırtarak uluslararası komployu boşa çıkarmıştır. Çünkü onlar uluslararası komploya karşı mücadelede örgüt içinde engel konuma gelmişlerdi. Uluslararası komplonun örgüt içindeki uzantıları olmak istiyorlardı. Böylelikle uluslararası komployu örgütü ele geçirerek başarıya götürmeyi hedefliyorlardı. Ama Önder Apo, ideolojik ve teorik duruşuyla, tutumlarıyla, mesajlarıyla PKK ortamını netleştirerek, komployu PKK içinde netleştirmiş, örgütü komploya karşı mücadele eder çizgiye getirmiş, örgütü komploya karşı mücadele edecek bir örgütsel yapılanma içine sokmuş; bu temelde PKK'yi yeniden inşa ederek uluslararası komploya karşı mücadeleyi daha yeni bir boyuta taşırmıştır. Uluslararası komploya karşı mücadelenin daha başarılı yürütüleceği yeni bir süreci ortaya çıkarmıştır.

PKK'nin yeniden inşası bunu ifade etmektedir. Önder Apo, tasfiyecilik ortaya çıkar çıkmaz hemen PKK'nin yeniden inşa komitesini kurmuş, PKK'nin yeniden inşasını gerçekleştirerek tasfiyeciliğe karşı, uluslararası komploculara karşı cevap vermiştir. Bu temelde mücadelede yeni bir dönem başlamıştır. Uluslararası komplocular PKK'yi mücadele edemez hale getirmek, tasfiye etmek istiyorlardı. Ama örgüt içindeki bu tasfiyeciliğe karşı mücadeleyle uluslararası komploculların uzantılarının etkisizleştirilmesinden sonra 1 Haziran hamlesi gerçekleştirilmiştir. Zaten tasfiyecilerin esas amacı örgütün bir daha mücadele eder duruma gelmesini engellemekti. Bu bakımdan Türk devletine karşı yeniden savaş başlatma önünde can siperane engel olmak istediler. Gece gündüz bunun için çalıştılar. 15 Ağustos hamlesi düzeyinde anlama sahip 1 Haziran hamlesini engellemeye uğraştılar. Ama Önder Apo'nun perspektifleri temelinde 2004 baharında gerçekleşen kongrenin mücadele kararını engelleyemeyeceklerini görünce kaçtılar. Onların kaçışıyla birlikte örgüt içinde uluslararası komploya karşı mücadelede örgüt içindeki engeller de temizlenmiş, 1 Haziran hamlesiyle birlikte yeni bir mücadele dönemi başlamıştır. Türk devletinin, Önderliğin ve Özgürlük Hareketi'nin çabalarına cevap vermemesi, kültürel soykırımcı tasfiye politikasında ısrar etmesi sonucu 1 Haziran gerilla hamlesi başlatılmıştır. 1 Haziran hamlesi bu açıdan tarihi önemdedir. Aslında uluslararası komplonun başarısız kaldığının en somut ifadesidir. 1 Haziran hamlesi, uluslararası komplonun başarısız kaldığının, sonuç alamadığının en somut adımı olarak görülmelidir. Uluslararası komplocu güçler, Türk devleti, KDP, YNK bu hamleyi önlemek için çok çaba göstermişlerdir. PKK'yi mücadele edemez hale getirip kontrol etmeyi, kendilerine göre kullanmayı çok istemişlerdir. Ama PKK, yeni paradigma temelinde önderlik çizgisinde mücadelesini yürütmüştür.

Kuşkusuz uluslararası komplo önemli düzeyde boşa çıkarılmıştır ama şimdi AKP ve Türk devleti komployu farklı biçimde sürdürmek istiyorlar. Komplo boşa çıkarılmış ama zihniyetleri değişmemiştir. Kürt Özgürlük Hareketi'ne karşı mücadele yürütmede zorlanıyorlar. Avrupa'yı, ABD'yi arkasına alarak Kürt Özgürlük Hareketini tasfiye etmek istiyorlar. Fakat bu konuda 1999'daki gibi her konuda ortak hareket edemiyorlar.

Önder Apo'nun yeni paradigması çerçevesinde gerçekleşen 1 Haziran hamlesi Kongra Gel örgütlenmesine paralel ortaya çıkmıştır. 1 Haziran hamlesi, demokratik örgütlü topluma dayanarak mücadelenin başarmasını esas alan bir hamledir. Artık devleti, iktidarı hedefleyen mücadele anlayışı bırakılmış, onun yerine örgütlü topluma dayalı, Kürt halkının, Kürdistan'ın demokratik örgütlenmesine, demokratik temelde kendi kendini yönetir hale gelmesine dayalı bir özgürlük anlayışını ortaya koymuştur. Nitekim Önder Apo, 2005 Newroz'unda demokratik konfederalizmi ilan etmiştir. Demokratik konfederalizm, demokratikleşme temelinde demokratik özerkliği ve özyönetimi ifade etmektedir. Önder Apo demokratik konfederalizm ilanı yaparak Kürt halkına 'kendinizi demokratik toplum temelinde örgütleyeceksiniz, kendi kendinizi yöneteceksiniz' perspektifi vermiştir. Aslında komployu boşa çıkarmanın ideolojik, teorik, siyasal anlayışını böyle ortaya koymuştur. Böylelikle komplo karşısında Özgürlük Hareketi'ni, Kürt halkını ideolojik, paradigmatik, politik ve demokratik yapılanma temelinde güçlü hale getirerek komplonun tümden yenilgiye uğratılması sürecini başlatmıştır. Komplonun yenilgiye uğratılma süreci 1 Haziran hamlesiyle Önder Apo'nun 2005 Newroz'unda ilan ettiği demokratik konfederalizm hamlesinin birlikte yürütülmesi anlamına gelmektedir.

İşte bu özgürlükçü çizgiyle mücadele tıkanıklıktan kurtarılmış, çok güçlü bir açılım yaparak toplum içinde etkisini arttırmıştır. Önderliğin özgürlükçü demokratik çizgisi, kadın özgürlüğüne dayanan ekolojik demokratik toplum paradigması ve bu temelde demokratik topluma dayalı demokratik konfederalizm sistemi demokratik özerkliği ve demokratik sosyalizmi ifade etmektedir. Klasik reel sosyalizmin başarısız olan, gelişmeyi önleyen, tıkayan yaklaşımlarını aşarak sadece Kürdistan'da değil, bütün Ortadoğu'da siyasal, toplumsal, ekonomik sorunları aşarak cevap veren böyle bir devrimci siyasal hamle yapılmıştır. Artık bu devrimci siyasal hamle karşısında uluslararası komplocu güçlerin başarılı olması, sonuç alması mümkün değildir. Çünkü Kürt halkının özgürlük mücadelesinin, Önderliğin bu yeni çizgisi, paradigması temelinde onu sonuna kadar açılmıştır. Ortadoğu'da müdahale eden, yeni sistem kurmak isteyen uluslararası komplocular tıkanırken, Türk devleti klasik paradigmayla ısrar edip hiçbir açılım yapamaz halde kendini tıkatırken, yine bölgenin despot iktidarları artık topluma bırakalım bir şey vermeyi, toplumsal gelişmenin önünde engel hale gelmeleri, Önder Apo'nun çizgisini, Kürt Özgürlük Hareketi çizgisini sadece Kürdistan'da değil, bütün Ortadoğu'da tek çözümleyici, tek alternatif bir çizgi haline getirmiştir. Bu çok önemlidir. Uluslararası komplo nasıl boşa çıkarıldı derken, uluslararası komplonun boşa çıkarılmasını ele alırken, özellikle Önder Apo'nun ortaya koyduğu bu demokratik sosyalizm çizgisini, yani demokratik topluma dayalı demokratik konfederal temelde demokratik bir sistem haline gelmeyi, Kürt halkının bu temelde kendi kendini yöneterek demokratik özerklik sistemini kurması çabalarını ve bu yönlü yürüttüğü mücadeleyi görmek gerekir. Halklara hiçbir çözüm getirmeyen, hiçbir sorunu çözmeyen uluslararası komplocular, onun işbirlikçileri, yine bölge gericiliği ile bütün sorunlara çözüm alternatifi koyan Önderlik çizgisi arasında yoğun bir mücadele yaşanmaktadır. Uluslararası komplocular, 'Kürt Özgürlük Hareketi'ni etkisizleştireyim, tasfiye edeyim' derken, komplodan çıkarılan derslerle kendilerine karşı daha güçlü mücadele eden bir Önderlik gerçeği, bir PKK gerçeği, bir Kürt halk gerçeğiyle karşılaşmışlardır.

İmralı'da tarihi bir mücadele yürütülmüştür

Uluslararası komplocular, Önderliği etkisizleştirmek istiyordu. Önderliği zindana koyup orada çürütmek istiyordu. Önderliği artık hiçbir ideolojik, örgütsel, siyasal etkisi olmayacak bir mahkum haline getirmek istiyorlardı. Ama Önderlik büyük bir yaratıcılıkla, büyük bir ustalıkla uluslararası komplocuların bu amacını boşa çıkarmıştır. Komplocuların hedeflediklerinin aksine tek kişilik adada, tek kişilik hücrede örgütüyle daha güçlü bağ kurmuş, halkıyla daha güçlü bağ kurmuş, örgütü ve halkı üzerinde daha fazla etkili hale gelmiş, Türkiye'deki ve bölgedeki siyasal gelişmeleri daha fazla etkileyen bir önderlik haline gelmiştir. İşte komplonun boşa çıkarılması budur. Eğer PKK eskisinden daha fazla halkı etkiliyorsa, örgütlü hale gelmişse, Kürdistan'ın tüm parçalarının en önemli gücü haline gelmişse, Önder Apo'nun paradigması bugün sadece Kürtlerin değil tüm halkların umudu haline gelmişse, artık Türkiye siyasetini etkileyen bir aktör haline gelmişse, Önder Apo'nun emek verdiği Rojava'da, yani komplonun başladığı alanda bir devrim gerçekleşmişse, uluslararası komplo KDP'yi, YNK'yi öne sürüp PKK'yi saf dışı etmek isterken bugün bırakalım diğer parçalarda, Başûrê Kurdistan'da bile PKK etkili hale gelmişse, bunlar tabii ki komplonun boşa çıkarılması anlamına gelmektedir. Tüm bu gerçekler komplonun hedeflediği PKK'yi, Önderliği, Kürt halkının özgürlük mücadelesini sınırlama ya da kendi kontrolüne alma politikalarının boşa çıkarıldığını ortaya koymaktadır.

Türk devleti bugün Kürtler üzerindeki soykırım politikasından vazgeçmemiştir. Kürtler üzerindeki kültürel soykırımcı, sömürgeci hegemonyasını sürdürmek istiyor. Kürtler artık Türk devletinin hegemonik devlet anlayışı altında yaşamak istemiyor. Türk devletinin Kürtlerin kendi diliyle, kimliğiyle, kültürüyle kendi kendini yönetmesini kabul etmesini istiyor. Şu andaki savaş bunun içindir.

Tüm halkımız, herkes bu Önderlik çizgisinin doğru olduğuna, başarı kazanacağına inanarak daha fazla Önderliğe bağlanmıştır. Önderliğin etkisi, itibarı çok güçlenmiştir. Öyle ki, Türkiye içinde bile Kürt sorununun çözümünde temel aktörün Önder Apo olacağı önemli düzeyde kabul edilmiştir. Türkiye halklarında Kürt Halk Önderi'nin yaklaşımlarının, çözümleyici tutumunun hem Kürt sorununu çözebileceği, hem de Türkiye'yi demokratikleştireceği kanaati oluşmuştur. Bu gerçeklik bile komplonun boşa çıkarılmasının kanıtıdır. AKP hükümeti nasıl düşünürse düşünsün, Türk devleti nasıl düşünürse düşünsün, Önderlikle yıllarca görüşme yapılması komplonun boşa çıkarıldığının en somut ifadesidir. Kuşkusuz İmralı'da bir tarihi mücadele yürütülmüştür. Türk devleti, AKP bu görüşmeleri kendine göre ele almış, ama Önder Apo ve Kürt Özgürlük Hareketi İmralı'da görüşmeler ekseninde yürütülen mücadeleyi Türkiye'nin demokratikleştirilmesi ve Kürt sorununun çözümünün bir parçası olarak ele almıştır. Bu yönüyle böyle bir mücadelenin sürmesi, Türk devletinin ve AKP hükümetinin böyle bir mücadele içine çekilmesi tabii ki komplonun boşa çıkarılmasıdır. Türk devleti Kürt sorununda hala çözüm zihniyetine gelmemiş olabilir, AKP hükümeti Kürt sorununun çözüm zihniyetine gelmemiş olabilir. Onlar hala yüzyıl öncesi gibi ulus-devlet paradigması temelinde Kürtleri soykırıma uğratıp Kürdistan'ı Türk uluslaşmasının yayılma alanı haline getirmek isteyebilir. Şu anda hala devletin ve hükümetin politikası böyledir. Bu devletin ve hükümetin politikasıdır; ama Kürt Özgürlük Hareketi'nin mücadelesiyle, Önder Apo'nun mücadelesiyle Türkiye'de demokratikleşme ve Kürt sorununun çözümü eskiye göre daha yakın hale gelmiştir, zemin daha da güçlenmiştir. Uluslararası komplodan bugüne geçen 17 yıl boşa geçmemiştir; büyük bir mücadele sürmüştür. Bu mücadelenin sonucunda Türk devletinin zihniyeti değişmemiş olsa bile, Kürt halkının kültürel soykırıma uğratmak isteyen güçler zayıflamıştır. Kürtleri 20. yüzyıldaki gibi kültürel soykırıma uğratma, yok etme politikaları eski gücünde değildir.

Komplo boşa çıkarıldığı gibi PKK ve Kürt halkı güçlenmiştir

Yıllarca yürütülen diyalog ve görüşmeler sonucu İmralı'da bir mutabakat hazırlanmış, bu, Dolmabahçe Sarayında kamuoyuna sunulmuştu. Bunu Erdoğan reddetti, kabul etmedi. Mutabakat yok sayıldı, ama Erdoğan'ın yok saymasıyla bu mutabakat yok olmamıştır. Yıllarca yapılan görüşmeler ya da İmralı'da süren siyasal mücadele, onun dışarıdaki izdüşümü olan mücadelelerle Dolmabahçe'de öyle bir fotoğraf ortaya çıkarılmıştır. Bu gerçeklik, Önder Apo'nun ve PKK'nin uluslararası komploya karşı mücadelede önemli sonuçlar aldığını, Türkiye'yi Önder Apo'yla görüşme, müzakere noktasına getirdiğini, Türk devletinin PKK ile görüşmek zorunda kaldığını, Türkiye'deki demokratik siyasal hareketle görüşmek zorunda kaldığını ifade etmektedir ve kimse bunu örtbas edemez. Bu görüşmeler ve ortaya çıkan fotoğraf AKP'nin insafıyla, isteğiyle olmamıştır. Mücadele karşısında böyle bir politika izlemek zorunda kalmışlardır. Özgürlük Hareketi'ne karşı mücadele yöntemlerini, politikayı değiştirmek zorunda kalmışlardır. Kürt Özgürlük Hareketi ve demokrasi güçlerinin mücadelesi sonucu oluşan siyasal ortamda böyle bir noktaya gelmek zorunda kalmışlardır. Uluslararası komplonun Önder Apo'yu ve Özgürlük Hareketi'ni tümden tasfiye etmek istediği düşünüldüğünde, bunları komployu boşa çıkarmanın en somut ifadeleri olarak görmek gerekir.

AKP hükümetinin, devletin bir çözüm politikası olmadığı için sonunda mücadele yine sertleşmiştir. Çünkü çözümsüzlüğün olduğu ortamda, Kürt sorununda çözüm politikası olmayanlar; güçlenen, etkili hale gelen Kürt Özgürlük Hareketi'ni tasfiye etme politikası yürütme konumuna geleceklerdi. Şu anda Türk devletini, AKP hükümetini Kürt Özgürlük Hareketi'ni tasfiye etmek için ağır saldırıya geçmesinin nedeni Kürt sorunundaki çözümsüzlüğüdür. Çünkü

bu mücadele sürecinde komplo boşa çıkarıldığı gibi, PKK güçlenmiştir, Kürt halkı güçlenmiştir. Kürt sorununun Türkiye gündemine sokulması gerçekleşmiştir. Ama çözüm politikası olmayanlar her zaman Kürt halkının iradesini kırma, örgütlülüğünü dağıtma pratiği içine girdiklerinden bu defa da gerçekleşen o olmuştur. Yüzyıllık deneyim şunu göstermiştir, ne zaman Kürtler örgütlenip güçlü hale gelmişlerse, Kürt halkının örgütlü irade gücüne saldırı gerçekleştirilmiş, örgütü tasfiye edilmek, önderliği saf dışı edilmek istenmiştir. Şimdi de böyle bir süreçten geçmekteyiz.

Önder Apo'nun paradigması Başûr halkı için de umuttur

Kuşkusuz uluslararası komplo önemli düzeyde boşa çıkarılmıştır ama şimdi AKP hükümeti, Türk devleti uluslararası komployu farklı biçimde sürdürmek istiyorlar. Komplo boşa çıkarılmış, zihniyetleri değişmemiştir. Kürt Özgürlük Hareketi'ne karşı mücadele yürütmede zorlanıyorlar. Diğer güçleri tümden kendi yanlarına almak istiyorlar, Avrupa'yı, ABD'yi arkasına alarak Kürt Özgürlük Hareketi'ni tasfiye etmek istiyorlar. Fakat bu konuda 1999'daki gibi her konuda ortak hareket edemiyorlar. Kuşkusuz ortak hareket ettikleri noktalar var. Uluslararası güçler de Özgürlük Hareketi'ni yine zayıf bırakmak istiyorlar, kendilerine göre kontrol etmek istiyorlar. Bu yönüyle Özgürlük Hareketi'ne karşı mücadelede, savaşta AKP hükümetine destek veriliyor. Ama ne kadar destek verilse de komplo eskisi gibi yürütülemiyor. Rojava'da PYD konusunda farklı düşüncelerin ortaya çıkması bunun en somut ifadesi olmaktadır. Yine Başûrê Kurdistan'da diğer örgütleri eskiden tümden bizim üzerimize sürmeye çalışıyorlardı, ama şu anda Başûrê Kurdistan'da bütün bu örgütleri ortak edip Kürt Özgürlük Hareketi'nin üzerine sürmek mümkün olmadığı gibi, Başurê Kurdistan halkı kendi özgür ve demokratik yaşamının güvencesi olarak PKK'yi görmektedir, Önderlik çizgisini görmektedir. Şu anda Başurê Kurdîstan'da da en etkili, itibarlı önderlik Önder Apo'dur. Önder Apo'nun paradigması ve siyasi gücü Başurê Kurdistan halkı açısından da umut haline gelmiştir.

AKP hükümetiyle, Kürt Özgürlük Hareketi arasında süren savaş artık gelinen aşamada Önderlik çizgisiyle ulus-devletçi çizgi arasındaki mücadeledir. Komplocu güçlerle Özgürlük Hareketi arasındaki mücadele şimdi ulus-devletçi zihniyetle demokratik ulus zihniyeti ve bunların siyasal yapılanmaları arasında sürmektedir. Önder Apo'yu esaret altına almışlardır, ama şehirlerde Kürt halkının özyönetim ilan etmesi, Kürt gençlerinin ve halkın özyönetim direnişine geçmesi, aslında Önderlik çizgisinin Kürt Özgürlük Hareketi'ni tasfiye etmek isteyen uluslararası komplocular ve bu komplo içindeki Türk devletine karşı mücadelesi olmaktadır. Önder Apo, 2005'te demokratik konfederalizmi ilan etti. Kürt halkının kendini örgütleyerek kendi kendini yönetmesi perspektifini verdi. Aslında bu konuda Kürt halkı önemli bir örgütlenme ve mücadele içine girdi. Ama 2009'da KCK adı altında siyasi soykırım operasyonları yapıldı. KCK adıyla yapılan siyasi soykırım saldırıları, Önder Apo'nun Kürt halkının örgütlü topluma dayanarak kendi kendini yönetmesine karşı yapılan operasyonlardı. Önder Apo'nun Kürdistan'da ve Türkiye'de yerleştirmek istediği çizgiye karşı saldırı gerçekleştirmişlerdir. KCK bunu ifade etmektedir.

KCK'ye paralel örgüttür diyorlar. Bir yönüyle söyledikleri doğrudur. Devletin ve iktidarın yanında bir de halkın demokratik örgütlenmesi olacaktır. Bu devletle bu halkın hem ilişkileri olacaktır, hem de bu halk devlet dışı toplum olarak kendi demokratik toplum örgütlenmesini, kendi kendini yönetim modelini, ortaya çıkaracaktır. Ama AKP iktidarı ve Türk devleti buna tahammül etmemiş, 2009'da saldırılara geçmişlerdir. Bir tasfiye saldırısı yürütmüşlerdir. Bu tasfiye saldırısının arkasından 2011-2012 şiddetli savaşı ortaya çıkmıştır. Tamamen Kürt sorununda çözüm politikası olmayan AKP hükümetinin Sri Lanka modeli temelinde tasfiye etmek için yaptığı saldırılardır. Hem KCK operasyonlarını yaptılar, hem bu savaşı

yürüttüler, ama bu soykırım operasyonları ve savaşla sonuç almayacaklarını görünce 2012'nin sonunda yeniden Önder Apo'yla görüşmeler yaptılar. Ancak Önder Apo'nun çok makul yaklaşımları ve Özgürlük Hareketi'mizin gerilla güçlerini Türkiye sınırları dışına çıkararak gösterdiği irade karşısında ciddi bir yaklaşım gösterip herhangi bir adım atmamışlardır. Önder Apo'ya yaklaşımları ve görüşmeleri Kürt sorununun çözümü için değerlendirme yerine oyalama, kendi iktidarlarını sürdürme biçiminde ele alınca, çözümsüzlükte ısrar edilince örgütlü hale gelen, örgütlü gücü olan Özgürlük Hareketi'ni tasfiye etme kararı aldılar. Bu tasfiye etme kararı 2014'te alınmıştır. Bunu herkesin bilmesi gerekmektedir. Zaten bunu kendileri de itiraf etmişlerdir. Bir yıldır bunun üzerinde çalışıyoruz demişlerdir. Zaten Dolmabahçe mutabakatını reddedenler bellidir, Önderliğe tecrit uygulayan bellidir. Bunların hepsi Kürt Özgürlük Hareketi'ne karşı yürütülen savaşın çeşitli boyutlarıdır.

Türk devleti soykırım politikasından vazgeçmemiştir

Kürt halkı Türk devletinin Kürt sorununu çözmemesi karşısında Önder Apo'nun 2005'te ortaya koyduğu demokratik topluma dayalı, demokratik konfederalizme dayalı kendi kendini yönetme hamlesini başlatmıştır. Türk devletinin demokratikleşmemede ve Kürt sorununu çözmemedeki ısrarı karşısında Kürt halkı da özyönetim ilanlarıyla kendi kendini yönetme, kendi özgür ve demokratik sistemini kurma kararı almıştır. Bu temelde Türkiye'yi demokratikleştirmeye zorlama mücadelesine girmiştir. Özyönetim direnişlerini böyle görmek lazım. Bu bir Önderlik projesidir. 2005'te başlayan bir projedir. 2005'te Kürt halkı kendi kendini yönetmek için demokratik toplum olarak kendini örgütlemeye yönelmiştir. Demokratik topluma dayalı demokratik konfederal sistemini kurmaya çalışmıştır. KCK olarak da ifade edilebilecek bu sistem, Türkiye'yi bölme değil, Türkiye'yi demokratikleştirme sistemiydi. Ancak Türk devletinin çözüm politikası olmadığı için KCK operasyonları adı altında Kürt halkının demokratik topluma dayalı örgütlenmesini ve kendi kendini yönetmesini dağıtmak için saldırıya geçilmiştir. Şimdi de bu karar temelinde Kürt halkının tüm örgütlenmelerini ezmeyi hedeflemektedirler. Kürt halkı da, Kürt Özgürlük Hareketi de bu saldırılar karşısında ezilmemek için devrimci direnişe geçmiştir. Bu gerçeği böyle görmek lazım.

Önder Apo çizgisiyle Türkiye'deki gerici çizgi, AKP'nin temsil ettiği çizgi arasında bir savaş sürmektedir. Uluslararası komplonun 18. yılına girerken bu savaş şiddetlenmiştir. Artık Kürtler eskisi gibi kültürel soykırımcı, hegemonik devlet sistemi içinde yaşamak istemiyorlar, demokratik Türkiye içinde yaşamak istiyorlar. Demokratik Türkiye içinde Kürt sorununun çözülmesini istiyorlar. Demokratik Türkiye de, yerel demokrasinin tanınmasıdır; yani Kürt halkının özgürlüğünün, demokratik özerkliğinin tanınmasıdır, özyönetimlerinin tanınmasıdır. Özyönetimler tanınmadan, yerel demokrasi olmadan, Kürtlerin demokratik topluma dayalı demokratik konfederal temelde demokratik özerkliği yaşaması olmadan Kürt sorunu çözülmüş olmaz, Türkiye demokratikleşmiş olmaz. Bu yönüyle bugün özyönetimler mücadelesi demokratik olmayan Türkiye'deki zihniyetle Önderliğin demokratik zihniyeti arasındaki mücadeledir. Kürt halkı Önderliğinin ortaya koyduğu 9 boyutta demokratik konfederalizm temelinde demokratik özerklik sistemini, yani özyönetimini kendisi örgütlemekte, pratiğe geçirmek istemektedir. Ama Türk devletinin de tahammülü yoktur. Demokratik değildir, yerel demokrasi reddedilmektedir. Kürt halkının kendi kendini yönetmesini, kendi sorunlarını kendisinin çözmesini reddetmektedir. Kürt halkı üzerindeki kültürel soykırımcı hegemonik politikayı sürdürmek istemektedir.

Türk devleti bugün AKP politikalarında görüldüğü gibi Kürtler üzerindeki soykırım politikasından vazgeçmemiştir. Egemenlik politikasından vazgeçmemiştir. Kürtler üzerindeki kültürel soykırımcı sömürgeci hegemonyasını sürdürmek istiyor. Kürtler artık Türk devletinin hegemonik devlet anlayışı altında yaşamak istemiyor. Türk devletinin bu hegemonik zihniyetten, anlayıştan kurtarılmasını, Kürtlerin kendi diliyle, kimliğiyle, kültürüyle kendi kendini yönetmesini kabul etmesini istiyor. Şu andaki savaş bunun içindir. Kürt halkının özyönetim gücüyle, Kürt halkı üzerinde egemenliğini sürdürmek isteyen kültürel soykırımcı sistem arasında bir savaş sürmektedir. Komplo gerçekleştirilirken düşünülen amaç yeniden pratikleştirilmek isteniyor. Uluslararası komplonun gerçekleştirilmesi döneminde var olan zihniyetten, politikadan vazgeçilmemiştir. Aynı zihniyet, aynı politika sürdürülmektedir.

Özyönetim hamlesi Türkiye'yi demokratikleştirme hamlesidir

Kuşkusuz uluslararası komplo içinde yer alan bir kısım çevreler belli düzeyde AKP'ye destek vermektedirler. AKP biraz da buradan cesaret alarak bu saldırıları sürdürmektedir. Ama artık Türk devletinin bu kültürel soykırımcı, demokratik olmayan zihniyetine uluslararası güçlerin de sonuna kadar destek vermesi mümkün değildir; sonuna kadar destek veremezler. Çünkü ideolojik olarak halkın bu direnişi karşısında onlar da yenilgiye mahkumdur. Özyönetim direnişi karşısında bu desteği sonuna kadar sürdüremezler. Bu açıdan özyönetim direnişi uluslararası komploya karşı mücadelenin son halkası olarak değerlendirilmelidir. Uluslararası komploya karşı mücadeleyi sonuca götürme, komplo zihniyetini, komplo içinde yer alan zihniyeti tümden ortadan kaldırma, Türkiye'yi ve destekçilerini bu zihniyetten vazgeçirerek Türkiye'nin demokratikleşmesi ve Kürt halkının özyönetimini kabul edecek bir zihniyete ulaşılmasını sağlama mücadelesi yürütülmektedir. Özyönetim hamlesi, Türkiye'yi demokratikleşmeye zorlama hamlesidir. Bütün uluslararası güçleri böyle bir demokratikleşmeye zorlama hamlesidir. Günümüz dünyasında böyle bir demokratikleşme hamlesine karşı savaşı sonuna kadar sürdürmek mümkün değildir. Böyle bir demokratikleşme hamlesine karşı savaşı sürekliléştirenler kaybeder. Dolayısıyla Türkiye kaybedecektir, destek verenler de kaybedecektir.

Özgürlük Hareketi'nin bu çizgisi komploya karşı mücadele içinde çıkmıştır. Komployu boşa çıkarmak için ortaya çıkan bir çizgidir. Komploya karşı mücadele çizgisinin esasıdır. Bu çizgi ile devletçi-iktidarcı paradigmadan kopmak, klasik mücadele anlayışından kopmak, bizim de bir devletimiz olsun biçimindeki ulus-devlet anlayışından kopmak, Demokratik Ulus çizgisinde, demokratik toplum çizgisinde mücadeleyi geliştirmek, bu temelde yeni bir Türkiye yaratmak ve Kürdistan'ı özgürleştirmek hedeflenmiştir. Uluslararası komplonun ancak böyle bir zihniyetle, böyle bir siyasal anlayışla, böyle bir yapılanmayla boşa çıkarılacağı ortaya konulmuştur. Bu açıdan demokratik özerklik hamlesi komployu boşa çıkarma mücadelesinin en son aşamasıdır. Uluslararası komploya karşı mücadelenin zirveleştirilmesidir. Uluslararası komploya karşı mücadelenin ideolojik ve siyasi düzeyde en üst seviyeye taşırılmasıdır. Bu kesinlikle böyle görülmelidir. Bu açıdan özerklik mücadelesi bugün AKP iktidarına karşı mücadele, komploya karşı mücadelenin son aşamasıdır, komplonun tümden tarihe gömülmesi mücadelesinin yürütülmesidir. Komplo zaten ancak böyle tümden boşa çıkarılabilir. Kürt halkının demokratik temelde demokratik konfederal olarak sistemleşip özyönetim kazanmasıyla birlikte komplo tamamen boşa çıkarılmış olacaktır. Komplonun boşa çıkarılmasının ideolojik ve siyasi çizgisi budur. Bu ideolojik ve siyasi çizgi ve paradigma karşısında komplocuların başarı şansı yoktur. Bu mücadelede Önder Apo'nun İmralı'da ortaya koyduğu komployu boşa çıkarma çizgisi olan özyönetim, demokratik özerklik, demokratik konfederalizm çizgisi başarılı olacak, ulus-devlet çizgisinde Kürt halkının özyönetimini reddeden çizgiyi sürdüren uluslararası komplocular ise kesinlikle yenilgiye mahkum olacaklardır.

■■■

Her PKK kadrosu **‘neyi nasıl yaşayacağız’** sorularının cevabında ortaklaşmalıdır

Duran Kalkan

Eğitim, zihniyet değişimi ve dönüşümü yapma, iktidarcı-devletçi sisteminin kazandırdığı zihniyeti demokratik komünal toplum, demokratik ulus zihniyetiyle değiştirme işidir. Yaşam ve toplumsal ilişkilere katılımımız zihniyetimize göre şekillenmektedir. Pratikte yaptıklarımızın tarzı ve üslubu zihniyetle belirlenir. Zihniyet dönüşümü ile birlikte ele alınmadan tarz ve ölçü düzeltmesini gerçekleştirmek mümkün değildir. İnsanın hangi zihniyette olduğunu davranışları açığa çıkarır. Bu anlamda en genel planda eğitimden kastımız, zihniyet devrimini Önderlik zihniyeti temelinde gerçekleştirmektir. Bu pratiğe vurulduğunda da şu tanım ortaya çıkmaktadır: Önderlik çizgisini başarıyla pratikleştirmeye hazır olmak. Çizgiyi anlık olarak yaşayan ve yaşatan bir pratik tarza, üsluba sahip olmak. Böyle bir kararlı duruş, cesaret ve fedakarlık içinde olmak. Devrimci görev yürütmeye hazır olmak.

“İnşa demek, toplumu örgütleme demektir. Toplumsal örgütlülük dışında bir inşa yoktur. Toplumun bütün yaşam alanlarında örgütlü hale getirilmesine inşa çalışması denir. Hiç eğitim ve örgütleme çalışması yapmayıp da inşa kadrosuyum, demek de büyük bir yanılgıdır. İnşa örgütleme demektir. Örgütlü toplum ekonomik toplumdur, örgütlü toplum demokratik toplumdur, örgütlü toplum ekolojik toplumdur, kadın özgürlükçü toplumdur...”

Devrimci görevleri yürütürken sorunlar ortaya çıktığında tarz, üslup ve tempo sorunları yaşandığında, başarısızlık olduğunda, daralma-sıkılma durumları ortaya çıktığında eğitim gündeme gelmekte ve eğitim ihtiyacı ortaya çıkmaktadır. Kendimizi eğitmez, var olan zihniyet ve tarzla kalırsak ki, var olan tarzımız Önderlik ve Parti çizgisi dışındaysa, bireyci ve kendine göreyse, devrimci görevler yerine getirilemeyecektir. Getirilse bile başarılı ve amaca uygun olmayacaktır. Amaca bağlı, yüksek verimlilikle başarıyla çalışan konumda olabilmek için kendimizi eğitmekteyiz. Kadro ve Parti öncülüğü de böyle ortaya çıkmaktadır. Tersi durumda örgüt ve öncülük olmayacak, Önderlik çizgisinin ön gördüğü görevler pratikte yerine getirilemeyecektir. Öyle olmazsak, iş yapsak bile herkes kendi amacı doğrultusunda iş yapacağından oradan bir bütünlük, ortak sonuç çıkmayacaktır. Çalışmak ama ortak görev ve sorumluluk kapsamında, ortak amaçlar için ve ortak tarzla çalışmak esastır.

Bu bakımdan eğitim, pratikte işlerin başarıyla yürütülmesine hazırlıktır. Bu hazırlık zihniyet ile yapılan hazırlıktır. Bunu kararlaşma olarak da tanımlamaktayız. Kararlaşma, görev yapma isteğimiz ve irademizin oluşması, çalışmaya hazır kadrolar haline gelinmesidir. Öyle bir kadroya eğitimli kadro denilmektedir. Orada gerçekleşen ise yeni zihniyet şekillenmesidir.

Eğitim ne yapacağımızı ve nasıl yapacağımızı öğrenmektir

Eğitimle sağlanan özün dönüşümü zihniyetin yeniden şekillenmesidir. Biçim ise davranıştaki, tarzdaki değişim ve yeniliklerdir. Biçimdeki değişimin kalıcılığı zihniyet değişimi-dönüşümü, zihniyetteki kararlaşmayla olur.

Kendimizi eğitmediğimizde ne yapacağımız ve nasıl yapacağımızı da bilemeyiz. Dolayısıyla da bir amaç doğrultusunda yaşama ve iş yapma durumu gerçekleşmeyecektir. Bizler parti militanıyız, profesyonel devrimci militanlarız. Bazı temel doğrulara inanmakta ve retkabul ölçülerimiz bulunmaktadır. Toplum için bir yaşam sistemi öngörmekteyiz. Bu yaşamın gerçekleşmesi için kendimizi adamışız. Onun fedai militanlarıyız. O yüzden her şeyden önce neden kendimizi eğitmeliyiz, sorusuna vereceğimiz cevap, ne yapacağımızı ve de nasıl yapacağımızı öğrenmektir.

İşte burada ne yapmak istediğimiz konusunda her birimizin verdiği cevaplar ortak değildir. Verdiğimiz cevapların, Önderliğin ve Partinin verdiği cevaplarla ne kadar bir olduğu tartışmalıdır. Bireycilik ve kendine görelik burada da en ileri düzeyde ortaya çıkmaktadır. Bazı arkadaşlarımız ise bunu gurur meselesi yapmaktadır. ‘Bizim gibi insanların bilme sorunu mu olur?’ demektedir. Bilmek, anlamak için çaba harcamamaktadır. Kıyısından kenarından bir şeyler ya da bir bölümünü öğrenmekteyiz, bir de kendimize göre öğrenmekteyiz. Duyuyoruz öğreniyoruz ve ‘öğrendik, yeterlidir’ diyoruz. Sonuç olarak, amaçtan kopan ve çelişen bir çok duruş ve pratik ortaya çıkmaktadır.

Pratikte doğru tarza sahip olamamanın altında amaçtaki farklılıklar yatmaktadır. Amaçtaki farklılıklar olmasa tüm kadroların refleksleri ve görüşleri aynı olur. Bu görüş ayrılıkları birbirimizle görünse de gerçekte ise görüş ayrılıkları Önderlik ve Parti çizgisiyledir. Geçen süreçlerde de açığa çıktığı gibi, ‘bilmiyorum veya anlamamışım’, demek ‘katılmamışım’ demektir. Anlamamışsan, pratiğin başında işin nedir? Niye örgütün silahını ya da imkanını alıp cepheye ya da farklı bir çalışma alanına gittin? Eğer öyle ise ortada kalan sadece öfke, tepki ve heyecandır. Pratiğe bunları dindirmek için giden kadro, savaşçı, militan olur mu? Bir örgüt bu biçimde kendisini pratikleştirebilir mi? Bu temeldeki pratikleşmeden ortak sonuç ve yeni bir gelişme ortaya çıkar mı? Çıkmaz. Birilerinin öfkesini dindiren işler topluma bir fayda getirmediği gibi tersine çoğunlukla zarar verir. Örgütün enerjisini ve imkanlarını bitirir. Buna Önderlik, ‘Serseri mayın gibi dolaşma’ tanımı getirmiştir. Örgüt, kişinin amaçlarını sorguladığında ise kimi arkadaşlarımız, ‘Örgütün amaçları muğlak, şurası net değil, şurayı anlayamadım’ diyebilmektedir.

Aslında ayrı bir ideolojik-politik oluşuma inanılmaktadır. Öyle olursa da elbette Önderliğin ideolojik-politik duruşu kabul edilmeyecektir. Kuşkuyla, tereddütle mesafeli yaklaşılmazsa Önderlik ve Parti gerçeğinde bir muğlaklık ve parçalılık yoktur. Bireyin onları anlama ve benimsemesinde sorun vardır. Özellikle parti içerisinde eski kadrolarda ortaya çıkabilen sorun ‘bilmezlik’ten öteye bir sorundur. Hazmetme, kabul edip etmeme sorunu vardır. Ya çok yüzeysel bir yaklaşımla kıyısından köşesinden öğrendiği bir-iki şeyle kendini yeterli görme ya da ihtiyatlı yaklaşım ortaya çıkmaktadır. ‘Katılmıyorum’ demek yerine doğru bulduklarıyla katılmakta, onunla kalmakta ve yürümektedir. Onun ötesi geldi mi, yürümek istememektedir. İnsan benimsemediği, yapmak istemediği bir şeyi yapar mı, yapmaz. Yapılması gerekeni engellemek için kırk dereden su getirir. Nitekim pratikte de duruşlar çoğunlukla böyledir. Bu duruma zayıflık mı, yüzeysel insan duruşu mu, yoksa kurnazlık-hesapçılık-bir tür bireyci duruş mu diyelim, ne dersek diyelim böyle bir realite vardır.

Kendini sorumlu görmüyor, çaba harcamıyor, yıllar geçiyor, kongre oluyor, program ve tüzük değişiyor ama bunlara karşı ilgi zayıftır. Parti toplantı yapıp karar almış, bu mesele değil! Kendisi değerlendirme yapıp karar alabilmektedir. Öyle ki, kendini örgüt ve toplantı üstü görme vardır. Bireycilik bu düzeydedir. ‘Toplantı o kararı almış, ben de kendime göre karar alırım’ diyebilmektedir. Onun için toplantının sonuçları üzerinde yoğunlaşmamakta, onları esas almamakta, hatta yapmaya kalktığında, ‘Doğru bulmuyorum, değiştiriyorum’ diyebilmektedir. Kendini örgüt yerine, kongre ve konferans yerine koyabilmektedir.

Ne yapılacağı ve nasıl yapılacağı konusunda duruşumuzu iki yönde değerlendirmek ve düzeltmek gerekmektedir.

Yeni katılan genç kadroların çok ciddi eğitilmeleri gerekmektedir

Birincisi, yeni katılan kadro adayları, genç arkadaşların öğrenme, doğru bilgi edinme sorunları bulunmaktadır. Parti ve hareket olarak, gerekçesi ne olursa olsun kapılarımız her gelişe, katılıma açıktır. Ama partiye yeni gelen, katılan kişi nasıl bir yere geldiğini bilmemektedir. Geldiği yerin amaçlarını bilmemektedir. En çok bilen öfkeyle savaşmaya gelmektedir. Düşman baskı yapmış, işkence yapmış, tutuklamış, katliam yapmış onun oluşturduğu büyük bir öfke ve tepki var. Onu dindirmeye, onun gereği olarak düşmanla vuruşmaya gelmektedir. Partiyi ve gerillayı düşmanla vuruşmanın ortamı olarak görmektedir. Toplum içerisinde Parti ve Önderlik gerçeğimizin, amaçlarımızın eğitimi ve öğretimi çok zayıftır. Toplumsal alan çalışmaları, kendisini toplum eğitiminden sorumlu görmemektedir. Toplumu eğitmiyor, örgütleyip

yönlendirmiyor, 'Toplum niye devrim yapmıyor' diye eleştirip suçlamaktadır. Ondan sonra da, 'Eyy toplum, devrim yap' diye çağrı yapmaktadır. Toplumsal alanın temel görevi toplumu eğitmek ve örgütlemek iken bunu başkalarının işi olarak görmektedir.

Gençlik hareketimiz de benzer durumdadır. Araştırmayan, incelemeyen, dar pratikçilik içerisinde öfkeyle sistemin yönelttiği saldırılar, baskılar karşında derin bir duygusallık ve pratikleşme vardır. Yaptığının amacını öğrenmeye gerek duymamaktadır. Ondaki öfke o kadar yönlendirici ki, başka şeyle uğraşma gereğini duymamaktadır. Sadece öfkesini dindirecek bir vuruş içerisinde kalmaktadır. Bu biçimde de çok ilkeli ve ölçülü mücadele yürütülemeyecektir. Bahsettiğimiz özelliklere sahip kişi ya da örgüt PKK gibi çok ilkeli, amaçlı ve planlı bir mücadeleyi yürütemeyecektir. Çoğu ise PKK'yi düşmanın yazıp çizdiğinden öğrenmektedir. PKK'ye yakıştırılmış şeyleri doğru sanarak katılmaktadır.

Bu bakımdan yeni katılan genç kadroların iş yapabilmeleri için çok ciddi eğitilmeleri gerekmektedir. İçinde bulundukları duygu ve tepkiyi kendisi için yeterli görmekte, kendisini ne yapması ve nasıl yapması gerektiği bilgisine ulaşmış saymaktadır. Bu bakımdan da yeni genç kadro adaylarının eğitiminin çok dikkatli, planlı şekilde yapılması gerekir. Ancak duygusu ve zihniyetini eğitip yeniden yapılandırdığımız ölçüde bu büyük potansiyel Parti amaçları doğrultusunda pratikleşir. Öyle olmazsa pratikleşir ama, bunun kime hizmet edeceği belli değildir. Bundan dolayıdır ki, dönem dönem düşmanımızın yaptığı ile kendimizin yaptığının ayrıştırılamadığı pratikler de ortaya çıkabilmektedir. Böyle pratik sahibi olanlar yaptığını doğru saymaktadır. Bunun için o arkadaşlarımızın Önderlik ve Parti gerçeğini öğrenmesi şarttır.

"Partide ün-nam ya da partide ağırlık sağlama, partinin itibarıyla donanma ancak Parti çizgisinde erimeyle mümkündür. Çizgi militanlığını en ileri düzeyde yapan, onun ideolojik-örgütsel gerçeği içinde eriyen ve sürekli amaç bütünlüğü içinde çalışan, partinin başarısında kendini gören kişilik partiye doğru katılım ve partide doğru büyümeyi sağlayabilir. Şehitler gerçeğimiz de bunu temsil etmektedir."

PKK baştan beri genç kadrosunu düzenli eğitimlerden geçirmeden Parti adına propaganda yapma ve Partiyi temsil fırsatı verememekteydi. Şimdi propagandadan öte eylemler yapılmakta, bu kadar sert bir savaş yürütülmektedir. Bu ölüm kalım savaşı yeterli eğitimler yapmadan, amacı netleştirmeden doğru ve yeterli şekilde yürütülemez. O nedenle özellikle genç ve yeni olan kadro adayları için daha sistemli bir eğitim gereklidir.

Eleştiri-özeleştiriyle çizgiye yeniden katılım gerekmektedir

İkincisi, uzun yıllar parti içerisinde olan, parti eğitiminden geçerek parti görevlerini yürüten kadrolar bulunmaktadır. Onlar açısından ise durum farklıdır. Burada ise sorun bilmeme, anlamama sorunu olarak ortaya konamaz. Bu kesimde sorun isteksizlik, zayıf ve yarım yaklaşım, benimsememe olarak ortaya çıkmaktadır. Bir tür kendini abartan, kendini 'bilmiş' sayan bir yaklaşım da denebilir. Partinin ilke ve amaçlarına dört elle ve ciddiyetle sarılma, kendini onları uygulayan militan olarak görme bir küçülme sayılmaktadır. 'Ayıp değil mi, 20 senelik kadroyuz. Söylediğimiz, yaptığımız PKK'dir. PKK kimdir, biziz!' gibi bir hava vardır. Bu, örgüt disiplininden kopmadır. Partinin planları ve kararlarını önemsememe olduğu gibi kendini onların üstünde görme gibi yaklaşımlar da vardır.

Çoğu arkadaş parti programı ve tüzüğünden habersizdir. Çünkü program da, tüzük de, hatta Parti de kendisidir! Bu, partili gibi görünüp kendini parti yerine koyarak partiyi sıfırlamaktır. Partiyi ciddiye alıp, öğrenip, özümseyip, onun gereklerine göre hareket eden değil de 'Parti bana göre olsun' demektir. Bu duruş abartılı ve yanlıştır. Çok kötü bir bireycileşme ve örgüt disiplininden kopma durumudur. Diğer örgütlerin programının PKK'ye dayatılması karşısında Mazlum Doğan'ın tavrı şuydu: "Ben katıldığım partinin programını bilmeyecek kadar disiplinsiz ve geri bir insan mıyım!" 12 Eylül mahkemelerinin dayatmalarını ve tutumunu hakaret saymıştır. Bu kadar duyarlıydı ve parti resmiyetini bu kadar ciddiye alıyordu. Şimdi çoğu arkadaşımız programın ve tüzüğün ne olduğundan habersizdir. Hangi kongre-konferans olmuş, hangi kararlar çıkmış, bunu önemli görmemektedir. Geçen süreçte tasfiyeciliğin dağıttığı ortamda bazı arkadaşlar, 'Konferans yanlış karar almıştı, biz onu düzelttik ve kendi kararımızı uyguladık' demiştir. Geçtiğimiz dönemlerde bunları iyi niyetle söyleyen çok arkadaş olmuştur.

Partinin bir iki ilkesiyle uyumlu ise uyumlu olduğu yerlerde partiyle birleştirmekte, geri kalanları ise uygulamamaktadır. Bu bir tür ittifak durumudur. Bütünlüklü ve başarılı bir pratiğin çıkmaması bundan dolayıdır. Kendisini bütünden sorumlu görmüyor ki, başarılı bir pratik ortaya çıksın. 'Benim işim bu kadar, yanlışsa da doğruysa da ötesi beni ilgilendirmez' demektedir. Bu sorumsuzca ve parçalıyıcı bir duruştur. Örgütün amaç bütünlüğünden kopma budur.

Bir insan doğru bulmadığı ve inanmadığı şeyi uygulayamaz

Dahası özümsememe ve doğru bulmama durumları da vardır. Doğru bulmadıklarına ilişkin mücadele edip değiştirmeyi önemli görmeyen, kopup gitmeyi de çeşitli nedenlerle yapamayan duruştur. Toplumun devrime kalktığı mücadele, Önderlik ve şehitler gerçeği gibi bu kadar büyük manevi değerler o kopuşu engellemektedir. Geriye kalan durum ise görüşlerinin ayrı olduğu ama kendisinin parti içinde olduğu bir durumdur. Bu da ayrı bir PKK'lilik olarak ortaya çıkarmaktadır. Böylesi, pratikleştiği yerde kendi amaçlarına göre çalışmaktadır. Bu kadar insanın verimsizliği, enerjisini ve gücünü büyük oranda devrimin hizmetine koşamaması da kaynağını buradan almaktadır. Bir insan, inanmadığı ve doğru bulmadığını yapabilir mi? Lenin'in ünlü bir deyimi vardı: *"Yapamıyorum, demeyin yoldaşlar, yapmak istemiyorum deyin. İsteseniz her şeyi yaparsınız."* Bu tam olarak bizim için de geçerlidir. 'Yapamıyorum' ya da 'Başarılı olamıyorum' diye bir şey yoktur. Yapacağı pratiğin başarılı olacağına inanmıyor ki, pratikleştirsin.

"Bir insan inanmadığı ve doğru bulmadığını yapabilir mi? Lenin'in ünlü bir deyimi vardı: 'Yapamıyorum, demeyin yoldaşlar, yapmak istemiyorum deyin. İsteseniz her şeyi yaparsınız.' Bu tam olarak bizim için de geçerlidir. Yapamıyorum ya da başarılı olamıyorum, diye bir şey yoktur. Yapacağı pratiğin başarılı olacağına inanmıyor ki, pratikleştirsin."

Bu sorunlar yeni katılan kadro adaylarında olduğu gibi sadece bir öğrenme sorunu olarak ortaya konamaz. Abartılı, bireyci, kendini beğenmiş, dar ve yüzeysel, içten benimsemeyen ve kendine göre doğruları olan, ayrı parti duruşu konumunda olan anlayış ve tutumların aşılması gerekmektedir. Sorun, öğrenme sorunu değil bunlara karşı mücadele edilmesi sorunudur. Sorun, Önderlik ve Parti gerçeğini doğru bulma, ciddiyetle ve parti disiplini içerisinde özümseme, kendini onun içinde eritme sorunudur. Partiyle olmak yerine partiden farklı olarak var olma tutumları vardır. Bu da kişiyi parti gerçeğinden, zihniyeti ve amaçlarından koparmaktadır. Bunları gidermek sadece bilgi edinme veya öğrenme değil, ciddi bir ideolojik-örgütsel mücadele gerektirmektedir. Partiden farklılaşmaların düzeltilmesi için eleştiri-özeleştiriyle çizgiye ve amaçlara göre yeniden katılım gerekmektedir. Partileşme mücadelesi dediğimiz de böyle ortaya çıkmaktadır.

Partide ün-nam ya da partide ağırlık sağlama, partinin itibarıyla donanma ancak Parti çizgisinde erimeyle mümkündür. Çizgi militanlığını en ileri düzeyde yapan, onun ideolojik-örgütsel gerçeği içinde eriyen ve sürekli amaç bütünlüğü içinde çalışan, partinin başarısında kendini gören kişilik partiye doğru katılım ve partide doğru büyümeyi sağlayabilir. Şehitler gerçeğimiz de bunu temsil etmektedir.

Bütün tasfiyeci girişimler Parti ile Önderlik arasına fark koymaya çalışmıştır. 'Biz Önderliğe bağlıyız ama partiye değil' diyenler de olmuştur. Bunlar, PKK ve Önderlik gerçeğiyle ilişkisi olmayan yaklaşımlardır. Önderlikten ayrı bir PKK, PKK'den ayrı bir Önderlik gerçeğini tanımlamak en inceltilmiş ve en tehlikeli tasfiyeci yaklaşımdır. Bu da kişinin, partileşmediği yönlerini eğitip partileştireceği yerde, parti gerçeğiyle yaşadığı çelişkiyi gizlemek ve maskelemek için yapılmaktadır. Kendi anlayışlarına partide yer açmak için partiyi değiştirme, Önderlik ve parti tanımıyla oynama girişimleridir.

Bu durumu gidermek için neyi nasıl yapacağımızın doğru öğrenilmesi gerekir. Burda neyin nasıl yapılacağından kasıt, parti programımızı, strateji ve taktiklerimizi, parti tarz, üslup ve temposunu doğru öğrenmektir. Önderlik gerçeği pratiğe dönüştüğünde, eyleme başladığında program ve tarz haline gelmektedir. Hangi amaçları gerçekleştirmek istiyoruz? Bu amaçları biliyor muyuz? Amaçları biliyorsak inanıyor ve yaşatıyor muyuz? Niçin mücadele ediyoruz? Niye örgütleniyoruz? Ne yapmak istiyoruz? Bu soruların sorulması ve her bir kadronun bunları Parti ve Önderlik çizgisine göre cevaplaması gerekmektedir.

Belirttiklerimiz dışında, bireycilik, maddiyatçılık, mülkiyetçilik ve iktidarcılık gibi anlayışlar parti komünalizminden kopmayı ifade etmektedir. Parti komünalizmine katılmayan ve komün yaşamından kaçan biri, toplumu komün yaşamına çekebilir mi? Bu mücadeleye öncülük edebilir mi? Çekemeyeceği ve öncülük edemeyeceği açıktır. Toplumda demokratik ulus inşasının yeterince gelişmemesi de bundan dolayıdır. Küçük bireyciliklere tenezzül edilmekte ve bunlar daha iyi bulunmaktadır. Öyle bir kadro da inşa çalışması yürütemez, demokratik ulus inşa edemez, toplumu eğitemez ve topluma örnek oluşturamaz. Böyle bir kişi doğru söz söylese bile kendisinin yapmadığını topluma da inandıramaz. Dolayısıyla da toplumu eğitemez ve örgütleyemez.

İnşa demek, toplumu örgütleme demektir. Toplumsal örgütlülük dışında bir inşa yoktur. Toplumun bütün yaşam alanlarında örgütlü hale getirilmesine inşa çalışması denir. Hiç eğitim ve örgütleme çalışması yapmayıp da inşa kadrosuyum, demek de büyük bir yanılgıdır. İnşa örgütleme demektir. Örgütlü toplum ekonomik toplumdur, örgütlü toplum demokratik toplumdur, örgütlü toplum ekolojik toplumdur, kadın özgürlükçü toplumdur...

Kendisi örgütlü hale gelemeyen kadro toplumsal örgütlülüğü geliştirme ve ona öncülük etme gibi bir durumu da asla gösteremeyecektir. Bu bakımdan ideolojik-örgütsel mücadeleyle düzeltme gerekmektedir. Eğitimin önemli bir boyutu da budur.

■■■

Şerê bajaran weke ku agirê venamire ye

"Tirkiye, Kurdistana Rojava ji bo xwe xeter dibîne. Ji bo vê xeteriyê derbas bikin di serî de pêwîste eleqeyên xwe bi hêzên cîhana rojava re baş bikin. Li ser vî esasî di 22'ê Tîrmehê de bi Emerîka re hevpeymanî çêkirin. Di 23'ê Tîrmehê de dewlet li hev rûnişt biryar girt û di 24'ê Tîrmehê de li hemberî me êrîş dan destpêkirin. Ev hemû planek bû. Ev plan li ser esasê lihevhatina AKP'ê û baskeke Ergenekonê pêk hatiye."

Murad Karayilan

Wekî gel û tevger niha em pêvajoyeke nû û girîng jiyan dikin. Roja îro baş eşkere bû ku dewleta AKP bi esasî ji bo tevgera me tesfiye bike û Komploya Navnetewî temam bike hatiye erkdarkirin. Jixwe Komplo di dema Ecewît de hat kirin. Piştî Ecewît jî, di sala 2002'an de AKP hat ser desthilatê. Ango ji bo AKP bikaribe bi şêwazekî hîn cuda tevgerê tesfiye bike hat erkdarkirin. Erka ku dane pêş AKP'ê wisa ye. Niha jî ev erka di 2015'an de hat dûbarekirin. AKP ji bo ku rêbazên din jî bikarbîne û bi zimanekî din xwe têxe hundirê civakê; ne ku civak bide hember xwe, bi zimanê civakê biaxive û bi vî awayî ji bo ku Tevgera Azadiya Kurdistan vala derbixîne û tesfiye bike hatiye erkdarkirin. Ev weke rêbazeke nû ye. Berê bi temamî gotina 'Kurd' qedexe bû. Di sala '99'an dema Ecewît de êdî qedexeya li ser kurdî rabû. Biryar hat girtin ku, di televîzyonan de saet û nîvek kurdî û zimanên din bê axaftin. Ji ber dewlet fêm kir ku, ger red bike û bide hemberî xwe nabe. Siyaseteke wisa ku qebûl bike, xwe têxe hundir û tesfiye bike xistin meriyetê. Li ser esasê vê siyaseta AKP xistin piyasê. Jixwe AKP berhema mudaxeleya 28'ê Sibatê ye. Di 28'ê Sibatê de wekî derbeya postmodern çêbû û di berhema wê de jî AKP çêbû. AKP wisa derketiye holê. Piştî ku ev erka ji AKP'ê re hat dayin, AKP hat ser desthilatê.

Di vê çarçoveyê de xuya dibe ku hewldanên wan ên ji bo çareseriyê û diyalogê (çi hewldanên destpêkê yên 2005 û 2006'an ku bi rêya MÎT destpêkirin, çi jî hewldanên wan ên Oslo ku ew jî bi qenalê MÎT'ê bû) beşek siyaseta şerê taybet bû. Dûvre jî di sala 2013'an de hewldanên pêvajoya Îmralî, yekser bi Serokatî re hat meşandin. Van pêvajoyana hemû beşek ji planê şerê taybet in. Ji bo ku tevgera me mijûl bikin, Serokatiya me vala derbixînin, bikaribin me tesfiye bikin û Serokatî bêhêz bikin ev hewldanana pêş xistin. Niha ev baş eşkere bû. Di zîhniyeta wan de jixwe çareserî tune bû. Dixwazin biaxivin, nîqaş bikin, hêdî hêdî me ji ber hev bikin û wisa tesfiye bikin. Ev derket holê.

Şoreşa Rojava, hemû hesabên AKP, serobino kir

Pêvajoya Sûriyê ket rojevê. Ku mirov jê re bibêje 'pêvajoya Sûriyê' wê teng be. Demekê wekî 'Bihara Ereban' hat bi nav kirin. Ev pêvajoya di sala 2011'an de destpêkir. Beriya wê pêvajoya Oslo hebû. Ev pêvajo ber bi dawiyê ve dihat, Serokatî protokol amade kiribû. Ew protokol di 10'ê Adarê de gihişt me. Me jî protokol cardin ji Serokatî re rêkir. Pêvajoya Oslo 3 salan ajot û dihat ber encamê. Di wê navberê de Tirkiye bi Îranê re îtîfaq çêdike ku li ser tevgera me operasyona sandiwîçê çêbike û me ji holê rabike. Di 14'ê Tîrmeha 2011'an de bûyera Farqînê çêbû, xweserî jî di qada siyasî de hat îlan kirin. Vana kirin hacet û li hemberî me şer îlan kirin. Tam di wê kêliyê de mecbûr man meqes biguherînin. Nikarîbûn bi Îranê re bimana. Tevlî pêvajoya Emerîka ya ku wê mudaxeleyî Lîbyayê bikin bûn. Wisa tevlî pêvajoya Sûriyê bûn. Ji bo vê Îranê bi serê xwe êrîşî Qendîlê kir. Tirkan jî bi serê xwe êrîşî me kir, lê nebûn yek. Ji ber ku eniyên wan cuda bû û meqes guherî. Şerê me û Îranê yê li Qendîlê qederek ajot, dûvre navbeynkar ketin navber û şer sekinî. Ew şera bi esasî ji bo bi awayekî berfireh tunekirina me hat destpêkirin. Ji bo PDK û YNK beşdar bikin hewldan. Wana jî gotibûn, 'em beşdarî êrîşê nabin, lê emê piştevanî bikin.' Di çarçoveyekê de ji bo tune kirina me konsepteke berfireh bû, lê ev pêvajoya nû êrîşa wan perçe kir.

Di pêvajoya nû de Tirkiye dît zemînê mudaxeleyê li ser herêmê çêbû. Hêzên navnetewî mudaxele kirin. Di pêvajoya Lîbya, Tunus û Misrê de tevgera gel şoreş kir. Dîtin ku mudaxeleyî Sûriyê nekin nabe, derve bimînin nabe. Ango li gel Îran û Sûriyê bimînin nabe, xwe bi NATO re kirin yek. Destpêkê Erdogan got, 'çi karê NATO li Lîbya heye' dûvre balafirên NATO ji Tirkiyê çûn li Lîbya dan. Dûvre xwe di mudaxeleya Sûriyê de derxistin pêş. Li gorî wan ji bo şaşîtiya li Iraqê çêbû dûbare nebe xwe tevlî NATO kirin. Erdogan çend roj berê jî got, 'em tevlî mudaxeleya Iraqê nebûn, ev şaşî bû. Em careke din vê şaşiyê li Sûriyê nakin.' Ev şaşî çi bû? Wê çaxê di meclîsê de ji bo tevlî mudaxeleya Iraqê bibin dengdan çêbû, lê biryara tevlî mudaxeleyê bibin derneket. Erdogan heta wê dengdanê jî bi bîr xist û got, ' hinek hevalên (Abdulah Gul qest dike) me di bin re şixulîn dengdan serneket. Ger em tevlî mudaxeleya Iraqê bûbûna li Iraqê wisa nedibû'. Ango tevlîbûbûna ev statuya Başûr li Iraqê çênedibû. Ji bo vêya dibêje; 'şaşiya me li Iraqê kir divê em dubare nekin.' Pir kesan vê gotinê wekî mudaxeleya Sûriyê fêm kir. Ev çend roj in li Tirkiyê mudaxeleya leşkerî ya li ser Sûriyê tê nîqaş kirin.

Mudaxeleya wan a Sûriyê çi bû? Ji her şêwazî muxalefeta dij Sûriyê piştevanî bike û rê nede Kurd bibin îrade. Dizanin bingehê tevgera azadiyê li Rojavayê Kurdistan xurt e, ji bo rê nedin, her cure muxalefet piştevanî kirin. Bi taybet piştevaniya rêxistinên Selefiyan kirin. Tirkiye, Siudî û Qeter, Selefî xurt kirin. Hemû alîkariya ji cîhana Rojava dihat berê wê didan Selefiyan. Berê kadroyê Selefî li Afganîstan, Çeçenîstan û li Iraqê di şer de qeliyabûn. Hinek subay ji artêşa Sûriyê veqetiyabûn û hinek saziyên Ereb a girseya xwe heyî rabûn. Lê dema şer çêbû yên kadroyên xwe yê şer heyî xurtbûn, yên din jî lewaz bûn. Niha teşkîlatek bi navê Artêşa Azad a Sûriyê heye. Lê ti giraniya xwe nîne. Ji ber ku artêşa xwe ya şer bike nîne. Komên xwe hene, lê hêzek xurt dikare wan tesfiye bike. Kî derket pêş? Ê kadroyê xwe yê şer heye, derketin pêş. Vana jî DAÎŞ, El Nusra û Ehrar El Şam in. Vana hêz in. Ên din jî di bin siya wan de dibin hêz. Ango yên dikarin bibin îradeyeke leşkerî derketin pêş. Meseleya leşkerî bi tecrûbeye, ne bi xwestek e. Çima YPG bû hêz? Ji ber ku tecrûbeya xwe hebû û kadroyên xwe yê şer hebû. Ger kadroyên xwe yê şer nebûna wê çawa DAÎŞ û El Nusra bihata sekinandin! Ji bo rê nedin Kurdan û Sûriye di bin kontrola wan de be hewl dan. Heta Erdogan wekî ku Sûriye eyaletek wan e nêz bû. Ev pêvajoya heyî wisa pêşket.

Me pêşniyarî PDK kir ku, li Rojava yekîtiya Kurd çêbibe. Li ser vî esasî Mesut Barzanî bang kir hemû rêxistinên Kurd li Hewlêr civiyan û di Hezîrana 2012'an de Konseya Bilind a Kurd çêbû. Di 19'ê Tîrmehê de li Kobanê raperîna gel destpêbû. Dûvre jî li Efrîn û Cizîrê belav bû. Wisa raperîn bi rê ket, kesî fêm nekir ku çi Kurd in, ango rengê xwe zêde nîne, lê Kurd in. Li Dêrîkê rêxistinên din jî tevlî bûn. Li Amûdê jî tevlî bûn. Rengê şoreşê pir ne diyar bû tenê Kurd bû. Ger ne wisa bûna dibe ku Tirkan destpêkê mudaxele bikirana. Ger bizanibûna PYD û YPG pêşengtî dike û wê li dewleta Tirk guhdar neke, dibe ku astengên cidî çêbikirana. Di mijdara 2012'an de Ehrar El Şam, El Nusra û hemû komikên çekdar ji Tirkiyê êrîş kirin û Serêkaniyê girtin. Taxên Kurdan girtin xwestin Kurdan bi temamî jê derbixînin. Şer çêbû. Dema şer çêbû partiyên di Konseya Bilind de xwe nedan ber. YPG a ku nû çêbûbû tenê ma. Wê çaxê me dît tenê be nabe, wê bibe hedef. Divê reng hebe. Wê çaxê bi birêz Talabanî re hevdîtin hat kirin. Daxwaz hat kirin ku 'yên girêdayî partiya Pêşwerû bila hevalên YPG'ê tenê nehêlin.' Talabanî helwestê xwe baş bû û wî jî heman tişt pejirand. Ji ber vê yekê wê çaxê li kêleka YPG'ê hinek partiyên Kurd ên derveyî PYD'ê jî cih girtin. Ango Şoreşa Rojava rengê şoreşa netewî girt û xwe li Rojava da rûniştandin.

Dûvre pêvajoya agirbestê bi Serokatî re destpêkirin. Li Rojava hêdî hêdî fêm bû ku Şoreşa Rojava bi rengê xwe xuya dibe. Ji ber ku wê çaxê Davutoglu wezîrê karê derve yê Tirkiyê bû, bi taybet li ser sekinî û konseya bilind a Kurd qels kir. Bi awayekî fermî belav nebû lê di pratîkê de yên ENKS xwe dan paş. Beşdarî avadaniyê nebûn û Şoreşa Rojava bi tenê hiştin. Dewleta Tirk jî di pêşengtiya El Nusra de hemû Artêşa Azad berê wan da Şoreşa Rojava û xwestin Şoreşa Rojava di sala 2013'an de tesfiye bikin. Ji bo vê di 2013'an de êrîşeke berfireh li ser Şoreşa Rojava destpêkir. Ev plana AKP'ê bû. Ango wê ENKS'ê ji şoreşê dûr bixîne, Rojavayê Kurdistan bi destê El Nusra û Ehrar El Şam tesfiye bike û li Bakur bi pêvajoyê di bin navê çareseriyê de me mijûl bike.

Di Rojava de li hemberî êrîşan berxwedaneke dîrokî çêbû. YPG cardin hêza xwe ispatkir. Hêzên êrîşker di serî de El Nusra li herêma Kurdistanê tesfiye bû. Ew nikaribûn şoreşê tesfiye bikin, ew bixwe tesfiye bûn. Lewra DAÎŞ xistin dewrê. Di halê hazir de yê di şer de herî xurt DAÎŞ bû. Hema di mehekê de, di dawiya 2013 û destpêka 2014'an de li hemû herêmên nêzî Kurdistanê DAÎŞ hakim bû. Hema hema dest danîn ser. Di vê de jî rola MÎT'ê zêde ye. Ji bo ku DAÎŞ, Şoreşa Rojava tesfiye bike pêşî vekirin.

Pêvajoya tesfiye wisa dom kir hêdî hêdî DAÎŞ xwe xurt kir. Di 8'ê Adara 2014'an de DAÎŞ xwest were ser Kobanê. Lê şerek çêbû sekinî. Piştî wê, di 2'ê Tîrmehê de mudaxele kir, vê carê 20 roj şer çêbû; dîtin cidî ye û amadekariyên berfireh pêwîst e cardin sekinîn. Dûvre êrîşî Şengalê kirin. Dema êrîşî Şengalê kirin me mudaxele kir û nehişt plana wan pêk were. Me nehişt ku xelkê me li wir qetil bikin. Navê me li cîhanê belav bû. Ji ber ku tevgereke însanî ya herî mezin hat çêkirin. 150 hezar Kurdên Êzidî me ji Şengalê anî Rojava. Dewletên mezin nikare vêya bike. Wisa li tevahî cîhanê îmajeke me ya erênî çêbû. Lê DAÎŞ û AKP xwestin derbeyeke cidî li me bidin. Vê carê biryar girtin û wisa

tespît kirin ku cihê herî lewaz Kobanê ye. Bi rastî jî wisa bû. Li wir xwestin wekî gelê Kurd pozê me li erdê bidin. Hebûna Kurd li wir tesfiye bikin. Ji bo vê di 15'ê Îlonê de êrîşî Kobanê kirin.

AKP dixwaze komploya navnetewî zindî bike

Lê niha raporek derket holê. Navê xwe 'plana çong xistina erdê' (çöktürme) ye. Ev plan di 14'ê Îlonê de hatiye qebûl kirin. Di 15'ê îlonê de jî êrîşa li ser Kobanê destpêdike. Ev plan bi navê kijan saziyê hatiye amadekirin? Bi navê saziya ku serokê wê musteşar Muhammed Dervîşoglu ku ev kes serokê heyeta dewletê ya ku bi Serokatî re rûdine ye. Ango serokê heyeta dewleta Tirk a ku Serokatî dibîne, plana çong xistina erdê amade kiriye. Bala xwe bidinê çi xayinî heye. Ne saziyek cuda, ew saziya ku her diçe Îmraliyê hevdîtinan dike plana çong xistina erdê çêkiriye. Ewqasî durû ye. Diçe Îmraliyê nan bi heyetê re dixwe, çay vedixwe li aliyê din jî dibêje, 'emê vana çawa têxin tirbê û van bi erdê re bikin yek' û vê planê wî îmze kiriye. Kesekî şanoger be jî nikare tiştekî wisa bike. Kesê karê îstixbaratê dike ango musteşarê ewlekariya raya giştî ye. Ew plana çong xistina erdê ew sazî îmze kiriye. Ger li Kobanê serbiketana wê pêvajo zûtirîn xerabikirana û di bihara 2015'an de wê êrîşî me bikirana. Ji ber ku dibêjin, 'pêvajoya tê zanîn bi dawî bibe wê wisa wisa... bê kirin.' Ango wê dora bajaran bigrin, wê teknîk lêbidin û taxan paqij bikin. Heta dibêjin, 'mumkûne 10 yan jî 15 hezar kes bimirin.' Wê wekî Srî Lanka bikin. Heman wekî plana Srî Lanka ku çi li Tamîlan kirin wê tatbîqî Kurdistanê bikin. Nimûneya Tamîlan dixwazin li Kurdistanê tatbîq bikin.

Herî dawî ew plana 'Master' gotin ku berdewama plana 'çong xistina erdê' ye. Beriya demekê Davutoglu li Mêrdînê xwend nûjenkirina Plana Şerq Îslahatê ye. Eşkereye ku dewleta Tirk li hêlekê dixwaze me tune bike, li hêlekê jî bo aştiyê bi me re hevdîtinan dike. Divê her kes vêya fêm bike.

Kobanê neket. Dema neket, her Erdogan nerihetiya xwe anî ziman. Hêj di 18'ê Adarê de got, 'mase nîne, pirsgirêka Kurd nîne.' Beriya Newrozê vêya got. Dûvre got, 'agahiya min ji daxuyaniya Qesra Dolmabahçe nîne.' Ango ev nerihetiya serkeftina Kobanê bû. Dûvre hilbijartina 7'ê Hezîranê çêbû. Jixwe di hilbijartinê de şeqamek xwarin. Qet hêvî nedikirin wê HDP ji sedî 13 deng bigre. Piştî wê hefteyekê serkeftina Girê Spî çêbû. Vana dît ku serkeftina Girê Spî eşkere dike ku li Sûrî wê Kurdistanekê çêbibe û Kurd bûn aktorek esasî. Wan dixwest tune bikin.

Ya din di hundirê Tirkiyê de tevgera ku pêwîst bû bi komploya navnetewî tunebibe ku erka Erdogan 2002'an girtîbû ev bû. Lê ev tevger bû namzet ku Tirkiyê rizgar bike. Gelek demokratîk xwaz û rewşenbîrên Tirk hêviyê xwe bûn HDP. Ango HDP ji bo Tirkiyê bû pêşeng. Dewleta kûr nikarîbû vêya qebûl bikira. Hem tirsiya û hem jî nerihetî çêbû. Bangî AKP'ê kirin li hev rûniştin. Gotin, 'êdî Tirkiye ket xeteriyê. Vaye Apociyan Kurdistanek nû çêkirin, li Tirkiyê bûn hêvîya hemû gelê Tirk. Ango Kurdistana mezin tê wateya Tirkiya biçûk. Em nakokiyên xwe bidin alî. Bila dîsa hilbijartin çêbibe careke din AKP were ser desthilatê, lê bes divê hûn li dijî PKK û Kurdan şer bidin destpêkirin. Ji bo vê xwe amade bikin. Têkiliyên bi derve re sererast bikin.' Ji ber Erdogan li derve siyasetek wisa meşand ku eksenê xwe guhertiye ne guhertiye hat nîqaş kirin. Di navbera xwe û Îsraîlê de pirsgirêk çêkir, bi mesafe nêzî Emerîkayê bû. Bi NATO re pirsgirêkê xwe çêbû. Ango wisa bi cîhana Rojava re bi pirsgirêk bû. Pêwîst bû van pirsgirêkana çareser bike. Pêwîste balafirgeha Încirlîk veke. Bi Îsraîl re eleqeyê xwe baş bike. Bi NATO û Emerîka re têkiliyê xwe baş bike û daxwaziya Emerîka pêkbîne ku ji bo tam bikaribe bi Kurdan re şer bike. Ji ber ku Şoreşa Rojava komploya navnetewî kun kir.

Komplo encam negirtiye, lê hêj îskeletê wê heye

Demek berê me salvegera komploya navnetewî li dûv xwe hişt. Komploya navnetewî çi ye? Wê PKK di derve de dorpêç bike, nehêle nefes bigre û di hundir de jî wê bi pelixîne. Dinyayê jê re bike qada qedexe. Gelek hevalên me hêj li Ewrûpa di zindanan de ne. Polîsên Almanya û Fransa ewqasî şopandin û girtin çêdikin, lê belê bi navê Şoreşa Rojava dîwarên ku komploya navnetewî li dora me çêkirî hemû kun bûn. Ew asteng hat bihûrandin. Ev tê wê wateyê ku erêkirina xwe ji cîhanê girt û wê Kurdistan çêbibe. Lewra Tirkiye, Kurdistana Rojava ji bo xwe xeter dibîne. Ji bo vê xeteriyê derbas bikin di serî de pêwîste eleqeyên xwe bi hêzên cîhana rojava re baş bikin. Li ser vî esasî di 22'ê Tîrmehê de bi Emerîka re hevpeymanî çêkirin. Di 23'ê tîrmehê de dewlet li hev rûnişt biryar girt û di 24'ê Tîrmehê de li hemberî me êrîş dan destpêkirin. Ev hemû planek bû. Ev plan li ser esasê lihevhatina AKP'ê û baskeke Ergenekonê pêk hatiye. Di vê çarçoveyê de hilbijartina 1'ê Mijdarê jî beşeke ji vê planê bû. Armanc ev bû ku li hemberî me şer bikin û ji bo dewlet bi hêz be, AKP'ê bi tena xwe careke din bînin ser desthilati ye.

Ji ber ku rolê wan dabû DAÎŞ pêk nehat. Ji bo vê mesafa xistin navbera xwe û DAÎŞ. Ji DAÎŞ re gotin, 'ger pêwîst bike emê li hemberî we helwest daynin.' Wisa li hev kirin ger pêwîst bike wê dijî DAÎŞ şer jî bikin. Jixwe birayê DAÎŞ, El Nusra heye. Heya niha bi DAÎŞ re jî şerekî cidî nekirine. Tenê ji bo bikaribin Rojava dorpêç bikin, eleqeyê wê yê cîhanê qut bikin hewl didin. Û dixwazin li Bakur jî şerê me di çiyê de heps bikin. Ango bernedin bajaran. Ji xwe dizanin nikarin gerîla tesfiye bikin, lê dixwazin di çiyê de heps bikin û marjînal bikin.

Wana di 24'ê Tîrmehê de li ser vî esasî êrîş destpêkirin. Biryarê wê di 29'ê Cotmeha 2014'an de girtin. Lê wê çaxê parvekirin û îtîfaq çênebûbû. Piştî hilbijartina 7'ê Hezîranê di navbera dewleta kûr û AKP'ê de îtîfaq û biryar misoger bû. Têkiliyê xwe yê derve sererast kirin û di 24'ê Tîrmehê de vêya xistin meriyetê. Planê dewletê ev bû. Niha dibêjin, 'xendek heye.' Ger niha xendek nînbûna jî wê êrîş bikirana. Ji mezinbûna me tirsiyan. Ji pêngava Rojavayê Kurdistan tirsiyan. Ji pêşveçûna HDP'ê tirsiyan. Ango ji xurtbûna me tirsiyan, li dijî me konsepta tunekirinê xistin dewrê. Cardin dixwazin komploya navnetewî têxin jiyanê. Di komploya navnetewî de sistî çêbû, hinek tiştên xwe bê wate bûn. Komplo encam negirt û vala hat derxistin.

Bi stratejiya Serokatî ya destpêkê meşandî ve komployê li valatiyê hat xistin û bi siyaseta ku hat meşandin komplo bê encam ma. Komplo bi esasî ew e ku, xeta Serokatî bin erd bike. Lê xeta Serokatî îro di Rojhilata Navîn de xeta herî xurt e. Nexwe komplo encam negirtiye, lê hêj îskeletê wê heye. Dixwazin vê îskeletê tamîr bikin û dîsa hakim bikin. Ji bo ku ji her derê li ser me êrîş çêbibe, ji bo hêzên NATO û hemûyan dijî me têxin tevgerînê.

Dewleta AKP'ê, ji bo vê armancê çi ji destê wî tê, teqsîr nake. Emerîka dibêje, 'YPG dijî DAÎŞ şer dike. Me bi hev re plan çêkiriye.' Ji bo vê diçin ji Emerîka re dibêjin; 'na. YPG beşekî PKK ye.' Lê niha jî xuya dibe pêngava Tirkiyê yê çend rojên dawî cidî ne. Erdogan ji Emerîkayê re got, 'An em an jî ew. Mutefikên te em in, an jî ew in?' Ev pêngavek e. Dixwazin xwe ferz bikin û pozîsyona xwe têxin bazarê. Tiştên konjonkturel çêbûn. Ev mijara penaberan heye. Erdogan sînor kaş kir û penaberan xist hundirê Tirkiyê. Got, 'çiqas sivîl were Tirkiyê, ewqasî emê bikaribin rejîma Sûrî bixînin.' Ji bo wê hatina penaberan teşwîq kir. 2 mîlyon û nîv însan hatin Tirkiyê. Dûvre Erdogan berê wan da Ewrûpa. 2 mîlyon û nîv însan were Ewrûpa, wê sîstema Ewrûpa serobino hev bibe. Jixwe dibêje, 'bi penaberên heyî re serê me ketiye belayê, ew jî werin wê tam tevlîhev bibe.' Ewrûpiyan jî ji jiyana xwe û sîstema xwe pir hez dikin. Ji bo penaber neyên gel wan, çûn ber Erdogan geriyan. Jixwe belge derketin holê Erdogan wan biçûk dixîne, lê ew li ber Erdogan digerin. Rapora li ser Tirkiyê salê carekê parlementoya Ewrûpa derdikeve. Lê Erdogan gotiye, 'beriya hilbijartinan neweşînin.' Di van rojan de jî ev derket holê. Ewrûpa li ber wan dest li ser hev disekine. Erdogan ji wan re dibêje, 'ezê penaberan bi ser we de bişînim.' Ew jî dibêjin, 'eman penaberan bernedin. Hûn çi dixwazin?' Tirkiye gotiye, '3 mîlyar euro bidin me.' Wan jî gotiye, 'temam.' Niha di hevdîtinên dizî de dibêjin, '3 mîlyon têr nake 6 mîlyon bidin me' û nîqaş dikin.

Ya din jî dibêjin, 'hûnê li hemberî me dengê xwe dernexînin.' Dibêjin, 'hûnê YPG û Rojava nedin pêş. Teror dijî min heye ezê herim ser û hûnê dengê xwe nekin.' Niha bala xwe bidin Ewrûpa li hemberî wehşeta Kurdistanê dimeşe bêdeng e. Di bingeha wê de ev heye. Li hev hatine. AÎHM hemû serlêdanan red dike. Mirovatî li Kurdistanê binpê dibe. Bajarê mezin, bi hezaran însan lê jiyan dike niha li Amedê dengê tang û topan qut nabe. Ji du mehan zêdetir e Cizîr û Sûr di bin bombeya, tang û topan de ye. Hemû mal dibin hedef. Her kes dibe hedef. Li Amedê çawa dixwazin pêşbikevin? Li kolanan nikarin pêşde herin, dixwazin kolanek nû vebikin û pêşde herin. Ji kolanên heyî nikarin pêşde herin dixwazin malan xera bikin kolanen nû vebikin. Kes li hemberî vêya dengê xwe nake.

Sedema din jî hatina Rûsya ya herêmê ye. Hatina Rûsya, Emerîka û Ewrûpa muhtacî Tirkiyê kir. Berê Emerîka digot, 'vana DAÎŞ xwedî kir.' Ji bo vê girtina Girê Spî piştevanî kir. Heta yekbûna Kobanê û Efrînê jî piştevanî kir. Ev hat nîqaş kirin. Lê kengî ku Rûsya ket Sûriyê, vana dîtin ku Sûrî dikeve bin kontrola Rûsya. Kî dikare vana bisekinîne! Tek quwet Tirkiye ye. Ji bo vê qiymeta Tirkiyê zêde bû. Tirkiye vêya bi elçaxî bikartîne û xwe dixe bazarê. Ji ber ev herdu sedeman ango sedema penaberan û hatina Rûsya, ji bo Emerîka û NATO qiymeta Tirkiyê zêde kir. Ji bo vê jî li Kurdistanê zilmê dikin û dixwazin biçin encamê. Rewşa konjonkturel a heyî ev e. Û ew dizanin di vê rewşê de Emerîka û Ewrûpa jî li hemberî komkujiyê li hundir çêbibe wê bêdeng bin. Ne dûr e ku lihevhatin jî çêkiribin. Ji ber ku dizane derve deng dernaxîne bi şêwazekî pir elçaxî û hovane polîtîkayên komkujiyê li Kurdistanê dimeşîne. Dixwazin ji ev rewşa konjonkturel wisa sûd werbigirin û gelê Kurd tesfiye bikin. Çend sal berî niha ger Tirkiyê ev wehşetê li Kurdistanê bikira dibe ku her kes rabûya ser piya. Lê rewşa niha heyî derfet dide wan ku kes dengê xwe neke.

"Em di çarçoveya 9 xalê ku Serokatî anî ziman de civaka xwe bi rêxistin bikin. Ango em wisa bikin ku gelê me sîstema xwe ya xweser bixwe di nav xwe de avabike. Ango sîstema xwe ya rêveberiya demokratîk, siyasî, perwerdeyî, tendûristî, dadwerî û aborî hemû avabikin. Wisa bibe ku civaka me pêwîstiya xwe bi dewletê re nemîne. Dad, tendûristî û perwerdeya xwe hemû tiştê xwe bixwe hebe. Xweseriya Demokratîk wisa ye."

Pêngava xweseriya demokratîk û pêwîstiyên wê

Tim û tim Erdogan û Davutoglu dibêjin, 'sozên ku PKK daye pêk neaniye.' Ev dereweke mezin e û berovajîkirina heqîqetê ye. Raya giştî baş dizane me biryara paşvekişandinê girt û ji hemû cîhanê re eşkere kir. Diviyabû wan jî di Hezîranê de pêvajoya çareseriya di warê qanûnî de bidana destpêkirin. Lê wan tiştek nekir. Me rexmê wê paşvekişîn berdewam kir. Heta ji bo vê piştre Serokatî me rexne kir. Lê dewletê gotinên xwe pêk neanî. Ji ber ku di zîhniyetê

“Îro berxwedêrên li Cizîrê serketine û Cizîr bû Kela Dimdimê. Gelê Kurd wê li ser şopdariya wan qehremanan berxwedanê mezintir bike. Dibe ku carna mirov şer li cihekî rawestîne û li cihekî din bide destpêkirin; xuyaye wê ev rewş wisa dom bike. Lê êdî şoreşa azadiya Kurdistan di çiya, bajar û deştan de wê her li berxwe bide û wê ev berxwedan gelê me bibe serkeftinê. Ya girîng ev e.”

wan de çareserî nîne. Ji bo vê me di 2014’an de fêm kir û me got, ‘em bi şer destpê nekin. Em ne bi şerê êrîşê, em di çarçoveya 9 xalê ku Serokatî anî ziman de civaka xwe bi rêxistin bikin.’ Ango em wisa bikin ku gelê me sîstema xwe ya xweser bixwe di nav xwe de avabike. Ango sîstema xwe ya rêveberiya demokratîk, siyasî, perwerdeyî, tendûristî, dadwerî û aborî hemû avabikin. Wisa bibe ku civaka me pêwîstiya xwe bi dewletê re nemîne. Dad, tendûristî û perwerdeya xwe hemû tiştê xwe bixwe hebe. Xweseriya Demokratîk wisa ye.

Serokatî got: “Divê înşa bê kirin.” Meclîsa her bajarî bê çêkirin û meclîs rêveberiya xwe destnîşan bike û bila înşayê bimeşîne. Ango sîstema perwerde, tendûristî, dad, azadiya jin, ekolojî hemû divê em pêşbixînin û di civakê de têxin jiyanê û dewletê bê kar bikin. Ji van 9 xalan yek, xala parastinê ye. Em parastinê jî tevger bikin. Em parastina cewherî rêxistin bikin. Pêwîste li hemberî êrîşê dewletê, gelê me bi hêza civakî û bi ruhekî serhildanê bisekine. Lê dema dewletê çek bikaranî, îradeya gel anî ber lingan û êrîş kir, divê quwetê parastinê têkeve dewrê. Bibêje, ‘ez taxa xwe û xweseriyê diparêzim.’ Bi vî awayî wê hêza xweparastinê têkeve dewrê.

Hêj sala borî me vêya plan kir. Dema wan êrîş di 24’ê Tîrmehê de dan destpêkirin, jixwe plana me hebû, lê hilbijartin û hêvî hebûn, pêvajo tam bi dawî nebibû em sekinîbûn. Dema êrîş kirin plana me ket dewrê. Ango wê gel xweseriya xwe îlan bike, xwe tevger bike. Jixwe ciwan nîv bi çek bû, divê ew jî bên çekdar kirin. Ji hinek kesên sivîl ê bajaran hêzên herêmî jî hebûn. Vana jî berê hatibûn tevgerkirin. Ew jî beşdar bibin wekî quwetekî parastinê li wir cih bigrin. Pêwîst bû bi çek jî xwe biparêzin, lê ne şer, bi esasî siyaset û civak divê li pêş be. Xendek hebe, pişt xendekan de gel hebe, malbat, jin hebin. Li her pişt xendekekê 2-3 hezar kes bisekin in.

Diviyabû wisa bûna. Dema hat xwestin xweserî êdî têkeve dewrê, ciwan jî berê fêrbûnek xwe hebû di 2014’an de jî xendek kolandibûn. Ciwan û hêzên herêmî cardin xendek kolan. Diviyabû xweserî jî bihata îlan kirin, ji bo gel lê xwedî derbikeve û aliyê xwe yê siyasî li pêş be. Dema dor hat îlanê, me dît ku amadekariyek cidî nîne. Gelek ji wan agahiya xwe jê nîne. Neketiye rojevê li ser lêhûrbûn çenebûye. Xebatê avakirinê çênebûye tenê meclîs heye, lê şiklî ye. Dema xweserî hat îlan kirin pêwîste 5-10 hezar kes lê xwedî derbikeve. Lê 20-30 kesên xwe feda kirî yê herî welatparêz li pişt îlanê sekinîn. Fêm bû ku qada civakî ne amade ye. Lê nabe em paşde gav bavêjin. Hewldan pir çêbû.

Li ser hat sekinandin; civîn çêbûn me dît ku kadroyê qada civakî ji vê pêvajoyê re ne amade ne û jê bawer jî nakin. Xwe nadin ber. Dema gel dît pêşeng xwe dide aliyekî, gel jî xwe da alî û sistî çêbû. Bi taybet hinek kesên ji bo kariyerên şexsî xwe dane pêş, an jî ji bo di pêş de bibin hevserokê şaredar an jî parlementer ên wisa sexte û ne cewherî, reviyan û xwe winda kirin. Heta di hinek kadroyan de sistî çêbû. Tereduteke cidî xuya bû. Hinek ji wan ji wezîfe hatin girtin, jixwe hinek wenda bûbûn. Di qada civakî de ne amadebûn hebû. Vêya serobino hevî çêkir. Li gelek cihan komên biçûk destpêbû. Ew qadên ku xendek lê hatiye kolan, dewlet hat ser, gel nîne! Wê kî biparêze? Ciwan tenê ye. 40-50 ciwan wê çawa ewqas polîsan bisekinîne! Mecbûr çek bi kar anîn. Lewra şer kete pêş.

Di rastiyê de diviyabû serhildan li pêş bûna. Me xwest çekê giran neyê şixûlandin. Jixwe çekê giran jî nînbû. Heta B7 û BKC nedihat şixûlandin. Wê çifteyê pompayî, klêş bişixûlandana û heta bikaribin wê civakê û gel li wir bidana sekinandin. Ev reflekseke civakî ye. Ne quwetekî profesyonel wekî şer e. YDG-H li hemû derê nîne, li hinek deran heye. Wan derana lêhûrbûnek xwe heye. YDG-H û yekîneyên herêmî bi hev re bi awayekî amatorî wê qadên xwe biparastana. Lê me dît ku ew tenê man êrîş hat ser wan dikira biketana. Ji bo vê wesfê wan hat xurtkirin. Ango hinekî din kesên bi tecrûbe û pispor beşdarî pêvajo bûn.

Destpêkê hat gotin ku, ‘ger berxwedana gel hefteyeke xwe bigire, baş e.’ Me dît ku dewlet çû ser, ne hefteyek, du hefte jî neket. Lê belê tengav bû. Ango hinek din êrîş pêş ket, ji bo wê beramberî dijwarbûna êrîşa dijmin beşdarbûn jî xurt bû. Heya demeke BKC bikaranîn, lê ne mecbûrî be bikaranîna BKC şaş dihat dîtin. Dûvre êdî hat fêm kirin ku mecbûrin ku wan çekana bi kar bînin. Mecbûr man ku sabotajê bi kar bînin. Sabotaj kareke pisporî ye. Mirov dikare bibêje ku weke ku zarokeke biçûk, hêdî hêdî dimeşe û mezin dibe, ev berxwadanên bajaran jî wisa her çû mezinbû. Yanî ji çend klêşan û bi çeka nêçîrê destpê bû, hêdî hêdî pêşveçû. Her ku pêwîst bû tevlîbûn pêşket; wisa wisa êdî gîhaşt astekê.

Lê belê li hinek cihan şaşitî çêbû. Mesela li Vartoyê destpêkê bê amadekarî çûn ketin bajêr, hima ciwaneke derket çapemeniyê û got, ‘ji vir û wiha Varto êdî di bin kontrola HPG de ye.’ Me kir nekir me got, ‘ew kî ye?’ Fermandariya Erzûrimê got, ‘ne ji me ye. Her hal ciwanek e’ Dûvre me fêm kir ku ciwanekî girêdayê HPG’ê wisa axiviye. Welhasil bê amadekarî bûn, dewlet çû ser û di 3-4 rojan de wan tesfiye kir. 2 heval şehîd ketin, ên din jî mecbûr man wir biterikînin, gel jê kişiya ango ne zêde serkeftî bû. Hinek cih weke plan pêwîst bû weke tevgera gel bûna. Ger ku kî beşdar dibe bila bibe divê ku şêwaz wekî tevgera gel be. Ya girîng di vir de berxwedana gelê sivîl heye û gel bixwe sîstema xwe avadike û diparêze. Divê ku ev wêne li pêş be. Lê di vê derheqê de gelek şaşî hatin kirin; her şaşî çêbû li ser hat rawestandin. Jixwe wisa ye. Her tiştê nû teqez şaşî têde çêdibin ev jî wisa bû.

Mijara din jî artêş hedef kirin bû. Ji ber ku di destpêkê de artêş hedefkirin şaş bû. Tenê bi polîs re şer kirin guncav bû. Wisa artêş hemû bikî hedef nabe. Divê mirov artêş tehrîk neke. Tiştên wisa hatin pêş xistin. Destpêkê artêş jî tevlî nebû. Bi esasî serfermandarê artêşa Tirk jî got, ‘nabe ku tang biçe bikeve bajaran.’

Lê tê zanîn niha tang jî şer dike û serfermandar şer îdare dike. Çawa ku hat dîtin êrîş her zêde dibe, wesfa êrîşên dijmin hîn xurtir dibe, berxwedanê jî her çû xwe xurt kir. Wisa beramberî hev her diçû xurtbûn çêdibû. Ew di destpêkê de polîsên tevgerê taybet erkdar kirin, dûvre cenderme tevgerê taybet erkdar kirin, dûvre Tugayên Komando yên Bolû û Qeyserî erkdar kirin. Destpêkê ji bo Zagrosê hatin, dûvre jî ji bo vî karî erkdar kirin. Ev tugayên wan ji kevin de wekî yê herî şerker tên zanîn. Piştî wê êdî hêzê wan ê herî bijare Bordo Berelî, ango hêzên taybet ên girêdayî serfermandariya artêşa Tirk êdî hat erkdar kirin. Ew hêzê wan ê herî zîrve ye. Niha vana hemû li Cizîr û Sûrê şer dikin û niha jî heman hêz çûne Hezexê. Hemû taybet in. Ne polîs û leşkerê ji rêzê hene, hemû yên taybet û pispor in. Di beşa suîqast û operasyonê de perwerde bi salan dîtine. Jixwe dema ku derdikeve çapemeniyê hemûyan jî çekên xwe dûrbîn li ser in, ango çekên normal nînin. An termal an jî dûrbîn li ser çekên wan hene. Ne hêzên normal in. Ew jî her ku çûn xwe xurt kirin. Bi vî awayî dimeşe.

Di dewleta Tirk de exlaq nîne; pêwîste mirov nas bike

Vê carê di aliyê me de rast e, hîn fîrehtir hatibû plankirinê. Lê ji ber van sedemên me li jor anî ziman; qada civakî ne amade bû, li gelek cihan ev plansazî pêk nehatin. Bi esasî gelê me pir fedakar e, ger pêşeng rol bileyîze ew ji hemû pêngavan re amade ne. Lê pêşeng xwe neda ber kar, destê xwe nexist bin ber, bi esasî taktîka demê baweriya xwe çênebû. Ji bo vê xwe da alî. Bêguman vêya bandora xwe li ser beşdarbûna civakê çêkir. Wisa di qada civakî de tereduteke sosret çêbû. Bê bawerî çêbû. Lê rêveberiya tevgerê li ser sekinî. Hevalan gelek caran civîn çêkirin, nîqaş çêbûn di vê çarçoveyê de xwe komî ser hev kirinek çêbû. Di qada civakî de ev tereduta hinekî bihûrî û zelalî pêşket. Di pêşeng de sererastbûnek pêş ket lê vê carê dem bihûrî. Niha mijara tevgerkirinê mijareke cidî ye. Divê ku mirov gavê nû tevger bike. Ji bo vê kadroyê pêşeng divê bi rastî jî di pêşiyê de bimeşe. Ji ber ku dijmin şerê taybet bi awayekî pir xurt dimeşîne û dixwaze çavê gel bitirsîne. Ji bo vê yekê li Cizîrê rexmê berteka gelê me û li pêş çavê cîhanê li Cizîrê di jêrzemînan de (bodrum) komkujî çêkirin. Însanên me yên sivîl, bê parastin û birîndar bi şêwazekî hovane şehîd kirin. Di meşandina ev pratîka hovane de armanca dijmin heye. Dijmin dixwaze bi vê hovitiyê di gelê Kurd de tirsê çêbike ku, gel paşde gav biavêje û serê xwe bitewîne. Ma ne berê jî li hemberî serî rakirina gelê me wisa kirine; komkujî û qirkirin pêşxistine û bi vî rengî di gel de bêdengî çêkirine, desthilata û bandora xwe ya qirêj li ser vî esasî avakirine. A niha jî dixwazin gel bitirsînin, ji bo vê kuştinan çêdikin.

Di vir de fermandarî yan jî pêşengê berxwedanê jî xuyaye hinek kêmanî hene. Li Cizîrê dema ku pozîsyona xwe guhertin diviyabû hîn zêde tedbîrên xwe xurtbûna. Lê xuyaye ku xwestin hinek kesên birîndar, sivîl û yên dewlet li wan nagere bi rêya saziyê legal derbixînin derveyî dorpêçê. Ji bo vê adresa xwe dane saziyên sivîl ango parlementeran. Wan jî adres dan dewletê. Dewletê jî berê topên xwe dan van malana û hemûyan şehîd xistin. Lê ev

"Xuya ye amadekariya ku hatibû kirin, têr nekir. Kesî di vê astê de, wê dewlet dorpêç bike û 2 meh pê de tiştek bernede û dom bike hesap nekiribû. Bi rastî jî wisa bû. Bi taybet li Cizîr û Sûrê dorpêçek bê navber didome û tiştek bernadin heye. Di wê navberê de li gel jî didin. Milet hemû nadin ber xwe, lê bi plan lêdidin ku her kes bibîne, bitirse û bireve. Armanc, valakirina bajaran e."

tê wê wateyê ku heqîqeta dewleta Tirk nehatiye nasîn. Dewleta Tirk, dewleteke pir xwînrêj e, bê merhemet û bê wijdan e, exlaq pê re nîne, fersendker û newêrek e. Dema tu fersend bidê kesî efû nake. Dewleta Tirk ev heqîqeta xwe cardin li Cizîrê eşkere kir.

Bi kurtahî mirov dikare bibêje di qada civakî de jî zelalî çêbû. Ango reş û spî ji hev der bû. Yên sexte pirek ji wan hilweşiyan. Ên heyî dibe ku hejmar hindik mane, ew jî dixwazin wekî tevgerê tevbigerin û bixebitin. Yanî qada civakî yek perçe beşdar nebû. Hîna jî pirsgirêk hene, lê niha komî ser hev bû. Herî kêm niha pêşeng xwedî derdikevin, piştevaniyê dikin.

Li Cizîrê xebera qetlîamê belav dibe berteka li hemberî wê bigihîştana asta 6-7-8'ê Cotmehê baş dibû. Li hemberî êrîşkeriya dijmin wê bersiveke baş bihatana dayîn. Hem li derveyê welat hem jî li hundirê welat gelek hewldan hene, lê di astekê de dimînin. Nexwe dem demeke cuda ye, dema şoreşê ye. Hîn dijwarî pêwîst e. Di tevgera gel de ew dijwarî nîne. Bi rastî jî hevalên fedakar di qada civakî de xwe didin ber, mirov dibîne. Her tişt dane berçav. Mesela weke hevala Sêvê, heya dawî helwesta berxwedanê pêş xist û wisa bi berxwedaniyê şehîd ket. Hevala Sêvê hevaleke kevin bû, berê li çiyê jî maye. 10 sal di zindanê razaye, jê şûn de derketiye. Ya girîng însanên wisa fedakar û bi biryar di qada civakî de jî hene. Lê hinek tişt êdî ji wan hatiye bihûrandin, êdî ew jî hemû tiştî nikarin bikin. Dijmin pir zext dimeşîne. Di hemû raperînan de kuştin pêk tîne. Li Çukurova û li gelek cih mermiyên rast dihat avêtin ji bo ku milet bitirse û kes deng dernexe.

Jixwe çapemenî pir tê bi kar anîn. Li Tirkiyê akademîsyenên ku deng derxistin gotin, 'em ji vê sûcê re nabin hevpar', hema hema wan lînç kirin. Hîn jî êrîş li ser wan hene. Yanî wisa dixwazin bêdengiyek, tirs û xofeke çêbikin ku kes deng dernexe û ew jî qirkirin pêş bixin. Jixwe hinek li derve Emerîka û Ewrûpa wisa amade kirine deng dernaxin. Di hundir de jî dixwazin wisa bikin. Beyaz Show hebû, Ayşe Çelîk mamosteyek demokrat bû, ji Amedê beşdarî bernameya Beyaz Show bû. Axivî got, 'li vir zarok tên kûştin, hûn jî weke hunermend li hemberî vê bêdeng nemînin' bi bandor got. Pêşkeşvan jî bandor bû got, 'temam' çepik lêxistin da. Piştî wê wî lînç kirin, 'Way! Çawa te çepik daye lêxistin, nexwe tu piştgirî didî terorê' yê ku axivî wê jî niha dane dadgehê. Ew mamosteyek e, zulmê dewletê ditiye û jê bandor bûye, jineke demokrat e. Lê ji ber ku pêşkeşvanê bernameyê guhdar kiriye û çepik daye lêxistin ew pêşkeşvan lînç kirin. Yanî ji bo bêdeng bikin wisa zulmek tê meşandin.

Berxwedana bajaran û parastina xweseriya demokratîk

Di berxwedanê de tenê di asta kadroya civakî de teredut çênebû. Bi heman awayî di nav hinek fermandariya berxwedanê de jî teredut çêbû. Di însanan de teredut heye ku wekî, 'dewlet weke ku nayê xistin'; di vê derheqê de mixabin di hinek kadroyên leşkerî de jî teredut çêbû ye. Ev tiştên wisa di berxwedanê de wekî kêmanî û wekî tiştên divê bê bihûrandin mirov bigre dest. Yên li Silopî berxwe didin beriya ku Sîlopî berdin tenê 3 şehîdên xwe çebûne. Bi esasî di bajaran de zêde şehîd çênabin. Çawa ku çiya gerîla diparêz e, bajar jî bi şêwazeke diparêze. Bajar ferqa xwe ev e; hinek texrîbat zêde dibe, xelk zirar dibîne. Ango ji çiyê hîn baştir dikare şervanan biparêze. Lê psîkolojiyeke ku, 'em ê îmha bibin' çêdikin. Hîn berê ku dijmin pêşde were, taxan naparêzin, dijmin bi topê lêdixe, dinêre vala kirine, diçe digre. Di nimûneyê Cizîr û Sûrê de dixuye ku heta şervan cihê xwe bixwe bernede dijmin nikare di pêş de were. Rast e, dijmin pir teknîk bikartîne, bi tang û topan lêdide lê dema şervan cardin jî lê dimîne û şer dike hêzên dewletê nema dikarin pêşde herin. Ji bo vê berxwedana Sûrê nimûneyeke pir mezin e.

Li gorî dixuye li Amed-Sûrê hinek hostetiya taktîkê heye. Di bajaran de taktîka sabotaj û sekmantî girîng e. Lê li kêleka wê jî sizma pêwîst e. Çûyîna ser dijmin, lêxistin pêwîst e. Ji ber ku parastina herî baş, êrîş e. Mesela Sûr vê baş bi kar tîne. Ji bona wê li Sûrê niha tengavî nîne. Dijmin ji bo Sûrê dibêje, 'me teng kiriye.' Me fêm kir ku dixwaze li ser bajarên din bê moraliyê pêş bixe. Lê dixuye Sûr li ser xwe ye û rewşa xwe ne xerab e. Heya niha dijmin pêş neketiye. Rewşa Sûrê di vê xisûsê de baş e. Lê divê bi tenê neyê hiştin. Dixuye ku baş piştevanî û xwedî derketin hebe berxwedêrên Sûrê dikarin destaneke dîrokî avabikin. Rast e, texrîbat pir zêde bû. Ev jî şêwazê dijmin ê hov tê. Dijmin li hemberî ciwanên ku klêşan bikartîne, tang û top dişixûlîne. Halbûkî dewletek e, leşkerê xwe yê taybet hebû ew jî dikarîbûn li hemberî ciwanan çekên ferdî bikarbianiya. Ger ku hêzên dewletê çekê ferdî bişixûlanda bajarê Kurdistanê wisa xera nedibû. Divê her kes vê heqîqetê bizanibe. Ger îro bajar têne xera kirin, ev bi temamî ji helwestên dewleta AKP'ê pêk tê. Nexwe şerekî asayî li kolanan bûbûna wisa bajar xera nedibû. Xerabûna bajar ji ber şêwazê dewleta AKP'ê pêş ketiye. Ji ber ku ew dixwazin ji civakê re bibêjin, 'ger hûn bihêlin li taxa we şer çêbibe, wê mala we xera bibe û kevir li ser kevin namîne.' Ji bo ku gel li hemberî şoreşê derbikeve, dijmin bi taktîkeke wisa texrîbat dimeşîne.

Divê li hemberî vê, gelê me bi fedakarî li hev xwedî derbikeve. Hemû kesên malê xwe xera bûye divê ku hemû welatparêz malê xwe ji wan re vekin û em wekî şoreş û wekî gel, malên van însanên me di pêşerojê de avabikin.

Divê ku her însanekî me bizanibe, zerarê dewlet dide malekê we, ne zerara wê malê ye, zerara vî gelî ye. Divê em bi awayekî hevbeşî zerara madî jî parvebikin. Divê ku gelê Kurd êdî yek dest be û wekî yek malbat be. Zerarê madî û manewî divê hemû parvebike. Qonaxa şoreşa me gihiştiyê, helweseteke wisa êdî pêwîstiyeke mezin e.

Li gorî mantixê leşkerî, ger ku dijmin li cihekê pir zêde hate ser, mumkûne wir bikeve. Jixwe hîn berê de teoriya şer nivîsandiye Clausewitz dibêje, 'şer wekî bazirganiyê ye.' Yanî te dît, dijmin bi hemû giraniya xwe hat wir û di wir de tu dikî derbeyek mezin bixwî, tu dikarî wir berdî. Li gorî taktîka mantixa leşkerî wisa ye. Ji bo wê mumkûne hinek bajar bikevin. Cizîr li ber xwe daye, ketina Cizîrê bi şiklekê din e. Lê em bibêjin, dijmin kete hemû derê. Lê ev nayê wê wateyê ku dijmin encam girt. Êdî şerê bajaran weke ku agirê venamire ye. Wê li bajaran berxwedan dom bike. Ango dibe ku li Cizîrê yan jî li bajarekî din hêzên berxwedêr şêwaz biguherînin û dewletê bibêje, 'vaye em serkeftin' lê ev ne serkeftin e. Îro berxwedêrên li Cizîrê serketine û Cizîr bû Kela Dimdimê. Gelê Kurd wê li ser şopdariya wan qehremanan berxwedanê mezintir bike. Dibe ku carna mirov şer li cihekî rawestîne û li cihekî din bide destpêkirin; xuyaye wê ev rewş wisa dom bike. Lê êdî şoreşa azadiya Kurdistan di çiya, bajar û deştan de wê her li berxwe bide û wê ev berxwedan gelê me bibe serkeftinê. Ya girîng ev e.

Dijmin taktîka dorpêçê dimeşîne wisa dixwaze bajaran bixîne, bê îrade bike û teslîm bigre. Ji bo vê li her kesî dixe. Ji bo ku gel bitirse û bar bike. Nahêle xwarin biçe hundir. Mesela bajarek e, lê nahêle ku xwarin biçe wir. Ango ambargo datîne ser wê bajarê. Dibe ku bi esasî malbat hemû bar nekirana, lê êdî xwarin namîne. Xuya ye amadekariya ku hatibû kirin, têr nekir. Kesî di vê astê de, wê dewlet dorpêç bike û 2 meh pê de tiştek bernede û dom bike hesap nekiribû. Bi rastî jî wisa bû. Bi taybet li Cizîr û Sûrê dorpêçek bê navber didome û tiştek bernadin heye. Di wê navberê de li gel jî didin. Milet hemû nadin ber xwe, lê bi plan lêdidin ku her kes bibîne, bitirse û bireve. Armanc, valakirina bajaran e. Xwarin nîne, elektrîk û av qut kirine. Hemû depoyên avê suîqast kirine ji bo ku av nemîne û kesek li wir nemîne. Ango jiyan û zemîna jiyanê ji holê radike. Însanên sivîl; zarok, jin û îxtiyar êdî nikarin jiyan bikin. Leşkerek be, dibe ku ji vir û wir de hinek erzaq temîn bike, lê însaneke sivîl di mala xwe de wê çawa temîn bike! Elektrîk nîne, hewa sar e, amadekariya xwe ya zivistanê ji bo dorpêçê nîne. Yanî dema dorpêç teng dibe, mal vala dibin. Qewetê şer ê ku berxwe didin dimînin. Pêwîste li her kuçeyê însan hebin. Pir kes pêwîst in, dema ku pir kes nînbin parastina wê zehmet dibe. Yek jî ger gel tunebe bi awayekî psîkolojîk jî bandor çêdibe.

Êdî wext hatiye; ne axivandin, kiryar pêwîst in

Niha dewlet hemû qewetên xwe yê bejahî xistine bajaran. Di serî de li Cizîr û Sûr û li dora Şirnexê de jî niha çiqas leşker di alarmê de ne. Li Hezex û Nisêbînê heman awayî. Li Geverê her roj di çapemeniyê de derdikeve ku hîn jî leşkerên taybet taqwiye dikin. Dijmin dixwaze beriya biharê berxwedana bajaran tasfiye bike. Ji ber ku ew jî dizanin, ger ku bibe bihar, çiya jî wê bikeve tevgerê. Dijmin ditirse ku kontrolê wenda bike. Jixwe wisa ye jî. Ew tirsê wan, ne li ser esasekî bê bingeh e. Bingeheke xwe heye. Yanî ger bibe bihar, heya Newrozê bi vî awayî dom bike, piştî Newrozê wê rewşa wan xirab bibe. Vaye ji Newrozê re kêm ma.

Ji bona wê ev dema ku em têde ne, demekê krîtîk û girîng e. Lê ev jî li ser milê qehreman û şehîdan pêş dikeve. Divê em vê jî ji bîr nekin. Dibe ku me pir tengav jî dike lê wisa ye. Wekî di dîroka me de xuyabû. Ger çiqasî kêmanî hebe jî lê weke Cizîrê bi awayekî tûj berxwedanî jî heye. Di halê hazir de di meşandina ruhê Apogerî de berxwedêrên li Cizîrê û Sûrê bi rastî jî qehreman in.

Îro gelê me jî li kolanan e, rabû ye. Lê wekî min got, kêmahî çiqas bên bihûrandin, di aliyê gel de çiqas bi rastî temamî xwe bibîne, tam ne diyar e. Li hemberî vê hovitiyê, bi taybet birîndaran di bin jêrzemînan de şehîd xistinê li hemberî wê şert û mercê rabûnê heye. Pêwîste gelê me rabe. Heval bang dikin. Êdî bang kirin çi wateya xwe nîne. Êdî wext hatiye; ne axivandin, kiryar pêwîst in. Pratîk pêwîst e. Bi vî awayî şoreşa me êdî di qonaxeke nû de ye. Dijmin jî di zanabûna wê de ye û dixwaze êrîş hîn dijwartir bike.

Niha 17'emîn salvegera Komplo bi dawî bûye, em ketine sala 18'emîn. Mirov dikare bibêje ku sala 18'emîn bibe saleke namzet ku Komploya Navnetewî bi temamî bin bikeve. Bi rastî jî ev sal dikare bibe sala Komploya Navdewletî wisa bi temamî bin bikeve û bê şikandin. Ji bo komplo şikandinê berxwedana herî mezin niha li Cizîr û Sûr her wiha li her derê gelê me li berxwe dide. Ev 17 sal in li hemberî dorpêça Komploya Navnetewî hîn jî berdewam dibe. Vaye dijmin di pêşengtiya AKP'ê de dixwaze ku Komploya Navnetewî nûjendî bike. Lê êdî derfetê wê ji wan re nîne. Hewldanên wan heye, lê berxwedana me jî heye. Em bawer dikin ku wê berxwedana me bi serkeve û Komploya Navnetewî bi temamî bin bikeve. Rêya azadiya Rêber Apo û Kurdistan wê vebe. Tenê rê ev e û wekî din rê nîne. Ji bona wê jî divê em bi biryar ser de biçin, têkoşînê bilind bikin, berxwedana vî demî bikin meşa zafera dîrokî.

■■■

Özyönetim direnişleri ve kadının rolü

“Özgürlüğün şafak vaktinde soylu şehitlerimizin öncülüğünde yol alırken, mücadelemizi başarıya taşımak devrim sözleşmemizdir. Yaşadığımız süreç kadın özgürlük çağının doğuşuna tanıklık etmektedir. En dipteki dalganın, sömürgenin sömürgesi olan kadınların başkaldırısıyla başaracağız. Kadınsız hiçbir proje ve plan hayata geçmeyecektir. Direnişin bedelini en ağır ödeyenler olarak payımıza sadece acılarımız düşmemektedir. Kazanımlarımız yeni bir özgürlük mirası yaratacak denli güçlüdür.”

Ronahî Serhad

Başta özyönetim direnişlerinde fedaice direnerek özgür yaşam yolunda, savaşan halk gerçekliğinin direnişine öncülük eden ve bu uğurda vahşice katledilen Sêvê, Pakize, Fatma yoldaşlar şahsında Cizîr, Sur, Hezex direniş şehitlerimizi saygıyla anıyoruz.

Bakurê Kurdistan'da geçen yıl temmuz sonu gibi başlatılan özyönetim direnişlerinin stratejik rolünü, anlamını, yaratılan kazanımları, pratikleşme düzeyini ve yetersizlikleri doğru değerlendirerek gereken sonuçlar çıkarılmalıdır. Hareket olarak da izlenmesi gereken mücadele hattını bir süredir değerlendirmekteyiz. Bunun için özerkliğin kapsamını bir kez daha hatırlamakta yarar var.

Kapitalist modernite hegemonyasından en çok olumsuz etkilenen, parçalanan, imha ve isyanlara boğulan ülke ve toplumların başında gelen Kürt halkının başlattığı özyönetim direnişlerinin amacı bu mukus talihi değiştirmektir. Demokratik özerklik olarak kendi kendini yönetmektir. Kürt sorununda, ulusların kendi kaderini tayin hakkını yeni bir ulus devlet kurmadan, 2005'te ilan edilen demokratik konfederalizmle birlikte içine girilen temel arayış demokratik özerkliği demokratik çözümle gerçekleştirmekti. Önderliğimiz, bu eksende anayasal çözüm için adım atarak, ateşkesler geliştirerek, somut çözüm planları sunarak, diyalog yoluyla çözümü demokratik özerklik temelinde geliştirmek istedi. Ancak bilindiği gibi AKP devleti, görüşmeleri müzakere aşamasına vardırmadı. Dolmabahçe Sarayı'nda devlet heyetiyle birlikte açıklanan protokol bile sonrasında inkar edildi. İmralı'da tecrit koşullarında, tamamen eşitsiz, adaletsiz ortamda kıt-kanat imkanlarla yürütülemeye çalışılan görüşme masası AKP tarafından devrildi. Aslında protokollerin kamuoyuna açıklanması aşamasına gelinmiş olsa bile 2007 Mayıs'ında dönemin Genelkurmay başkanı Yaşar Büyükanıt ile Türk başbakanı Tayyip Erdoğan arasındaki içeriği halen tam açıklanmayan ve 'Erdoğan'ın benimle mezara kadar gidecek' dediği anlaşmanın yürürlükte olmasıydı. Bu görüşmeyi takiben Kasım 2007'de Erdoğan ile ABD başkanı arasında yapılan görüşmede Kürt kaşıtı konspet için uluslararası destek de alınmış oldu. Bunun görünürlük kazanan boyutu, PKK'nin tasfiyesi karşılığında Türk devletine verilen ev ödevlerinin başında içerdeki eski tarz gladyo örgütlemesine son verip yenilenmesiydi. ABD'nin bölgesel çıkarlarda sağlam, kullanılabilir stratejik ortak olarak AKP hükümetini yanında tutma amacıydı. Özcesi 2013'te başlatılan barışçıl yollarla Kürt sorununun çözümüne bir kez daha küresel hegamonik güçlerce set çekildi. Bu politika özellikle Önderlik ve Hareketimizin muhataplığında Kürt sorununu çözmek değil, çözümsüzlüğe mahkum ederek ve kendi Kürdünü yaratıp politikasını hayata geçirerek bölgesel hegamonik çıkarlarına hizmet edecek şekilde çözümü öngörmektedir.

Önderlik, tüm çözüm çabalarına rağmen bir oyalamadan ibaret olmayı aşmayan ve yol almayan devlet heyeti ile görüşmelere 5 Nisan 2015'ten itibaren tutum geliştirdi. Önderliğimizin tutumu sürecin bundan sonra nasıl ilerletilmesi gerektiğine dair başlı başına yeni bir dönemin başlangıcıydı. Bu dönemi nasıl anladık, nasıl anlaşıldı, hazırlıklarımız ne düzeydeydi, öncünün durumu neydi bunu ortaya koymadan Cizîr'de ortaya çıkan sonuçlara anlam veremeyiz. Gimgim, Farqîn, Silopî gibi yerlerde ortaya çıkan yetesiz hazırlık, Cizîr'de ortaya çıkan ağır kayıpların daha fazla sorugulanarak gereken sonuçların çıkarılması gerekmektedir.

Militanlara düşen görev başarının yol ve yöntemlerini bulmaktır

Çünkü bunu sadece düşmanın şiddetli saldırılarıyla, katliamlarıyla açıklayamayız. Adı üstünde düşmansa elinden geleni yapacak, tüm gücünü seferber edecekti. Ve böyle yaptı. Düşman gerçeğinin tespiti yapılarak karar almışsak, biz militanlara ve örgüte düşen görev başarının yol ve yöntemlerini bulmak ve başarmaktır. İç sorgulamayı ise eziklik duygusu gölgesinde değil, yaşadığımız acıyı olanca gerçekliğiyle hissederek yoğunlaşarak yaparsak gereken dersleri çıkarıp başarıyı mümkün hale getirebiliriz. Aksi takdirde katliamlardan, yıkılmış ilçelerden yola çıkarak yenilgili bir ruh halini yaşamak olmazın teorisine dönüşür. Daha şimdiden dışımızdaki çevreler yine açıktan olmasa da yakın çevremizdekiler ve bazı kadrolarda da böyle bir düşünceye kapılanlar vardır. Bunu görmezden gelemeyiz. Verdiğimiz ağır kayıplar hak etmediğimiz kayıplardır. Düşmana da çok kayıp verdirdik. Kayıplarının tam sayısını Genelkurmay kamuoyundan gizliyor. Dış politikada zorlanan düşman, Kürt sorununda adım atmadığı için içte de sıkışmış durumdadır. Yaşadığı bu darboğazı yoğun saldırılarla atlatmaya çalışmaktadır. Aynı zamanda Suriye'de DAİŞ katliamının eşiğinden direnişiyle dönen Kürt halkının emeğiyle ilan ettiği özerk yönetim kazanımlarından, mücadelesinden feyz alınarak devlet, Bakurê Kurdistan'da böyle bir sürece girdiğimizi düşünmektedir. Elbette dikatör Esad rejiminin kölelik statüsünden kurtulmanın imkanını yakalamış Kürt halkının, DAİŞ saldırıları karşısında gösterdiği direnç sadece Başûrê Kurdistan halkına değil, tüm Kürdistan'a, bölge halklarına ve dünya insanlığına ilham kaynağı olmuş, heyecan vermiştir. Bunu ancak faşist bir zihniyet sorgular. Bu yaklaşım AKP darbeci hükümetinin, acımıza, sevinçlerimize, heyecanlarımıza, umutlarımıza sahip çıkmamıza bile ayar vermeye cüret etmesi, faşist ulus devlet zihniyetinin ne denli karanlık ve imhacı olduğunu gösteriyor. Bilinmektedir, 1917 Ekim devrimi sadece Rusya'da değil, tüm dünyada ezilenlere ilham kaynağı olmuş, ulusal kurtuluş hareketlerine kaynaklık etmiştir. Kobanê direnişi de benzer bir etkiyi ve rolü tüm ezilen insanlık için oynamaktadır. Bu nedenle Kobanê evrensel bir değer ve odak haline gelmiştir. Dünya insanlığı 1 Kasım'ı Kobanê'yle Dünya Dayanışma Günü ilan ederek bu özgürlük iradesini, direnişini ve yaratılan değerleri kendi adına sahiplenmiştir. Dünyanın çeşitli yerlerinden gelenler bu özgürlük saflarında yer alıp savaşmış, şehit düşmüştür. Enternasyonal dayanışma örneğinin en görkemli örnekleri Rojava devriminde sergilenmiştir.

Sosyolojik bilimsel tahlilin dahi reddine, inkarına soyunan faşist Türk devleti, Bakurê Kurdistan halkının özyönetimsel çıkışından Rojava'daki gelişmeleri sorumlu tutarak her fırsatta mahkum etmeye, tasfiye etmeye çalışmaktadır. Uluslar arası güçleri de bu mantıksızlığa çekmek için olmadık yalanlar, diplomatik komplolar, siyasi oyunlar tezgahlayarak Rojava direniş güçlerini, siyasi örgütleriyle birlikte terörize etmeye çalışmaktadır. Bunun içindir ki, DAİŞ'e açıktan destek bizzat vermekte, içinde jitem elemanlarını, subaylarını bile yerleştirmektedir. Ancak Türk devletinin unuttuğu gerçek, Bakurê Kurdistan direnişi Rojava'yla başlamadı. 1984 15 Ağustos Atılımı Eruh-Şemdinli'de silahlı gerilla mücadelesi olarak Bakurê Kurdistan'da başlatıldı. Özgürlük mücadelemizin tohumları Türkiye-Bakurê Kurdistan'da ekildi, boy verdi, serpildi. Dört parça Kürdistan'a böyle mal oldu. Politik bir halk gerçekliği, devrime yürüyen kadın özgürlük hareketi, yurtsever gençlik hareketi böyle yaratıldı. Gerilla olarak halk savunma güçleri bizzat kadınların, halkımızın gençlerin katılımıyla büyüdü. Ve sanki Bakurê Kurdistan direnişi tasfiye edilmiş de yeniden Rojava direnişiyle canlandırılmak isteniyor gibi bir düşünceyle Rojava halkımızın mücadelesi hedef tahtasına oturtulmuş durumda. Oysa Önderliğimiz Türkiye'de ısrarla çatışmalı ortamın gelişmemesi için çaba sarf etmiştir. Önderliğimizyeni değil, 93'ten bu yana diyalog ve barışçıl yollarla Kürt sorununun çözümünü dayatmaktadır. Bunun için güven artırmak amacıyla gerilla güçlerinin geri çekilmesi, barış heyetlerinin gerilla alanlarından Türkiye'ye gidişi dahil tek taraflı ateşkesler ilan etti. 2013'le birlikte buna daha fazla somutluk kazandırdı. Ancak tasfiye, imha dışında başka bir yöntem öngörmeyen faşist AKP devleti ve hükümeti durumu giderek bir çıkmaza sürükledi. Sürecin bu aşamaya vardırılmasından AKP hükümeti ve onun başındaki Erdoğan sorumludur.

Kobanê'deki gibi Cizîr ve Sur da direniş iradesi kazanmıştır

Direnen hiçbir yoldaşımız ve yurtsever insanımız teslim olmamıştır. Bu anlamda Kobanê'deki gibi Cizîr, Sur'daki direniş iradesi de kazanmıştır. Bu irade, özgürlük mücadelemizde yeni bir dönüm noktası yaratmıştır. Bundan asla geriye düşme söz konusu olamaz. Bu bakımdan bizim tartışmamız gereken, ele almamız gereken Demokratik Özerkliği nasıl uygulayacağız, halkla birlikte nasıl savunacağız, kendimizi nasıl yöneteceğiz meselesidir. Bunun için tekrardan zihniyet ve öncülük sorunuyla başlamak doğru olacaktır. Yoksa dışımızdaki gerekçeleri sıralayıp esas alarak, kendimizi yanıltarak, kusursuz devrim yeminleri içerek üstesinden geleceğimiz bir aşama değildir. Süreci başarıya taşımada kararlılık kesindir. Ancak gereklerini yerine getirmede hayli alacağımız mesafenin olduğunu bilerek daha çok uygulamanın öncülük rolüne bakmamız gerekmektedir.

Zihniyet sorununu öncelikli anlama sorunu olarak ele almak gerekiyor. Paradigmasal olarak demokratik ulusu, ona dayalı boyutları inşa ve özerkliği anlamama sorunundan ciddi olduğu görülmüştür. Süreç, inşaya dayalı özerkliği bedenleştirme ve bedene saldırı olması halinde topyekün direnişle savunmaktır. özyönetimlerin ilanı yapılan bölgeler, zaten ağırlıkta dez-

mokratik-yurtsever-özgürlükçü çizginin hakim olduğu yerlerdir. Halkın özyönetimlere rağbet ettiği, özgürlük mücadelesine yoğun katılım olan yerlerdir. Bunun daha etkin inşayla bedenleşmeye kavuşması gerekirken zihniyet olarak savunma salt silahlı sivil savunma birliklerinin işi olarak görüldü. Demokratik zihniyeti benimseyen birey ve toplulukların kendilerini yönetmenin yani demokratik otorite olmanın işleri yeterince yapılmadı, çoğaltılmadı. Yani Demokratik Özerkliğin dokuz boyutta örgütlenme işlerine çok az ilgi gösterildi. özyönetimler ilan edilen yerlerde demokratik özerkliğin tartışması, toplantıları, dokuz boyutun örgütlenme işlerinin organizasyonu, iş bölümleri derinlikli yapılamadı. Bu anlamda zihniyet hazırlığı en asgari düzeyde ya da hiç yapılmamış denli zayıf yürütüldü. Her şey erkenden bir oldu bittiye getirilerek sivil savunma öne çıktı. Oysa dünyada örnekleri olan demokratik özerklik modelinin evrensel hukukta yeri vardır ve meşrudur. Buna rağmen tekçi ulus devlet zihniyetli Türk devletinin kabulünü beklemek ham hayal olur. Ama başta kendi halkımıza, birlikte yaşadığımız halklara ve demokratik kamuoyuna bile tam izah edemedik. Sanki 'her şey yolundaydı birden bire sebebi anlaşılmadan kentlerde, ilçelerde çatışmalı ortama dönüldü' gibi bir algı gelişti. Durum elbette böyle değil. Hedeflenen Kürt halkının ulus olma hakkını veya ulusal toplum olgusuna dönüşümünü demokratik özerklikle gerçekleştirmektir.

Kürt halkının yaşam hakkı dahil her şeyinin gasbı, ağır inkar ve imhanın yürütüldüğü kültürel ve fiziki soykırım uygulamaları Kürt toplumunu varlık olmaktan çıkarmayı amaçlamaktadır. Kürt halkının bunun karşısında direnmesi ve varlığını kendini demokratik özerklikle yani özyönetimle var etmesi en doğal hak ve tutumudur. Ama özyönetim toplumu kendi inşa, politika, yönetim ve yaşamsal işlerini kendisi yapacak düzeye getirmektir. Ama bu düzeyin yeterince açığa çıkarılmamış olması, biz zihniyet sorunu olarak ortaya çıkmaktadır.

Toplumun örgütlenmesinden sorumlu başta öncü kadrolar olmak üzere herkesin, özgür yurttaşlar topluluğu olarak halkın bu işlere yoğun yönelmesi gerekirken, ilanların getirdiği siyasi ve askeri gerilime karşı, dar, tutucu, dogmatik tek yönlü bir tutuma girilerek etkisiz pozisyonda kalındı. Toplumsal inşa işlerinde pasif bir duruş gelişti. Toplumun tüm boyutlarda özyönetimini inşa işlerinin artması gerekirken tam tersine azaldı, siyasi ve askeri gerilim ve çatışmalara kilitlenme oldu.

Demokratik ulusun dokuz boyutu hayata geçirilmelidir

Üstelik etkin bir müdahale gücü olarak değil, toplumsal harekete öncülük misyonu olan örgütler başta kadın hareketi olmak üzere diğer meşru örgütlenmeler, sivil toplum örgütleri vb hepsi yeterince rol üstlenmedi. Daha çok rol üstlenilmesi gereken bir süreçte ne yapacağını bilememe, rotasız kalma, öncülüğünü tam olarak oturtamama ortaya çıktı.

Oysa Demokratik Özerkliğin vücut bulması için Demokratik Ulusun dokuz boyutu olan özgür birey-yurttaş ve demokratik komün yaşamı, politik yaşam ve demokratik özerklik, demokratik ulus ve sosyal yaşam, özgür eş yaşam, ekonomik özerklik, hukuk yapısı, kültür, özsavunma sistemi ve diplomasi başlıkları etrafında binlerce toplantı, eğitim ve anlamaya dayalı olarak uygulama safhası eskisinden bin kat güçlü ortaya çıkabilmeliydi.

Demokratik ulusun ilk temel boyutu, esas aldığı birey ve komünü bağlamında bireyin özgür ve bu özgürlüğünü bağlı olduğu komün veya toplulukla birlikte demokratik politika temelinde gerçekleşmesi sağlanabilirdi. Komün örgütlenmelerinde niteliksel bir sıçrama ve nicelik olarak artış sağlanmalıydı. Yaygın örgütlenmelere işlerlik kazandırdıkça burada önem kazanan husus, demokratik ulus statüsünün tanınmasıdır. Demokratik özerkliğin, anayasada bir hukuki statü olarak belirlenmesidir. Birçok AB hatta dünya ülkelerinin anayasasında bu yönlü statü düzenlemeleri mevcuttur.

❑ ❑

Demokratik çözümü devletler veya hükümetler geliştirmeyecektir. Toplumsal güçlerin kendileri çözümden sorumludur. Demokratik çözüm özünde demokratik ulus olma, toplumun kendini demokratik ulusal toplum olarak inşa etme olgusudur. Toplumun kendini demokratik ulus olarak inşa etme hakkını bizzat kullanmasıdır. Bu hakkı yerine getirmekte asla tereddüte düşmemek gerekir.

❑ ❑

Kadın olarak demokratik uluslaşmayı öz gücümüze dayalı ideolojik örgütsel alanda daha da geliştirmemiz şarttır. Özyönetim hamlesinin başlaması kadının devrimci faaliyetlerine daha fazla yüklenmesini gerektirmektedir. Bu anlamda sürece öncülük eden Sêvê, Pakize, Fatma yoldaşlar sürecin ruhunu, iradesini, katılım bilincini sergileyerek direnişi kadın özgürlük çizgisi temelinde temsil etmişlerdir.

Topyekün direnişle devleti bu noktaya getirmek esas alınsaydı direniş bölgeleri yalnız kalmazdı.

Devlet, dokuz boyutlu bu içeriği yeni bir Kürt ulus devletinin ayrılmaya dayalı kurgulanması olarak anlamakta ısrar etmekte, kamuoyuna böyle lanse etmekte, içerde de milliyetçilik zehriyle vatan-millet-ihanet jargonuyla kamplaşmayı en üst seviyeye çıkararak darbe mantığıyla herkesi teslim almaya çalışmaktadır. Tek yolu ezip geçmede, susturmada, bombalamada, katletmede görmektedir. Gerçi faşist zihniyetli Türk devleti için sorun, özerkliği anlama meselesi olmadığı gibi, Kürt isminin geçmesine bile tahümmül etmeyen, en asgari ifade özgürlüğünü bile tanımayan katı, redçi, faşist, soykırımcı beyaz Türk mantalitesiyle yönetilen Türkiye Cumhuriyetinin demokratik bir dönüşüm kazanması gerekmektedir. Bunun da yolu mücadeleyi Kürdistanla sınırlı tutmayıp Türkiye'ye taşırmaktır. Zaten egemen ulus devlet olarak Türkiye, zorunlu olmadıkça özerklik hakkını tanımak istemeyecektir. Kürtler açısından ulus devletlerle uzlaşmanın temelinde demokratik özerliğin kabulü şartı vardır. Demokratik özerklik, hakim etnisiteli ulus devletlerle ortak siyasi bir çatının altında yaşamanın asgari koşuludur. Devlet, bu asgari koşula tankla-topla, Cizîr'de, Sur'da, Hezex'te olduğu gibi katliamla karşılık vermektedir. Birey ve halk olarak, demokratik özerkliğin koşulu olarak komün birimlerinin boşluk bırakmadan çoğaltılması gerekir. Politik ve demokratik iradenin yansıdığı birimler olarak tüm toplum işlerinin komünlerde tartışılması, karara bağlanması ve komünlerce savunulması gerekir.

Yönelim olduğunda sadece sivil savunmanın kadının da içinde yer aldığı direnen gençliğin zorunlu olarak silaha başvurmasına terk edilmeyip toplumsal sahiplenmenin açığa çıkması gerekir. Tank-topla her türlü savaş araç-gereçleriyle saldıran devlete karşı mahallerini terk etmeyen halkın duruşu onurlu, iradeli bir duruştur. Özgürlük duruşudur. özyönetim, demokratik uluslaşmanın günlük örgütsel, eylemsel çabalarını koordine etmek, yönetmek ve savunmaktır. Bir diğer önemli boyut olarak nasıl özsavunma olmadan toplum varlığını sürdüremezse, ekonomik özerklik olmadan toprağın korunması, işlenmesi, ekolojiye ve komüne dayanmadan da toplumun beslenmesi, dolayısıyla varlığını sürdürmesi mümkün olamaz. Çünkü, siyasi ve kültürel sömürgecilikten sonra daha da yoğunlaştırılan ekonomik sömürgeciliktir. Buna karşı özyönetimiyle toplumun kendisini işsizlik, yoksulluk durumundan çıkarması gerekir. Kürt ulusal sorununda demokratik ulus çözümünün yani ekonomik özerkliğin yasal statüsü de olmak durumundadır. Yasal statü kazanılıncaya kadar ekonomik olarak yapılabilecek çok işler vardır. Kürt halkı, ulus devlette hukuksuz, yani statüsüz bırakıldığı için hiçbir hakkı tanınmakta, gözetilmemektir. Ekonomik olarak talan, sömürü düzeni Kürdistan coğrafyası ve emeği üzerinde tüm hızıyla sürmektedir. ulus devlet içinde imha ve inkara dayalı yürütülen siyasette eritilmekten, varlıktan çıkarılmaktan başka bir seçenek halkımıza tanınmamaktadır. Bunun için Türk devletini, kültürel, siyasi, toplumsal direnişle özerlik statüsünü tanıması ve yerel yönetim yasalarını benimsemesi zorunda bırakmak tek çözümdür. Anayasal düzenlemeyle devlet özerklik statüsünü tanımıyorsa o zaman meşru direnişle tanımak zorunda bırakmak kalıyor. İçine girilen süreç böyle bir süreçtir. Bazıları bu direnişlere anlam vermekten ziyade sanki parlamentoda yeni anayasa yapma imkanı ve ortamı varmış gibi neden çatışmalı bir ortama geçildiğini eleştirmektedir. Sanki saldırıyı başlatan halktır. Oysa halkın elinde silah yok, sivildir. Ama devletin elinde her türlü silah, aynı zamanda 12 eylül anayasasına dayalı hukuk silahı, medya propaganda silahı devlet olmanın getirdiği tüm imkanları harekete geçirerek tüm silahlarıyla, gücüyle yönelmektedir. Bu yönelim karşısında gençliğin başını çektiği yapılar ferdi silah temin ederek karşılık vermektedir.

Yaşanan bir iç savaş durumudur

2009 için bir hatırlatma yaparsak; onbinin üzerinde kişi, siyasi düşüncelerinden dolayı KCK operasyonu adı altında tutuklandılar. Hala devam eden siyasi soykırım davaları var. Türk faşist darbe rejimi, toplumu fikri, ruhsal, kültürel, siyasi, ekonomik, ekolojik her açıdan savunamaz hale getirip silahsızlandırıp teslim almayı çokça denemiştir. Onbin kişinin tutuklanması başlı başına bir toplumsal olaydır oysa. Bunu da geçiştirdiler. Şimdi akademisyenlerin savaş suçuna karşıt geliştirdikleri tutumu bile yargıya taşıdılar. Sivil insanların asgari düzeyde kendini savunma amaçlı silahlı direnişini katliam gerekçesi yaptılar. 4 bin köy yakılıp yıkılırken, boşaltılırken halkın elinde değil silah, taş bile yoktu. Diğer taraftan parlamento çözümünü gösterenlere ise HDP'li vekillere yapılan saldırıları göstermek yeterli olacaktır. HDP'li vekillere karşı 'vatana ihanet' yakıştırmalarıyla siyasi linç kampanyaları devlet, hükümet nezdinde harekete geçirilmiş, can güvenlikleri bile kalmamıştır. Hiç kimsenin güvencesi yoktur, vekil olup siyaset yapılsa da yoktur. Açık açık Cizîr'de insanları yaktılar, katlettiler, bombaladılar. Yaşanan bir iç savaş durumudur, uyuglanan hukuk düşman hukukudur.

Demokratik ulusun bu nedenle dokuz ilkesinden en temel olanlardan biri özsavunma ilkesidir. Bu katliam-

larda hiçbir hukuk, yasa gözetilmemiştir. Uzatmalı sokağa çıkma yasağıyla saldırı zeminini oluşturulmuştur. Uluslararası hukuk da AİHM de bunu normal görerek suçun işlenmesine göz yumuştur. Bu yaşananlar göstermiştir ki, Kürt halkı, ezilen topluluklar kendi hukukunu ve savunmasını kendisi sağlamak zorundadır. Demokratik siyasi çözüm olması halinde ise bunun da hukuki çerçevesi çizilir. Anayasal çerçevede yerel hukukun kabülü de gereklidir.

Bununla birlikte Önderliğimizin toplumun kurtuluşunun ve özgürlüğünün kadın olgusunun özgürleşmesinden kurtuluşundan geçtiğine dair yaklaşımı özgürlük hareketimizde esas çizgidir. Demokratik uluslaşma sürecinde de kadın özgürleşmesi büyük önem taşır. Önderliğimizin *'Özgürleşen kadın özgürleşen toplumdur. Özgürleşen toplum ise demokratik ulustur'* belirlemesi, erkeğin rolünü tersine çevirmenin devrimci müdahalesi olmaktadır. Kadın olarak demokratik uluslaşmayı öz gücümüze dayalı ideolojik örgütsel alanda daha da geliştirmemiz ve politik aktörlüğümüzü belirleyen pozisyonda yerine getirmemiz şarttır. Özyönetim hamlesinin başlaması kadının devrimci faaliyetlerine daha fazla yüklenmesini gerektirmektedir. Bu anlamda sürece öncülük eden Sêvê, Pakize, Fatma yoldaşlar sürecin ruhunu, iradesini, katılım bilincini sergileyerek direnişi kadın özgürlük çizgisi temelinde temsil etmişlerdir. Ancak Bakurê Kurdistan ve Türkiye açısından istenildiği gibi kadın hareketi olarak toplumsal bir hareketliliği açığa çıkaramadığımız da bir gerçektir.

Tüm bu anlamama sorunlarından kaynaklı olarak herşey direniş süresince özsavunmayla Türk devleti arasında yürütülen askeri çatışmanın sonucuna bağlandı. Oysa özsavunma olarak çatışanlar zaten görevlerini yerine getirmek için fedaice bir direniş sergilemiştir. Özsavunma görevinde yer almayanlar açısından ise görevlerine sahip çıkmama durumu yaşandı. Yüz binlerin etkili haykırışı, yaşamı durdurması pekala gelişebilirdi. Böyle bir duruşla tam olarak sürece öncülük edildiği söylenemez. Bunun temel sebebi paradigmayı anlamama ve daha somutta demokratik özerkliğin inşa boyutuna soyunmamadır.

Özyönetim direnişine hazırlığın yetersiz olduğu ortaya çıkmıştır

Bir diğer temel sorun olarak stratejik mücadele döneminin karakteri anlaşılmadı diyebiliriz. Her şeyden önce bu mücadele sürecinin uzun evrimli olduğu, birkaç ayda her şeyin rengini ortaya çıkaracak bir direniş süreci olmadığı yeterince anlaşılmadı. Özyönetim ilanlarına daha çok AKP hükümetiyle siyasi gerilimi artıran talep olarak gören yaklaşımlar öne çıktı. Bu minvalde süreç taktiksel, geçici bir çıkış olarak yorumlandı. Bu yaklaşım radikal demokratik eylemselliği geliştirmeyen devletten beklentili bu duruşu hakim kıldı.

Oysa Önderliğimizin amacı 1993'ten beri geliştirdiği siyasi çözüm ve İmralı sürecinde de sürdürdüğü uzlaşmaya dayalı demokratik özerklik statülü ulusal demokratik anayasal çözümü devletle diyalog yoluyla başarıya ulaştırmaktı. Bu yol kapandığında, başarılı olmadığında diğer seçeneğin bir tercih değil bir zorunluluk olarak devreye gireceği konusunda da uyarmıştı. Devlet çözüme gelmediğinde, tek taraflı çözüm ve inşanın elde kalan tek seçenek olduğunu kaydetmişti. Yani demokratik özerklik boyutlarını hayata geçirerek Kürtlerin demokratik ulus olma hakkını gerçekleştirmek esas alınacaktı. Gelinen aşamada devlet henüz bunu kabul edecek bir düzeye gelmediğinden şüphesiz sömürgecilikle çatışma ortamına girilmiştir. Böylesi sert bir mücadele karakterine öncülüğün, öncülük misyonunda olan yapıların her yönlü hazırlığının yetersiz olduğu ortaya çıkmıştır. Alışageldik tarzla süreci yönlendirme gayretinin başarı kazanacağı yanılgısına girilmiştir. Ortaya çıkan tarzı, hakim zihniyetin vuku bulmuş hali olarak değerlendirildiğimizde zihniyette radikal kopuşun sağlanmadığı söylenebilir. Özsavunmaya kısa süreli bir tutum olarak bakıldığından doğurduğu ve doğuracağı ihtiyaçlar yeterince hesap edilmemiştir. Oysa özsavunma demokratik ulus çözümünün en temel boyutlarındandır, demokratik toplumun vazgeçemezidir. Çatışma durumunda savunma faaliyeti ve çözümün önünü açma misyonu daha fazla öne çıkacağı gibi, toplumsal yaşamın savunulması ve sürekliliği için hep olması gereken bir yaşam ve mücadele duruşudur.

Bunun için savaşan halk gerçekliğini daha yoğun örgütlemek gerekir. Fakat bazı kesimlerde olmayacak duaya amin der gibi devlet ile erkenden uzlaşma arayışına yönelim, beklentili duruşlar ortaya çıkarmıştır. Bunun için esasta toplumsal serhildan hareketliliğiyle özsavunma direnişi ve özyönetim iradeleri yeterince sahiplenilememiş, korunamamıştır. Bunun örgütlenmesi yaratılamamıştır.

İdeolojik bağımsızlık ve özgürlükçü düşünce esas belirleyendir

Diğer bir konu, öncünün ideolojik duruşudur. Hiç kuşku yok ki, mücadelemiz ilk başladığı dönemden itibaren gözünü imkanlara dikmeden, 'koşulu var mı yok mu' demeden mücadeleye soyunan öncülükle kendini var etti, kazandı ve bugünlere getirdi. Bu gerçeklik bir Önderlik tarzıdır. Ve Önderlik tarzı olarak şehitlerimizin çizgisidir. Böylesine stratejik mücadele döneminde de öncünün ideolojik bağımsız duruşu ve katılımı belirleyici olacaktır. Üstelik geçmişi kat be kat aşan imkanlara sahibiz. Bu her şeyden önce yaratılmış bir kadın, halk, toplum gerçeğidir. Özgür irade, ruh, bilinç, kişilik, kimlik fazlasıyla ortaya çıkmıştır. Bununla birlikte siyasi ortamı mevcuttur. Kadınlar, özgürlük için her şeyi göze alarak hiç tereddüt etmeden özgürlük saflarında yerini alıyorsa, fedai bir gençlik yaratılmışsa, direnişçi bir halk yaratılmışsa bu düzey iyi örgütlenip harekete geçirilebilirse her şeye yeterlidir. Potansiye olarak savaşan halk gerçeği yaratılmıştır. Bir halkın özyönetimini isteyecek düzeye gelmiş olması başlı başına en büyük kazanım ve bilinçtir. Kuşkusuz sömürgeci zihniyetin kafesini parçalayıp alnını göklere dikmek başlı başına bir özgürleşmedir. Özgür bir halk felsefi, ideolojik, siyasi, kültürel duruşu ve örgütü ortaya çıkmıştır. Bu bağlamda özyönetim, demokratik özerklik kuru bir dayatma değil, olgunlaşmış bir sürecin çözüm aşamasının ifadesidir. Böylesi çetin mücadele süreçlerinde bazen çok kayıp verilebilir, geriye düşmeler olabilir, ancak bu sonucu belirlemez. Önemli olan sosyolojik olarak Kürt toplumundaki iradeleşmedir. Pratikleşme aşamasında kimi sorunlar, zorlanmalar çıkabilir. Ama bu baz alınarak meşru savunmaya dayalı demokratik özerkliği inşa dönemi taktik ele alınamaz. Demokratik özerkliği gücümüze dayalı hayata geçirmektir stratejikti. Bunun yol ve yönetimlerini, taktiklerini doğru belirlemek önemlidir. Düz ilerlemeci mantıkla değil esnek, yaratıcı, diyalektik, kuantomik bir düşünce yapısıyla ve özgürlük sosyolojisi bakışıyla durumu tarihsellik-şimdilik bazında değerlendirmek daha doğru sonuçlar çıkarmamızı sağlayacaktır.

Bunun için pratiğin önümüze çıkardığı sorunlu duruma hakikatmiş gibi bakmayıp ancak bunu da ciddi bir realite olarak dikkate alıp ideolojik bağımsız bir düşünceyle eleştiriden geçirmek önemlidir. Bu temelde mücadelenin içinden geçtiği süreci anlamak ve rolümüzü yerli yerine oturtmak gerekir. Ancak ideolojik bir derinlikle demokratikleşme sorunları ve çözüm yolları anlaşılır kılınarak uygulanabilir hale getirilebilir. Unutmayalım ki, zihniyet dünyasında kendini özgür kılmamış kişiliklerin attıkları adımlarda her an tökezlenmeleri olasıdır. Hatta hegemonik ideolojilerin kontrolüne de geçme tehlikesi vardır. Toplumsal hakikati, demokratik toplum gerçeklerinin özgürce ifadesi olarak kavradığımızda pratikleşme sürecinde hiçbir iç engele takılmayız. Bu anlamda ideolojik bağımsızlık ve özgürlükçü düşünce esas belirleyendir. Ve bunun da en somutlaşmış ifadesi olarak kendisini öncü kadroda, hareketlerde göstermesi beklenir. Önderlik böylesi süreçlerde yeterli bir çıkışın neden olamadığına dair çokça kadro çözümlemesi yapmıştır. Ve şöyle demektedir: *"Açıkça belirtmeliyim ki, kadro yapısınca özümseme ve uygulama düzeyi son derece yetersizdir. Bu durum en çok aşılması gereken husustur. Reel sosyalist dönemin hem eleştirisi hem aşılması imkanını yetkince sunmaktadır. Tarihin ve toplumun hayatı akışında eğer birey kadro, örgüt başarılı sonuç alamıyorsa, buna esas sorumluluk kişilikteki ve örgüt yapılanmasındaki tutuculuktur, doğmatizmdir. Son tahlilde doğru ve yeterli özgürleşememedir. Kişilikte dönüşümü örgütleme, politik çalışmada kanıtlamak bizim gibi toplumlarda hiçbir biçimde mazaret kabul etmez, kaotik durumdan eşitlik ve özgürlük lehine çıkışla mümkündür. Dogmatik, tutucu yol alışlardan pek gelişme beklemediğimi, bu temelde geçmişinize hem hayıflandığımı, hem üzüldüğümü belirtmek durumundayım. Bu tarzla, yolla kapitalizmi bile, feodalizmi bile aşamıyorsanız hepinize üzülmemek, hayıflanmamak mümkün değil. Ortadoğu'nun, hatta evrenselin kendisine hitap ideamız sürdüğüne, hatta daha da kaçınılmaz hale geldiğine göre aşama kaydetmiş partimizi umutlu, öz tutkulu ve başarılı yaşamak sadece bir görev değil, tanrısal yaşamın güncelleşmiş halidir."*

Demokratik çözüm toplumun kendini inşa etme olgusudur

Şunun altını bir kez daha çizmekte fayda vardır. Demokratik çözümü devletler veya hükümetler geliştirmeyecektir. Toplumsal güçlerin kendileri çözümden sorumludur. Demokratik çözüm özünde demokratik ulus olma, toplumun kendini demokratik ulusal toplum olarak inşa etme olgusudur. Toplumun kendini demokratik ulus olarak inşa etme hakkını bizzat kullanmasıdır. Bu hakkı yerine getirmekte asla tereddüte düşmemek gerekir. Paradigmamızı örgütlediğimiz kadar, özerk yönetim modeline kavuşturduğumuz kadar hegamonik ideolojiden ve sisteminden kopmuş olacağız.

Temmuz ayından beri yaşanan özyönetim direnişleri pratiklerinden ve düşmanın halkımıza topyekün saldırılarından doğru sonuç çıkarmak ve katliamcılardan hesap sormak boynumuzun borcudur. Derin acımızı yüklenerek, öfkemizi bilinçle donatarak, eyleme geçerek, örgütlenerek sürece yükleneceğimiz kesindir. Mücadelemizin odağına Önderliğimizin sağlık, güvenlik ve özgürlüğünü alarak 8 Mart'ı mücadelemizi yükseltmenin startı olarak ele alıyoruz. Dört parça Kürdistan'da ve yurt dışında sonuç alıncaya kadar harekete geçmek, serhildan duruşunu yaşam tarzı haline getirmek gereklidir. Siyasal, toplumsal mücadele kadar kadın hareketi olarak diplomatik, hukuki mücadelemizi güçlendirerek katliamcıları sanık sandalyesine oturtmak bizim için görevdir. Bu kapsamda yapılacak sonsuz çalışma vardır.

Özgürlüğün şafak vaktinde soylu şehitlerimizin öncülüğünde yol alırken, mücadelemizi başarıya taşımak devrim sözleşmemizdir. Yaşadığımız süreç kadın özgürlük çağının doğuşuna tanıklık etmektedir. En dipteki dalganın, sömürgenin sömürgesi olan kadınların başkaldırısıyla başaracağız. Kadınsız hiçbir proje ve plan hayata geçmeyecektir. Direnişin bedelini en ağır ödeyenler olarak payımıza sadece acılarımız düşmemektedir. Kazanımlarımız yeni bir özgürlük mirası yaratacak denli güçlüdür. Değişimin temel aktörü, dinamiği olarak ve bütün kadınlarla faşizme karşı birleşik mücadele cephesini güçlü örerek harekete geçme zamanıdır. Kazanan özgür kadın, özgür halk olacaktır.

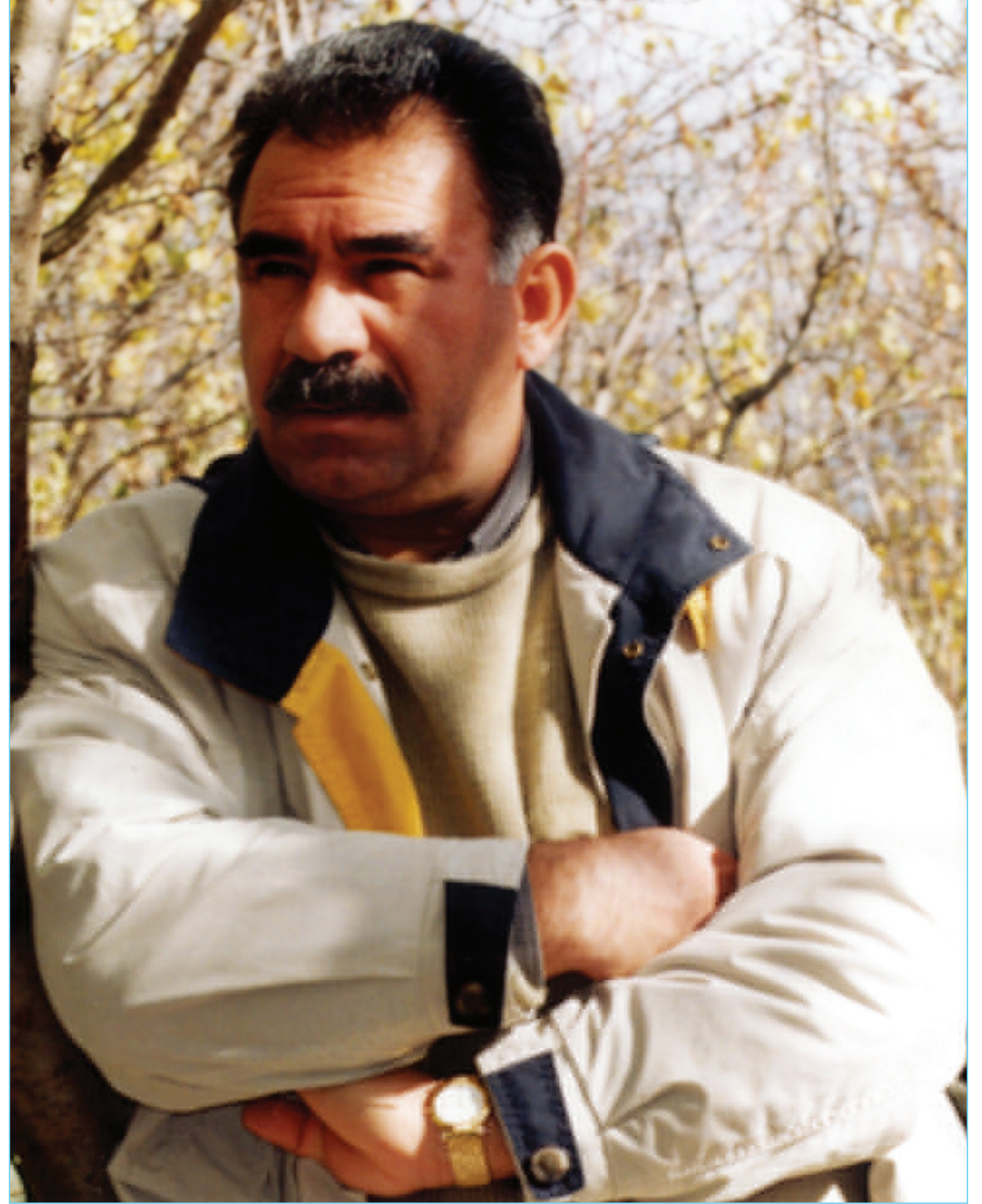
■■■

Önder Abdullah Öcalan'ın 1992 yılında yaptığı değerlendirmelerinden derlenmiştir

Özgürlük yürüyüşümüzü kesintisiz ve kimsenin durduramayacağı büyüklükte sürdüreceğiz

"Bu halkın özgürlük yürüyüşü esastır. Herşey bu yürüyüşe bir başarı şansı verdirmek için olabilir. Hepiniz ancak bu yürüyüşe destek olabilirsiniz. Buna varım, diyorsanız, ne mutlu size, deriz. İyi hesap yapın, oldukça fedakarlık ve çok çok çaba isteyecek bir görevdir bu. Bu, yalnız bir ulusal kurtuluş için değil, Türkiye'de demokrasi için, dünyada sosyalizm için de gerekli."

Bu dönem özgürlüğe en çok yakınlaştığımız bir sürecin de başlangıcını ifade ediyor. Sadece doğada bir diriliş değil, denilebilir ki, toplumsal alanda bir dirilişin çok güçlü bir biçimde kendisini hissettirdiği, kanlandığı, canlandığı bir aydayız. Yine çok şeyler söylenebilir. Öyle gerçekler var ki ve hatta öyle bir gerçeği yaşıyoruz ki, zincirleme bir reaksiyon gibi, ardı arkasına her an patlayıp çoğalabilecek bir tohumlama gibi oluyor. Kürt gerçeği biraz öyledir. Bir anlamda kendimizde açıklığa kavuşturduğumuz gerçeklik, hergün yeni çözümlemeler istiyor, yeni açılımlar istiyor. Öyle anlaşılıyor ki, bu bir yerde gerçeğin tabiatına da uygun ve zorunludur. Fakat ağır bir çaba ve yük kaldırmayı gerektiriyor. Çok iyi anlayan, kavrayan bir düşünce gelişmesi kadar, yürekli çıkışları, çok büyük ve yoğun çabayı gerekli kılıyor.

Bütün bunları içiçe göstermek kaçınılmaz. Bu devrim öyle bir devrim ki, herşeyini içiçe ve birlikte götüreceksin. Sadece birisini öne alıp diğerini ihmal etmeye gerçekliğimiz müsaade etmiyor. Bunun için bizim, hepinizden istediğimiz bu işe yatkın kişiliğe bu temelde hazırlanmaktır, bu gücü gösterebilmektir. Bu büyük tutarlılığı ve olgunluğu gösterebilmek, Kürt gerçeğini en tartışılan gerçeklerden birisi haline getirirken, hala en ağır yük bizim omuzumuzdadır. Meselenin sahibi biziz, açıklayıcısı da biziz. Fakat her zaman belirttiğimiz gibi, zorluk düşmandan ziyade, kendimizi geliştirmemekten, dönüştürmemekten kaynaklanıyor.

Kendi kimliğini en çok yitiren halk olduğumuz biliniyor. Tabii kimlik yitirilişi aynı zamanda birçok insani vasfı yitirmeyle içiçe olur. Bu her türlü zayıflığın, düşkünlüğün esasıdır. Neden kimse şimdiye kadar normalde bu sorunların çözümüne cesaret etmemiştir? Hiçbir Kürt neden kendini vermemiştir? Şimdi çok iyi anlaşılıyor ki, Kürtlük olayında, onu muazzam bir şekilde yaşamakta çıkar görülmüyor. Tabii cesaret, fedakarlık, çabanın her türlüsü gerekiyor. Bu olmayınca adam çıkmıyor, meselenin sahibi olacak çözümleyici güç olunamıyor.

Çok istismarcılar var. Çok ucuz sahtekarlar var. Bu nedenledir ki, yürüttüğümüz mücadele herhangi bir ulusal kurtuluş hareketi değildir. Sıradan bir ulusal kurtuluş hareketinden ziyade, bir ulus oluşturma hareketidir. Çünkü yaşanılan herşey yabancıya ait, bir anlamda ihanet temelindedir, yabancılaştırmadır. Savaş biraz da, esas itibarıyla buna karşıdır. Neden roller bizde çok az kavranıyor, çok bozuk oynanıyor? En önemli bir nedeni de budur işte. Kendi işlevini bilememe, kendi rolünü bilememenin böyle bir yabancılaşmayı yaşamakla ilişkisi vardır; inkarı, ihaneti yaşamakla ilişkisi vardır. Garip bir olay ve dünyada eşine az rastlanılır bir gerçekliğimiz söz konusudur. Aslında bu, bizdeki devrimin bazı özelliklerini de ortaya çıkarıyor. Diğer bütün devrimler az çok yerli, ulusal ve sınıfsal gerçekliklere dayanır; bizde böyle değildir. Veri kabul edebileceğimiz, objektif bir gerçek olarak saptayabileceğimiz ve diğer devrimlere benzer yanlarımız, özelliklerimiz yok. Bu, özgün gelişmeyi, özgün olabilmeyi gerektiriyor. Bu, aynı zamanda yeni bir devrimi gerektirir. Yani kalıplaşmış bir üretimi gerçekleştirme değil de, yeni bir malzeme üretir gibi devrim üretmeyle gerçekleşir. İcat etmeyi, örneği bulunmayan bir şeyi yaratmayı gerçekleştirir gibi bir devrimi ortaya çıkarmamızı gerektiriyor. Yeni derken, örneği olanın bir tekrarı değil, örneği olmayan bir oluşumu ifade ediyoruz. Bu bizdeki gelişmeler, yani gerek parti, gerek ulusal kurtuluş süreci ve hatta militandaki oluşum tereddütlü ve ikircikli ise, dalgalanmalı biçimde ise, bunun nedenleri işte günlük gelişmelerle açığa kavuşuyor.

Bazı haklar düşünülüyor. Bu sadece düşman cephesi açısından değil, halk cephesi içinde de benzer bir yaklaşımla ele alınıyor. Kimliğimizi kabul etmiyor, 'haklarımızı istiyoruz' demek düşünülmüyor. Dikkat edilirse, herşey oluşum halinde. Siyasi oluşum, askeri oluşum, kültürel yaşam, ruhi oluşum, hepsi böyle bir güncellik içinde gözlerimizin önüne çıkıyor. Çok hassas olunması bundandır. Oluşumun kötü şekillenmesi de bize bağlı oluyor, çok iyi ortaya çıkması da. Son yılların büyük hassasiyetinin gelişimi bu nedenledir. Biliyoruz ki, ciddiye alınabilecek, saygı duyulabilecek bir oluşumun ana özellikleri kabul ettirildi. Düşmana da halka da, dosta da kabul ettirildi.

Düşman her türlü imhayı içeren bir acımasızlıkla saldırıyor

Son Newroz olayları bu açıdan da değerlendirilebilir. Yani ortaya çıkan tartışmalı bir duruma kimlerin nasıl yanıt vermek istediği, oldukça dikkat çekici gelişmeler olarak kendini daha şimdiden sadece ülkede değil, uluslararası ortamda da tartışmalı bir biçimde hissettirdi. Düşman cephesinden gelen yanıt oldukça derli-toplu ve her türlü imhayı içeren bir acımasızlıkta, 'Önüme ne çıkarsa ezergeçerim' biçiminde geleneksel barbarca bir politika, bir saldırı biçimindeydi. Yani hiç yadırgamadığımız ve beklediğimiz bir yönelimdi düşman cephesinin bu yönelimi. Halkın gerçekleri daha iyi öğrenmesi için az çok belli insani anlayış ve tutumda olan dostlar görsünler, değerlendirsinler diye, bazı gerçekleri ortaya çıkarmaya özen gösterdik.

Çok utanmazca ve rezilce bir saldırı olayı yürütmek istediler. Aylarca önce her türlü tank, top, görülmemiş yoğunlukta asker, her türlü birlikler ve uçaklar hazırlatıldı. Olası direnme odakları etrafına yerleştirildi ve çok açıkça kendi deyişleriyle, 'Bir korku dünyası yaratarak sonuç almak' istediklerini herkese gösterdiler. Bizim de yaklaşımımız daha çok ne olduklarını ortaya çıkarmak, niyetleri nedir, uygulamaları nedir, onu halkımıza göstermek, dünyaya göstermek idi. O kendini, 'Bir ayaklanma olacak, biz de bastırırız' havasına kaptırmıştı. Biz de, özgürlük yürüyüşümüzü kesintisiz ve durduramayacağı büyüklükte sürdüreceğiz şeklinde bir yanıtla karşılık vermiştik. Sonuçta, her zaman olduğu gibi, filin hareketine bir karınca hareketiyle karşılık verme gibi bir durumla yüzyüze bırakıldı ve belki birkaç küçük karıncayı ayağı altında ezdi ama kesinlikle yürüyüşe devam edildi. Halk savaşlarının böyle genel bir rotası vardır. Bizde de sürekli yaşanan budur. Fakat, düşman kendini ele verdi. Kendi yandaşları, müttefikleri içinde bile ne kadar barbar olduğunu gösterdi. Kabul edilemeyeceği ortaya çıktı. Ve denilebilir ki, sistemin içindeki en tehlikeli bir rejimin nitelikleri gösterildi. Biraz teşhiri, hatta tecridi konusunda ciddi bir durum yaşandı. Ve süreç içerisinde giderek bunun etkileri daha da ortaya çıkacak.

Halkın daha kapsamlı biçimde kendi gerçeklerini görmesi söz konusu. Özellikle son yılların, hatta yüzyılların belki körleştirdiği, duyarsızlaştırdığı Kürt gerçeğini, oldukça unutulduğu bir gafil durumdan yavaş yavaş sıyrılma, yerine kendini tanımaya başlama; daha ciddi, daha az korkuyla ve ölüm kader değildir, kurtuluş da mümkündür, biçiminde bir duygu ve düşünce arayışı içine çekti. Sanıyorum halkta şu anda en yoğun yaşanan olay budur. Ve daha da öyle olacaktır. İlk defa bu iş bir gerçek, şakası olmayan bir gelişmenin ağır basan yönüdür. Başka bir yaşam mümkündür; bir özyaşam denilen olayın içine giriyoruz, o eski sefil, her yönüyle kendini inkar eden, 'benden birşey çıkmaz, benden adam olmaz, ölmüş, bitmişim', türünden, hepinizi az çok yoğun biçimde etkileyen iflah olmazlığın aşılabileceğine dair bir inanç, bir kararlılık artık söz konusudur. Bu, aslında ulusal, tarihi çapta bir yeni kavrayış ve karara ulaşma anlamına da geliyor. Daha çok incelemek gerekiyor. Gelişmelerin veya asıl dava konusu olması gereken devrimin esas sahiplerinin durumunun gözlemlenmesi, araştırılması gerekiyor.

Bu durumda devrimin yoluna sokulmasını, onun yöntemini, hedeflerini, örgüt ve eylemini bu derin uyanış temelinde geliştirmek kolaylaşır. Daha soylu değerler ortaya çıkar. Unutmayalım ki bu, ilk defa kendini dışa vuran geniş bir olanakla bundan sonrasını getirebilme özelliğine sahip bir çalışmadır.

En ilginç gelişmelerden birisi de, geleneksel işbirlikçi dediğimiz, yabancıya uşaklığı, hizmetçiliği çok basit kişisel ve ailesel çıkarlar temelinde yapan kesimde gözüküyor. Bunlar özellikle düşmanın başkentinde şefliğe oynayan sözümona önder Barzani kişiliğinde ortaya çıkıyor. Tam bugünlerde, halkımızın gerçekten ölüm kalım günlerinde ve yeniye doğru adım attığı bir dönemde yanı başımızda bitiyor, 'Böyle bir önderlik' diyor, 'Böyle bir önderliğin yöntemleri Kürt halkını bağlamaz!' Kürt halkı derken işbirlikçi sülaleyi kastediyor. 'Biz farklıyız. Biz ancak uşak olabiliriz' diyor ve düşman kapılarından ayrılmıyor. Halen orada ve Newroz'un, 'Yeni Gün' doğuşunun halkımıza getirdiklerini nasıl önleyeceklerini tartışıyor düşmanla. Köklü tartışıyor, köklü kararlara ulaşmayı onlar da istiyor. Bu bir rastlantı değil aslında, tarihte olup bitenin işbirlikçiler açısından açığa çıkarılmasıdır. Yani bunlar yüzyıllardan beri yaşadıkları bir

gerçeği çok trajik, trajikten de öteye, alçakça bir biçimde ortaya koyuyorlar.

Neyi tartışacaklar Ankara kapılarında? 'PKK önderliği nedir, nasıl yenilir, Kürt halkını, Kürdistan halkını yeni birtakım gelişmeler içine nasıl itiyor, öz-kimliğe hasıl kavuşturuyor?' Bunu görüşecekler, ardından bunu önlemek için tedbirleri, askeri-siyasi, ajanlık temelinde ne varsa onu görüşüp değerlendirecekler: Birlikte bastırma. Bunlar yüzyıllardan beri bu işi yapıyorlar. Halk o zaman dilsizdi, öncüsüzdü, sessizdi, dolayısıyla açığa çıkmadan yapıyorlardı. Fakat PKK'nin ortaya çıkışının kendine has bazı özellikleri var. Herşeyi ortaya çıkaran, açığa çıkaran ve kimin ne olduğunu açıkça meydanda gösteren özellikte olduğu için, bunları da açığa çıkarmak zorunda. Ve yüzyıllardan beri oynadıkları lanetli rolün halkımızca da görülmesini sağladı PKK. Özgür gerçekliğimizden düşman kadar korku duyuyorlar. Gelen bütün haberler öyledir. Müthiş bir korku işbirlikçi cepheyi de sarmış. Mesela bir tanesini daha değerlendirmiştim: "Devletten duyduğumuz korkudan daha fazlasını PKK'den duyuyoruz" dediler. Bir gazetecinin sorusuna biz de karşılık verdik. "Bunlar kimdir ve neden PKK'den daha fazla korkuyorlar" dedik. Doğrudur, bunların temsilcilikleri korkuyor ve devleti sıcak buluyorlar! Devletin halkı yok ettiğini gördüler; çoluk-çocuk, kadın demeden tankları üzerine sürdüğünü gözleriyle görüyorlar. Ama yine de, "Biz bu devletten korkmuyoruz, PKK'den daha fazla korkuyoruz" diyorlar. Bunların ne kadar tehlikeli bir biçimde düşmanın yandaşları olduklarını, kendi itiraflarından daha iyi gösterecek bir değerlendirme yapamayız. Düşmana herhalde şunu söylüyorlar, 'Niye erken bastırmıyorsun, niye başımıza bela ettiniz?' Şunu demeye getiriyorlar, 'Biz bu halkın bir daha dirilmeyeceğini, ayaklar altında hep süründüğünü bilerek, buna inanarak işbirlikçilik yaptık. Ortaya çıkardıklarımızı hizmetinize soktuk, ajanlık ettik. Ama alttan bu halk uyanıyor ve bir defa bizim suçlarımızı görürse, ne kadar hıyanet ettiğimizi farkederse bizi linç eder!' Ve TC'nin kapısını bunun için aşındırıyorlar. Avrupa'da, Avrupa'nın kapısını bunun için aşındırıyorlar.

İşbirlikçilik bir sınıftır

Aslında bir kişi değil, bu bir sınıftır. Çok geniş bir kesimdir. Bu sene bunlar derinden korku duydular. Ve en önemlisi de devletin kendilerini sonuna kadar koruyamayacağını anladılar. Emperyalizmin bütün o kapılarına da başvurdular. Onlarda da, hızla PKK'yi bastıracak bir güç göremediklerinden panik içindedirler. Ve sanırım en çok paniği yaşayanlardan birisi de bunlardır. TC'nin orduları veya rejiminin siyasi-askeri temsilcileri belki rahat durabilirler yerlerinde, çünkü ne de olsa dayandıkları bir ulus var. Kürtlük kurtulsa da herşeyi kaybetmeyecekler. Yine de belli ölçülerde hayatta kalacaklar. Fakat bunların böyle bir durumu da yok. Bunlar toptan tarihin karanlık kuyularında boğulacaklar, çöp sepetine de atılmayacaklar. Daha fazla lanetli olarak, en döküntü bir insanlık müsveddesi olarak, bir halkın yüz karası olarak yakılıp atılacaklar.

İşte bunun verdiği korkuyla düşmandan daha fazla saldırganlaşıyorlar. Son çırpınışlarıyla bu halka verecekleri zararı verme, varsa vuracakları vurgunları vurma, kaçabileceklerse kaçma, yoksa bir kez daha son hamleyle de olsa imha edip tekrar işbirlikçiliklerini sürdürmelerinin pozisyonu içindedirler. Bu cephenin, bu işbirlikçiler cephesinin çok çeşitli fraksiyonları, önderleri, değişik tavırları olabilir ama özü budur. İstisnalar genel tavırları değiştirmez. Bazı iyiler çıksa da, bazı dönüşler olsa da, özde böyle bir son çırpınışı yaşama, tabii aynı zamanda verebileceği zararı verme, eğer halkın eğilmesi mümkünse son bir hamleyle eğebilmeye yardımcı olma durumu söz konusudur.

Bu anlamda Newroz bir yeniliğe sahiptir. 1992 Newrozu bunları açığa çıkarmada, maskelerini düşürmede ve bu yüzyılların en çok zarar veren iç düşmanın, hani bir vücutta bulanan kanser uru gibi üretemez duruma düşürmede önemli bir rol oynuyor. Temizlenmesi için yol almadır, ondan kurtulmadır. Bu ortaya çıktı. Daha ağır bir biçimde, geçen yıllarda da kendini hissettirdi ama bu sefer daha fazla ortaya çıkarıp, sonuç almaya doğru gidiyor. Esas itibarıyla belirleyici olan, halktaki yeni oluşumun sancıları, umutları, heyecanları, korku kadar korkusuzluğu, nazikliği kadar katılığı oluyor.

Bir halk devriminin birçok özelliğinin sökün etmesi söz konusudur. Kendini gün yüzüne çıkarmasıdır. Öyle bir gün yüzüne çıkarma ki; işte bu senenin kar yağışını gördük, halen nasıl bu bitkiler kendilerine gelemiyorsa, yine kayalıklar altında zor bela başını uzatan bir bitki sararıp solmuş olarak nasıl çıkıyorsa, bir halkın öyle boy vermesidir. Çok katı, dondurucu bir soğukluk ve çok sert bir kayalık altında sararıp solmuş olarak filiz verme gibi bir durumla gün ışığına, tarih sahnesine çıkması söz konusudur ve bu önemlidir. Hassaslığı, nazikliği kadar, umut vaadediyor. Ama aynı zamanda çok tehlikeli, dikkat edilmezse rahatlıkla biçilebilecek bir durumdadır. Şimdilik hassasiyetimiz, duyarlılığımız, tedbirlerimiz bu nedenle sonuna kadar geliştirilmelidir diyoruz. Bu gün yüzüne çıkma olayı halk gerçeğimizde kesinlik kazanıyor. Ve sizler de az çok bir öncü olarak yeniden şekillenirken, bunu değişik bir düzeyde yaşadığımızı gözardı etmemelisiniz. Mevcut şekillenmeniz, eskinin ağır ve aşırı baskıları altında ve oldukça çarpık, heyecanlı, ikircikli, tereddütlü ama en az o kadar da umutlu oluyor. Netlik, kimlik sorusuna siz de cevap vermeye muhtaçsınız. Ve bunlar bir gerçek. Unutmayın ki öncü, oluşumu kendi içinde baştan, gerçekleştirmekle mükellef olan bir güçtür. Yani halk bünyesinde geliştirilecek halkın siyasal, kültürel, sosyal gelişmesini öncelikle kendi içinde gerçekleştiren bir hareketin adıdır. Yüz yıl sonrasının kendi içinde, dar bir yapı içinde gerçekleştirilmesidir. Dolayısıyla öncüyü oluşturma, bütün yönleriyle öncüyü değerlendirme, oluşum özelliklerini geliştirme kadar ondaki olumsuz veya aşılması gerekeni aşma, edinilmesi gerekeni edinme, olumlu olanlarını benimsetme, hep öncünün kendi içinde gerçekleştireceği işlerdir. Son yıllarımızı esas itibarıyla öncüye hasretmemiz yerindedir, gereklidir. Çünkü öncü kazanılmadan, toplumsal gerçekliği dönüştürme başarılamaz. Öncü kazanılmadan halk kazanılamaz. Öncü başarı yoluna sokulmadan halk başarı yoluna çekilemez. Çok yoğun bir uğraş tamamen bu nedenle veriliyor. Tabii ki önderlik de buna çözüm olabilme gerçeğidir. Başlarken bunu vurguladık. Önderlik, gelişmeleri başlatırken, devrimcileştirirken, yeniden oluştururken, toplum ve ulus gerçeğini açığa çıkarırken bunu önce kendi kimliğinde gerçekleştirmek durumundadır. Yani, ilerde bütün bir toplum içinde, bir halkın yeniden özgür oluşumunda sağlanabilecek herşeyi yıkmak kadar yapma işini; önce araştıran daha sonra ayrıştıran, yıkılması gerekeni yıkan, yapılması gerekeni yapan, bunun siyasi, kültürel, ruhi vb bütün boyutlarda yerli yerine, iç içe oturtulmasını sağlayabilen, ayrıca amansız düşman takibi ve imha seferleri altında olduğunu bilerek buna göre düşmana bir karşı koyuşla birlikte, burada başarıyı esas alan bir tempoyu tutturan ve kendini yanıltmayan, eğer adına PKK'de önderlik diyorsak, bu biçimde gerçekleştirmekten başka çare göremeyen, bir ön yürüyüşün, en önde yürüyüşün de adı oluyor, kendisi oluyor. Öncü daha çok kendini buna göre ele alan, buna göre hazırlayan; en önde hareket oluyor. Bu tartışılmaz; bu edinilir, ulaşılır. Kendi yürüyüşümüz şimdiye kadar bu temelde oldu.

Şimdi tartışıyorlar. Tartışmanın ağırlıklı yönü ben oluyorum: Nedir, kimdir, ne yapmak istiyor, nasıl yürüyor, nasıl kuşatırız, nasıl etkisizleştiririz? Şu anda düşmanın gündeminde gece-gündüz yer alan ve yandaşlarıyla birlikte düşünce üreterek, politika geliştirerek halletmek istedikleri bir numaralı sorun bu. Tartışmaları gittikçe çok yaygın oluyor. Ayrıca çok ucuz politikalarla birlikte, tehlikeli olanları kadar, komik olanları da geliştirmek istiyorlar. Şimdiye kadar biz başarılı çıktık, gelişmeyi tayin eden biz olduk.

Halkın son katılımı, önderliksel çıkışı onaylamasıdır. Hem de ölümüne onaylamasıdır. Kürdistan halkı PKK biçiminde somutlaşan önderliği, tabii esas itibariyle de bizim yürüttüğümüz önderliği onaylamıştır. Kendimizi oya sunmadık, seçime sokmadık ama o ölümüne ve hiçbir talimat bile almadan, kendi ruhunun derinliklerinde, kendi sezgisiyle nasıl yürüyeceğini, hangi sloganla, hangi haykırışlarla, hangi tempoyla yürüyeceğini ortaya koymuştur. Demek ki, en önemli bir gerçeklik de, önderliksel çıkış kadar, halkın candan katılımıdır. Onaylamaktan da öteye müthiş katılımdır. Bu önemli bir saptamadır.

> **"Halk bizimledir, halk Önderlikledir. Bu artık tartışılmaz ve kesindir. O açıdan militanlık yapan, komutanlık yapan, önderlik yapan, kendini halk yerine, önderlik yerine koyup şarlatanlık yapamaz, saygısızlık yapamaz, hırsızlık yapamaz, düşkünlük yapamaz, keyfine göre hareket edemez, halkın istemi, halkın benimsediği önderlik ne emrediyorsa öyle emir alır, ne yap diyorsa öyle yapar."**

Halk bizimledir halk Önderlikledir

Halkın söylediği söz belirleyici sözdür. Halk etkin biçimde kararını verdikten sonra, herkesin akıllı düşünmesi gerekir. Halka saygı varsa, 'Biz de bu halktanız' diyenler, onun kan bedeli olan yürüyüş kararlılığına bağlı olmalıdırlar. Dolayısıyla eğer mesele bu insanlar düzeyinde ele alınacaksa, bunlar halkın insanları iseler, halkın çok iyi kanıtladığı ve kanıyla varım, dediği gelişmeye ayak uydurmalı, eğer öncülük edebiliyorsa öncülük etmeli ve bunu koruyup geliştirmelidirler. Bu, eskisinden çok daha fazla güçlü bir halk emridir. Veya halkın kendisine bağlı olanların çıkarması gereken bir sonuçtur.

Halk bizimledir, halk önderlikledir. Bu artık tartışılmaz ve kesindir. O açıdan militanlık yapan, komutanlık yapan, önderlik yapan, kendini halk yerine, önderlik yerine koyup şarlatanlık yapamaz, saygısızlık yapamaz, hırsızlık yapamaz, düşkünlük yapamaz, keyfine göre hareket edemez, halkın istemi, halkın benimsediği önderlik ne emrediyorsa öyle emir alır, ne yap diyorsa öyle yapar. Militanın, demek ki bu yılın Newroz olaylarından çıkaracağı en önemli bir ders budur. Ve, 'Bilmem şöyle, bilmem böyle' demeyecekler. İrade gücü haline gelen, karar gücü haline gelen bir halk yürüyüşünün bağlandığı bir önderlik gerçeği var. Bu açıdan önder militanın bütün gücüyle onun emrine girmekten, onun özelliklerini yaşamaktan başka bir görevi olamaz. Bunu kafanıza dank ettireceksiniz. Eğer halk adına çok söz söylemek isteyen, 'Ben de halktanım' diyeniniz varsa, lütfen bunun anlam ve önemini kendinize özümsettirin. Hırsızlık nedir, düşkünlük nedir, boyun eğmecilik nedir; bu konudaki yargıya, karar gücüne, yürüyüş gücüne ölümüne gelmemedir. Onu geriye çekme, sağa sola yatırma, anlamsız kaybettirme çalışmadan, büyük bir çabanın, başarılı bir çabanın sahibi olmadan şuradan-buradan değerleri kemirmedir. Eski toplumun işbirlikçilerinin etkileridir. İşbirlikçilik son tahlilde bir hırsızlık hareketidir. Çalışmadan, çaba harcamadan, düşmanın da yardımıyla, kendi halkını soyup soğana çevirmedir.

Militan her zaman kendini halkın yürüyüşüne bağlı hissedendir

PKK önderliğinde, PKK militanlığında fedakarlık düzeyi nedir, çaba düzeyi, karşılık düzeyi nedir? Bunlar iyi gözönüne getirildiğinde önde gelen militanlarla tamamen büyük bir fedakarlık ve yaratıcılıkla kendini vermek isteyen, onu da ortak devrimci gelişme için harcayan, herşeyini adayan bir karakterde olmaları gerekir. Dolayısıyla bununla çelişme, adına ne denilirse denilsin -düşman etkisi, sınıf etkisi, kalıntılar- son tahlilde felç eden, kaybettiren bir tutum oluyor. Militan artık böyle yaşayamaz, diyoruz. Militan, her zamankinden daha fazla kendini halkın o kati yürüyüş kararına bağlı hisseden, engel tanımayan, değil engel olma, geriye çekme, geriye çekmeye şans vermeyen kişilik oluyor. Bu emredici oluyor artık günümüzde. Tartışılmaması ve günümüzde başarılması gereken, şimdiye kadar tartışmalarla, kararlarla oluşturduğumuzun somutluk kazanması ve son seçimde büyük bir güç olarak artık tamamen yaşanılan özelliklerin toplamı olunması gerekir. Newroz olaylarından militanların da büyük bir hassasiyetle çıkarabileceği en temel sonuç demek ki budur. Halkımız için bunu böyle yakalamaktan ve çalışarak kazanmaktan aldığımız güçle, cesaretle diyoruz ki, gerçekler bundan sonra böyle söyler, böyle emreder, böyle yürütülür. Lütfen anlayalım, varsa gücünüz ulaşalım. Yeniden yapın kendinizi. Basitleşmeye, yani her bakımdan zayıflığa götüren çürümeye kendinizi yatırıyorsunuz da, böyle görkemlileşmeye niye kendinizi veremiyorsunuz? İşte gerçekleşme günleri, işte oluşma günleri, işte onun olanakları... Neden hala, olamaz, gelinemez, başarılamaz, diyorsunuz? Halen ne derdiniz olabilir? Hangi gerekçeyle, neden doğruya tam gelemeyeceğiz? Bakın, iyi bir yaşamın olanakları burnunuzun dibinde. Gözünüzü kapatmaya gerek var mı? Durum biraz şuna benziyor bazıları açısından: Gözünü kapama, yüzünü buruşturma, kendine

böylelikle yine de eskisi gibi yaklaşma... Başaramayan kadro biraz böyledir.

Artık ölüm kefeni yırtıldı

Hayır, artık bunlara da söyleyelim ki, bu işler yürüyecek. Yani ölüm kefeni yırtıldı, yaşama coşkusu, yaşama özsuyu artık çekiliyor halka... O halde siz de kendinizi bununla yaşatmaya çalışın. Fakat bu lafla olmaz. Bu, kendini aldatarak hiç olmaz, kendini kandırarak olmaz. Bu işin kanunları var, bu işin ruhu var. Cesaretiniz varsa, gücünüz varsa öyle yapalım. Bazılarınız saflarımızda arpacık kumrusu gibi düşünüyor. 'Vay neydi bu başımıza gelen!' Ayıp oluyor, size yakışmıyor. Uçuşlarınız yarasa uçuşuna benzememeli. Günışığı doğmuştur. Ve öterseniz de sabah kuşları gibi ötün. Bunun için biz halka inanıyorsak, sahibi dediğimiz, zulme uğramış dediğimiz, yaşaması gerekir dediğimiz insanların yaşam tutkularına en azından saygılı olmalıyız. Bu tür katkımız olacaksa yapın onu, esirgemeyin. Fakat hangi kişilikle, hangi dille, hangi yürekle? Lafla olmuyor. İşte ben kendim, acımasız bir biçimde yirmi yıldır eyleme -ki onun daha öncesi de vardır, belki de on yıldan fazla- hazırladığım ülkeyi alacakaranlıktan, buz gibi, her türlü baskının egemen olduğu ortamlardan umutlu ve çok diri olarak getirdim. Bazıları halen bu günlerde bile ciddi bir kalkışı, dirilişi sağlayamıyorsa, onlar kendilerini çok çürümüş ve işe yaramaz olarak değerlendirip çöp tenekesine atmalılar. Yani biz şimdi, bu yeni oluşumun bu aşamasını başka nasıl yansıtabiliriz? Başka türlü nasıl kendimize yedirebiliriz? İnsanlar subjektif varlıklardır: Kendilerini tanrı yerine koymaktan başka en zavallılar durumuna da getiren, doğada işte bu anlamda eşine rastlanmayan bir konuma getiren varlıklardır.

Gerçeklik nedir? Subjektivizmi can alıcı dönemlerde aşabilme gücüdür. Biz bu aşamada biraz gerçekçi olacağız. Ne eskinin tanrı kulları ve kendini tanrı yerine koyma, ne de çok çok zavallı, sinek kadar bir değerde bile görme! Bu durumlardan kurtulacağız. Gerçeğe geleceğiz. Başka uluslar, gerçekçiliği bazı dönemlerde ve ileri düzeylerde yakalamışlardır. Biz de, bu aşamada yakalayacağız. İnsanilik gerçeğidir bu, bilim gerçeğidir. Her türlü kültür gerçeğini -ve çağdaş özellikler taşır tabii- yakalamak durumundayız. Bu açıdan subjektivizme son vermek gerekiyor. Hayali kuvvetler, hiçlik duygusu kadar onun diğer yüzü olan aşırı benlik de artık kabul görmeyecek bizim gerçekliğimizde. Bu anlamda gün gerçekleşme günüdür. Newroz'un zaten diğer bir anlamı da 'Yeni Gün'dür. Bu, sanıyorum, tarihimizde de benzer anlamlara gelmiştir. Gerek baharın dirilişi, gerek baharda doğanın dirilişi, gerekse çok sert zulüm rejimlerinin yıkılışında bir anlam ifade ediyor, işte tamı tamına bugün de gerçekleşen budur. 70'inde de olsanız, yakaladığımız yeni doğuş budur. Yani 7 yaşında olmak, 70 yaşında olmak fazla bir anlam ifade etmiyor. Derinliği yaşayan sadece düşman, işbirlikçiler, halk olmamalı. En başta sizler olmalısınız. Diriliş sizde çeşitli yönleriyle gerçekleşmeli. Önder olan adam böyle günlerde kendini hakkıyla gerçekleştiren adamdır. Bu gücü gösterebilendir.

Ben hiçbir zaman, sizin zayıflıklarınızdan korktuğum kadar, yeniye, gerçeğe gelmeme durumunuzdan korktuğum kadar düşmandan, halkın zayıflıklarından, işbirlikçilerin ihanetinden korkmadım, çekinmedim. Telaşlı öncü, ikircikli, kararsız, ikide bir düşen, sağa-sola dökülen öncü en tehlikeli durumu ifade eder. Böyle olmaktan kurtulursanız bugüne en anlamlı karşılığı vermiş olacaksınız.

'Yeni Gün'de bu temelde yenileşmek size en yaraşır olanıdır. Bu temelde tartışmalarımızı derinleştiriyoruz ve daha fazla da kesin karar ve emir sürecine dönüştürüyoruz. İyi bir şey; başarılabilecek, başarmaya en yakın olduğumuz bir aşamanın işi oluyor. Ben varım sonuna kadar. Gördüğünüz gibi, değişik bir biçimde ve eşine ender rastlanan bir tutum ve davranışla, adeta kaşla-göz arasında buraya kadar, bugüne kadar ulaşabildik. Bu ne yürüyüşüdür? Yürüyüşten öteye ne tür bir maraton koşusudur, gösterdik. Öldüm mü, çok dönem başıma ne geldi, çok ayıp mı oldu? Yok. En hayırlısı oldu, diyeceğiz. Yaşama karşı en çekinceli, en tereddütlü, en araştırıp soruşturan, en zayıf karşılayan, ama buna rağmen iğne ucu kadar da olsa doğru bildiğimize yapışan, onu esas alan, onu savunan, örgütleyip eyleme dönüştüren ve böylece büyük yürüyüşü gerçekleştirebilen kişi oldum. En iyisi oldum. Benim yürüyüşüme eğer ayak uydurulsaydı, bu işi inanılmaz bir biçimde, düşmanı daha uykudayken tümüyle bastırıp çok az bir bedel karşılığında zaferle kapatabilirdik. Yine böyle yaptık ama benden kaynaklanmayan nedenlerden ötürü tam istenildiği gibi olmadı. Zaten halen araştırıyorum, tartıştırıyorum, kendimi daha az hatalı kılmak için, daha da sonuç alıcı bir hale giriş yapmak için değerlendiriyorum.

●●●

> **"Birileri kalkıp da, 'Şöyle bastıracağım, şöyle yok edeceğim, şöyle geberteceğim' diyorsa ve bunların hedefi en başta biz isek, biz de şunu söyleyeceğiz: Bırak be zalim! Biraz nefes alalım, biraz kendimizi tanıyalım. Bizi bu kadar düşürme, hiçe sayma, bu kadar sürme. Yeter vurduğun, düşürdüğün, sürdüğün... Kaldı ki, fazla aşırı bir söz de değil. Kendimizi tanıdığımızdan beri, ilk gün de bu sözü söyledik, şimdi de söylüyoruz."**

●●●

Umarım sizler de bu çocuk ordusu kadar yürekli olursunuz

Ne kadar gereklisiniz, nasıl gereklisiniz, bunu hesaplıyorum. Siyasetin özü de budur. Kesinlikle bizim eylemimizde toplumda yaşadığınız ve hatta mahkum olduğunuz, benimsediğiniz birçok olumsuzluk yoktur, bunları kabul yoktur. Biz, insan yüreğinin en coşkulusuna, en fedakar olanına, yasa, sınır tanımayan cesaretine hitap eden; yeri midir, zamanı mıdır, demeyen; doğru neyse, nasılsa ona göre davranan; bu konuda asla küçük hesaplara da yer vermeyen, fakat büyük hesap için küçük hesapları da gerektiğinde bir tarafa fırlatarak yürüme gücünü gösteren ve buraya kadar başarıyla gelebilen önderlik hareketiyiz. Anlayalım, kavrayalım. Mümkünse birlikte yol alalım. Varsa gücünüz, başını çekiyoruz, bizim kadar yürüyeceksiniz. Yani en azından sağa-sola ve geriye doğru çekmeyeceksiniz. Özellikle önümüze geçip de zaaflarınızla engel olmayacaksınız. Öncüler için böyle yürüyüş gerekli. Şimdi çocuklar bile son yürüyüşlerde nasıl korku verici bir biçimde yürüyorlar. Gazetelere bile yansıdı. Barikatlar panzerler tarafından kaldırılırken, onlar iki dakika geçmeden tekrar getirip bu barikatları kuruyorlarmış diyorlar! Bu bir saptamadır, bizim en genç yürüyüş kollarımız böyle savaş verirken, komuta yönetiminde yer alanların ipe sapa gelmez durumlar içinde kalmaları kabul etmek mümkün değil. Bunların dikkati, duyarlılığı sizde yok! Çocuklara bakın, gazetelere bakın, farkı görün o zaman! Ve bu ciddi bir uyarıdır! Bu farkı göreceksiniz! Çocukların önünde engel olmayın! Uyarıyorum! Umut ederim sizler de bu yeni çocuk ordusu kadar yürekli olursunuz. Kendinizi yenileme gücünü göstererek iddialı, coşkulu, güçlü kılarsınız. Başarılı kılın kendinizi ki, korkmayalım artık sizden. Bizi de ürkütmeyin; beklenmedik düşüşlerle, tavırlarla sıkmayın. Biz yapmadık bunları şimdiye kadar. Her şeyimizle umut olduk, cesaret olduk, başarı olduk. Haklı olarak sizlerden de bunu bekliyoruz. Evet, bu temelde, 'Nasılsınız, var mısınız?' diyoruz.

Sıkıntıları olan atsın sıkıntılarını!

Tartışmayı biraz daha değişik yönlere çekebiliriz. Bazılarınız katkı sunmak isteyebilir. Yeniden oluşumun birçok yönü üzerine cesaretle yaklaşım gösterilmeli. Devrim her zaman kendi yasaları dahilinde kesin yürümeyi dayatır. Sonuna kadar bu yasaları işletelim. Tutucu olmayacağız, fakat çığırından da çıkarmayacağız. Sıkıntıları olan, atsın sıkıntılarını. Kendini çok yönlü yana yatıran kalksın. Kendini isyana çekebilecek olan çeksin. Hepsine varız. Asırlık sorunlarımızı çözüme kavuşturuyoruz. Bu, gerçek bir kavuşturmadır. PKK, ilk defa sorunları çözüme kavuşturan bir harekettir. Belirleyici sonu koymayı biz gerçekleştiriyor, cevabı biz veriyoruz.

Bazılarınız yeni geldiler. Yeni yeni tanışıyor sanıyorum. Bizi anlamaya başlıyorlar herhalde. Ne, bulmak istediklerini bulamadıklarında hayalleri yıkılsın, ne de fazla bulduklarında aşırı bir coşkuya kapılsınlar. Bizim bu sahadaki çalışmalarımız, gerçekten çok yönlü ve karmaşık. Fakat birşey istiyoruz. Tüm özbenliğinizle, coşkunuzla, kendinizi tam verme ile eğitiminizi geçirin. Buraya geldiniz ve mutlaka güçleneceksiniz. Bu olursa, ben de kendimi tartıştırırım. Sizi eleştiriyor, tartıştırıyoruz. Fakat en kapsamlı tartışmayı benim üzerimde yürütebiliriz, çünkü basında da epey tartışılıyor. Her anlama gelebilecek tartışmalar yoğunluk kazandı. Biz sizinle tartışalım, birşey olmaz. Beni tartışmak demek, bir halk gerçeğini tartışmak demektir. Özellikle özgürleşmeye doğru yürüyen bir halkı tartışmak, daha çok kendimizi de anlayabilmek demektir. Her yönüyle, gizlisi saklısı kalmasın. İnsan her an, özellikle tarihi bir süreç içerisinde doğruyu yakaladı mı, o insanın başaramayacağı hiçbir şey yoktur. Zaten pratiğimiz daha şimdiden bunu düşmana bile kabul ettirmiştir.

Ben kendimi doğruların emrine koydum

Diğer bir nokta da şudur: Tam hükmediyor muyum, etmiyor muyum? Mesele hükmedip etmeme değil, mesele bazı doğruları egemen kılmadır. Şu anda da tam egemen kıldığımı söyleyemem ama boşa çıkarıldığımızı da kimse söyleyemez. Hele sizler gibi, tarihte özgür temelde asla zapturapt altına alınamamış olanları doğrular temelinde yürütebilmek önemlidir. Bu sağlanabildi. Daha da yapacağız. Ben birçok şeye öfkeliyim biliyorsunuz. Bu yaşıma rağmen daha hırslıyım. Çok yorsanız da, bu şekilde yapacağımız işler daha var. Sizin sandığınız gibi, yaptığımız gibi bırakmayacağız. Hizaya getirmeye, doğruya getirmeye çaba göstereceğiz. Siz engel olmayın, tepkici olmayın. Yüzeysel olarak verdiğiniz sözleri de derinleştirerek, karşılık verin. Ben de kendimi doğruların emrine, hem de buyruksuz soktum. İçinizden birkaç komutan çıksa çok iyi olur, çıkmalıdır da. Herşeyini, hayatını adayanlar çıkabilmeli. Var mı böyle iddialı olan? Yoksa, bu iddiayı geliştirin. Bir tanesini bile bulmak için arıyoruz, yıllardır arıyoruz. Yeni gelenlere de söylüyorum: Umarım içinizden çıkar. Peki çıkaramayacak mıyız? Kader mi? Bu yaşa geldikten sonra hiç olmazsa çıkabilmeli. Buradakilerden olsun, başka yerdekilerden olsun, adam çıkacak mı içinizden? Önderler dediğimiz topluluğa ulaşabilecek miyiz? Hasret kaldık. Kahramanlar var, fedailer var, korkusuzlar var, hatta benden daha fazla, fakat önderler yine yok. Az veya zor bela bizi kurtarıyorlar. Bizde kurtarmak, önderlik için yetmez. Size daha nasıl anlatayım bu önderlik ihtiyacının karşılanmasını? Özellikle sağınıza solunuza aldanıp, bizi yanlış anlamayın. Gerçekten bu işlere komuta edebilecek kişiliklerin ortaya çıkmasına çok büyük önem veriyorum. Herşey, hatta bir anlamda bizim buraya gelişimizin amacı, onların ortaya çıkması içindir. Buralara bakıyorum; bu sahaya korkunç yüklendik. Adım basmadık yer bırakmadık, hep bunun için. Bıkmak yok, usanmak yok. Halkın davası için halk adamları, önderleri olmak gerekiyor. Yani bizim de böyle bir inadımız var. Sizin de inatlarınız vardır. Ama nasıl? Benimki mütevazicedir. Ben öyle abartmıyorum. Ama gerekli olduğu kadar, bıkmadan, usanmadan, inatla verebilmek esastır.

●●●

> **"PKK'ye madem böyle bir politika dayatılıyor, bir adım atacak yer bırakılmak istenmiyor, o zaman tabii ki ben direneceğim! Kolay ölmek istemem, bu halk da kolay ölmek istemiyor artık; direnecek! Şimdi görünen odur ki, bu direniş ve savaş gelişiyor. Biz bunun hayranı değildik. Ama bir taraf 'Bitireceğim' derse, biz de nefsimizi, onurumuzu koruyacağız ve son ferde kadar da bunu göstereceğiz. Gelişmeler bu yönlüdür."**

●●●

Direnen devrimcilerin anısını temsil etmeye çalışıyoruz

Halkımızın ayakta kalan nesi varsa, soylu değer adına ne varsa biraz sahip çıkabilmek, bunları yaşanılır kılmak istiyoruz. Bende yorulmak yok. Tedbir almak istiyoruz elbette, fakat sizlere de birşeyler verebilmenin çabası içindeyiz. Zorlanmayın, ben devrimin yükünü yirmi yıldır taşıyorum. Benim ilk eylemim, biliyorsunuz, Kızıldere olayları nedeniyle 31 Mart'ta oldu. İlk boykotu biz yaptık, 12 Mart faşizmine karşı. O günden bugüne kadar, Türkiye devrimi de dahil olmak üzere ve giderek uluslararası çapta da devrimci değerleri çiğnetmemek için oldukça kendimizi verdik. Yirmi yıldır gerçekten bu işe önderlik yapılıyor. Buraya kadar geldik. Fakat henüz bıkma, yorulma yok. Tam tersine, direnen o bütün devrimcilerin anısını temsil etmeye çalışıyoruz. Yapılan işkencelerin hesabını sormaya çalışıyoruz. Gençsiniz, belki bilemezsiniz. Fakat bizde bu temelde bir çaba vardır, buna katılın! Devrimcilerin kanı boşuna akmadı, çekilen işkenceler boşuna olmadı, diyorum. Binlercesi Avrupa'da kendini yere attı; on binlercesi ülkede kendini yere attı. Yine de bence ayakta tutulması gereken, korunması gereken değerler var. Benim gibi siz de biraz vicdan sahibi olun veya birazcık bu değerlere bağlı kalın. Şehitler sahipsiz olmamalı.

Halklar için devrim gerekiyor. Bazıları çok ucuzca simsarlık yapmak istiyorlar. O işbirlikçi önderlik çıkmış Ankara pazarına, beş paraya satmak istiyor o kadar peşmerge kanını. Ben yaptıklarımla kesinlikle övünmüyorum; vazgeçilmez bir görevdir diyorum. Fakat işler tehlikede. Sahip çıkılması gereken değerler var. Benim babamın borcu değil aslında, herkesin, az çok insanım diyenin borcudur. Onun için sıkılmayın, öfkelenmeyin. Bu borcu ödemeniz lazım. Bu, şeref borcudur, namus borcudur. Artık ben elimden geleni yaptım. Çerçeveler çizdim, kanallar açtım, silahlar edindim. Hepsi tek tek sorumluluğum altında gerçekleşti. Hiç olmazsa bundan sonra siz de biraz kendinizi kaybetmeyin, koyvermeyin. Halkların davası bu kadar ucuz elden gitmemeli, ucuz satılmamalı. Biraz namuslu olabilmeliyiz. Bunun tartışma ile, ideoloji ile alakası yok. Bütün ideolojiler de son tahlilde -iyi veya kötü- birşeyleri korumak içindir, haklı veya haksız temelde geliştirmek içindir.

Bugün Türkiye'nin en temel sorunu eğer demokrasi ise, o da, Kürt halkının varlığıdır, özgürlüğüne sahip olmasıdır. Bu olmadığı için Türk halkında da demokrasi yoktur. Kürt halkının adı, varlığı olmazsa, Türk halkı kendisine nasıl bir demokratik yol biçebilir veya bekleyebilir? Bu kadar iç içe geçmiş, 900 yıldan beri neredeyse birçok yönden benzerlikler arzetmiş duruma gelen bir halkı halen inkar edersen, anayasa dışı bırakırsan; bu politika Türk halkı için ne kadar demokratik olabilir? Tartışmanın özü buradadır.

Maalesef hiç kimse buna doğru yaklaşmak istemiyor. Bana göre, hükümetin o şoven, anti-demokratik yüzünü ve de başarısızlığını örtbas etmek için sahte bir anayasa tartışması başlattılar. Anayasa temel hakları açıklayan belgedir, halkların temel haklarını açıklayan yasadır. Bu tamamen inkar ediliyor. Bunun yerine, yapay maddelerle gündem işgal edilmek isteniyor. Anayasanın bazı gereksiz ve önemsiz maddeleri, sanki yasaklanmış gibi bilinçsiz kamuoyunun gündemine sokularak zaman kazanmak isteniyor. Bu temelde bizim savaşımızın kamuoyuna yansıması da engellenmek isteniyor. Yani, temel sorunlar kamuoyuna gerçekçi yansımasın diye böyle saptırmalar sürekli vardır. Bu da yeni örneklerinden birisidir. Bütün bunlara dayanarak, mevcut gündemi muğlaklaştırma, gerçek dışı kılma fazla sonuç vermeyecektir ve savaş gelişmeye devam edecektir. Çünkü karşı tarafın dayattığı imha ve teslim olmaktır, biz de imha ve teslim olmayı asla kabul

etmeyeceğimize göre; son ferdimiz kalıncaya kadar direneceğimize göre bu savaşın gelişmesi kaçınılmazdır.

Düşman kaybetmekten kurtulamayacaktır

Şuna inanıyorum ki, haklı taraf biz olduğumuz için, düşman istediği kadar imha etsin, istediği kadar tüm dünya gücünü karşımıza diksin; kaybetmekten kurtulamayacaktır. Şimdiye kadar Türkiye ülkesinin ve halkının bu kadar dışa bağımlı olmasının nedeni de budur. Türkiye'yi peşkeş etmedikleri hiçbir hükümet kalmadı. Fransa'dan iki 'PKK teröristtir' lafı almak için büyük bir taviz verdiler. İngiltere'ye, Almanya'ya, İsveç'e ve ABD'ye durmadan taviz veriyorlar...

Türkiye insanı şimdi insanlıktan çıkarılmış, şaşırtılmış, günü kurtarmak için en olmaması gereken işlerle uğraşma durumuna düşürülmüştür. Bunun suçlusu, söz konusu politika ve onun sahibi olan hükümettir. Biz, kardeşlik ve eşitlik istiyoruz. Sonuna kadar Türkiye halkına da özgürlük, ülkesine de bağımsızlık, ama Kürtlere de yer ve tam özgürlük, yine azınlıklara da yer ve özgürlük! Bunlar çok aşırı talepler değildir; kardeşliğin, dayanışmanın ve çokça ağızlarına doladıkları insan hakları ile demokrasinin doğal gerekleridir. Buna yanaşmayan, yok diyen, 'Sana laf söyletmem' diyen kim? Kamuoyu bunda özellikle sıkıntılarının, acılarının azalmasını ve bir çözüme doğru gitmek istiyorsa, tarafları iyi anlamalı: Haklı kimdir, haksız kimdir, savaşı bile bile tırmandıran kimdir, bunun bir an önce normal siyasi görüşmelere dökülerek halledilmesini isteyen kimdir? Bunu iyi görelim ve ona göre tavır alalım! Başka türlü giderek zorlaşacak hayat koşullarında binlerce evladının ölümünden kendisini kurtaramaz, kendisini sorumluluktan dıştalayamaz.

PKK'ye madem böyle bir politika paketi dayatılıyor, bir adım atacak yer bırakılmak istenmiyor, o zaman tabii ki ben direneceğim! Kolay ölmek istemem, bu halk da kolay ölmek istemiyor artık; direnecek! Şimdi görünen odur ki, bu direniş ve savaş gelişiyor. Şunu da belirteyim; almış olduğumuz tedbirler daha şimdiden belki de bazı günlerde yüzlerce askerin, polisin, korucunun tasfiyesine yol açabilir. Ben daha önceleri de söyledim: 1992'de binler değil, belki de on bini aşan ölü de olabilir. Bizden de olur, karşıdan da olur, dedim. Ama dikkate almadılar. Şimdi gelişmeler açıktır ve böyle olacağını gösteriyor da. Biz bunun hayranı değildik. Ama bir taraf 'Bitireceğim' derse, biz de nefsimizi, onurumuzu koruyacağız ve son ferde kadar da bunu göstereceğiz. Gelişmeler bu yönlüdür.

Yaz daha da hızlı geçecektir. Belki de günlük olarak bilanço yüz ölüyü aşabilir. Savaşı tırmandırmanın nedenleri böyle açıkken, bize de düşen şüphesiz savaşta yenilmemek için gücümüzü seferber etmektir ve bu da yapılmıştır. Halkımız devrimci savaşa muazzam koşuyor, herkes, 'Birer evladınızı savaşa gönderin' dediğimizde, bu çağrıya olumlu cevap veriyor. Batıdan da gönderiyorlar, doğudan da. Gerilla üsleri de dışarıdan ülke içine taşınmıştır. Binlerce savaşçı eğitiliyor, bu da gerillanın ne kadar geliştiğini gösteriyor.

Avrupa'nın da, ABD'nin de bu anlamdaki politikası ikiyüzlüdür. Halkları bölüp, parçalayarak zayıf düşürmek, kendine bağlamak, ondan sonra insan hakları ve demokrasiden (!) bahsetmek. Katliamdan bu politika sorumludur. Kürdistan halkının insan hakları, demokrasi hakları nerede, referandum hakkı, en barışçıl bir biçimde kaderini çizme hakkı nerede? Avrupa bunu görüyor mu, ABD bunu görüyor mu, TC bunu görüyor mu? TC, Orta Asya halkları için bu kadar hak düşünüyor, 900 yıllık komşusuna, sözümona kardeşine bu hakkı layık görüyor mu? Görmüyor! İkiyüzlüdür ve bunun sonuçlarını kötü ödettirmeye çalışıyor. Buna karşı durmak, halkların lehine olan neyse onu yapmak doğru bir politikadır. PKK'nin bu konuda çok önceden söylediği Ortadoğu halkları federasyonu yolunda önümüzdeki dönemde gelişme kaydetme temelinde Orta Asya ve Kafkaslar için halkların kendi sorunlarına ilişkin yaklaşımımız böyledir ve bu ilkeli bir yaklaşımdır.

Artık Türkiye'yi yönlendiren bizim devrimci politikamızdır. Bu devrimci politika, kesin sonuç almaya gidiyor. TC'ye yaptıklarının hesabını soracağız! Bu hesap öyle sıradan verilecek bir hesap değildir. Bu nedenle TC nasıl hesap vereceğinin telaşı içindedir.

Bir de PKK'nin Ortadoğu'ya açılımları var. Bu hem sosyalist, demokratik ve hem de tam bağımsızlıkçı bir niteliktedir. PKK böyle bir açılımı en önde götüren bir harekettir. Dolayısıyla NATO'nun 'Tehlikenin yönü Kuzey'den Güney'e kaydı; Türkiye en istikrarsız ve en belirsiz bir bölgede yaşıyor; dolayısıyla en temel ülke olarak Türkiye'yi görmeliyiz, desteklemeliyiz' şeklindeki politikası iyi anlaşılıyor. Bu, bizim için bir şereftir. Madem Sovyetler'in yerine PKK geçti, madem en çok destekledikleri, istikrarlı, modern ülke olan Türkiye zorlanıyor, bundan gurur duyarız. Ayrıca kocaman bir sistemin bizimle savaşmasını, kendi gücümüzün bir göstergesi olarak değerlendiririz.

Yine Avrupa'daki insan hakları, demokrasi arayışlarına en iyi karşılığı biz veririz. Amerika'daki demokrasiye de biz katkı sunarız. Bunu çok önceden de söyledim. Amerika'nın bize değil, bizim onlara yardımımızdan bahsedilebilir. Bu da onlara insanlığı öğretmemizdir. Siyah ırkın nasıl korkunç bir baskı altında olduğunu ve nasıl bir yıkım kuvveti haline gelebileceğini gördük. ABD insanları kapana kıstırmıştır. Biraz kapan açıldı mı fırlıyor insan. Amerika veya Avrupa demokrasiyi dünyaya öğreteceklerine, önce kendilerine öğretsinler. Bu, PKK'nin iddiasıdır ve bu iddiamızda da tutarlıyız. Biz onlara demokrasi ve insan haklarını öğreteceğiz diyoruz. Bu temelde yardımlar olabilir...

Meseleyi böyle koymak gerekiyor. Bu çok açıktır ve biz çok az iş yaptık, daha fazla yapmak istiyoruz. Bunun için de savaşım gerekiyor. Normal siyasi yollarla bu mücadelenin, bu gelişmelerin olmasına fırsat tanınmıyor. Biz referandum da istiyoruz. Ama buna kelime düzeyinde bile karşılık veren yok. Savaşmayıp siyasetle halledelim diyoruz. Mümkün mü? Teslim olacaksın deniliyor. Devrimci savaşım süreci içinde bu meseleye açıklık getireceğiz, işlerlik getireceğiz. Halkımız da savaşımı geliştirdikçe, kendi yasal iradesini ortaya çıkarmasını bilecektir. Gelişmeler bu yönlüdür. Parlamento, devrimci savaşın sonucu olarak şimdiden nüvelerini oluşturmuştur. Giderek daha da yasallaşır ve Güney'e de kendisini kabul ettirebilir. Bunun için savaşım gereklidir. Bunun için herkesin üzerine düşen görevleri doğru görmesi ve gerekeni yapması gerekir.

Bizim için halkın özgürlük yürüyüşü esastır

Çalışmaları, çabaları bırakmak istemiyoruz. Dediğim gibi, bu halkın özgürlük yürüyüşü esastır. Herşey bu yürüyüşe bir başarı şansı verdirmek için olabilir. Hepiniz ancak bu yürüyüşe destek olabilirsiniz. Bu temelde yaşamınızın bir anlamı olabilir. Buna varım, diyorsanız, ne mutlu size, deriz. İyi hesap yapın, oldukça fedakarlık ve çok çok çaba isteyecek bir görevdir bu. Ve karşılığını beklemeden sergileyin, gerekli olan da budur. Bu, yalnız bir ulusal kurtuluş için değil, Türkiye'de demokrasi için, dünyada sosyalizm içinde gerekli. Buna değer veriliyor.

Bu temelde sizlerle devam edeceğim çalışmalarımıza. Güzel günleri yakalamış durumdayız. Ne kadar zor olursa olsun, hizmet ediyoruz, yeniden yeniden birbirimizin yaratılışına yardımcı oluyoruz. Bu bir devinim dünyasıdır, yeni oluşum dünyasıdır. Bu yaşıma rağmen ben de varım diyorum, içinizde en genç olandan daha genç bir yürekle katılıyorum bu işe. Ayıp değil bu. Halkların davası için katılıyorum. Halk da biraz bunu istiyor bizden. Biz de böyle katılalım. Umarım, şimdiye kadar çektiğimiz sıkıntıları halkımızın davasında iyi yer etmekle unutursunuz. Bu temelde, İsveç'ten de gelebilirsiniz, dağdan da gelebilirsiniz, zindandan da gelebilirsiniz; bütün bunlar gerçekten mutlaka yerine getirilmesi gereken işlerdir. Varsa eksikliklerimiz, kusura bakmayın, deriz. Ben de şimdiye kadar yaptıklarıma bakarak, sizi suçlamıyorum. Ama söylüyorum ki, bundan sonrasını da iyi yapalım.

Birileri kalkıp da, 'Şöyle bastıracağım, şöyle yok edeceğim, şöyle geberteceğim' diyorsa ve bunların hedefi en başta biz isek, biz de şunu söyleyeceğiz: Bırak be zalim! Biraz nefes alalım, biraz kendimizi tanıyalım. Fazla birşey istemiyoruz. Bizi bu kadar düşürme. Bizi bu kadar hiçe sayma, bu kadar sürme. Yeter vurduğun, düşürdüğün, sürdüğün... Evet, bu sözü söyleyeceğiz. Kaldı ki, fazla aşırı bir söz de değil. Kendimizi tanıdığımızdan beri, ilk gün de bu sözü söyledik, şimdi de söylüyoruz. Bu, söylememiz gereken sözdür de. Ama şimdi bunu daha öncüye yaraşır, daha halkımızın savaşımına uygun bir biçimde söylemek istiyoruz. Mesele budur. Abartmıyoruz ve kendimizi de herşeyin yerine koymuyoruz. Bir hizmettir, kabul görürse ne mutlu bize. Halkımız kabul etmiştir, bundan mutluluk duyarız. Sizler de değerli görüyorsunuz, katılıyorsunuz. Biz bundan da mutluluk duyuyoruz. Fakat herşeyden önce görevlerimiz de vardır. Halkın da savaş görevleri, mücadele görevleri vardır, sizlerin de. Görev de herşeyden önce gelir. Bu da ancak doğrunun bütün tedbirleri alınarak, oldukça bilinçle ve örgütle üzerine yürünerek başarılır.

Her zaman söylediğim gibi, görevleri başarmaktan başka bir yürüyüşümüz, bir yaşamımız olamaz. Dolayısıyla sadece başarıyı isteyenler değil, başarıya mutlak anlamda mahkum olanların öncüleriyiz, ta kendileriyiz. Sizlerle bu temelde, bundan sonraki günlerde de, yine bu devrenin başlangıcı dolayısıyla da, oldukça yararlı çalışmalar yapacağımıza dair inançlıyız. Özellikle ulusal kurtuluşu ve partimizin önemli görevlerini başarma konusunda değerli çalışmaları başarıyla yapacağımıza inanıyoruz. Hep bunun çabası içindeyiz. Elinizden geldiğince çok duyarlı, en ufacık bir ikircikliк ve yetersizlik içine anlamsızca düşmeden katılmaya çalışın. Partimizin de kanıtladığı gibi, daha fazlasını başarmayı büyük bir şans olarak değerlendirelim. Başarıdan başka hiçbir şeyi kabul etmeyelim. Hergün hepinizle sonuna kadar ilgilenmeyi, bütün meseleleri yoğun tartışmayı, çözüme götürmeyi isteriz. Şimdi bunu böyle yapıyoruz. Bu da aynı anlama gelir. Bütün parti için ve halkımız için de bu anlama gelir. Bu hizmeti amansız bir biçimde bundan sonra da sürdüreceğiz. Umarım siz de böyle sürdürürsünüz ve başarırsınız.

■■■

Bahar sürecini, yapabildiğimiz kadar eylem, örgütlenme, coşku ve kararlılıkla karşılayalım!

Özgürlük kavgamızda her anımızın boş geçmeyeceği bir süreci nefes nefese yaşıyoruz. Baharın doyumsuz güzelliklerine doğru yol alırken atılan her adımda yaşamımıza hayat verecek olan damarlara bağlanmanın heyecanıyla halkımız bir coşku selini yüreğinde içten içe dalgalandırıyor.

Kürdistan halkı kesin zaferi elde edeceğine yürekten inanıyor. İnancının ve savaşma kararlılığının karşısında sömürgeci TC, Kürdistan'da varlığını korumada oldukça zorlanıyor. Elindeki tüm olanakları bu yönde kullanmasına rağmen yaşama olanağı bulamıyor. Savaşımız sömürgeciliği böylesine bir ortama sürükleyerek sonuç alacak bir düzeyi yakalamış bulunuyor. Halkımızın 1992 yılında elde ettiği mevziler, uluslararası etkiler oldukça geniş, gerçekleşmesi durumunda bir devrimi rahatlıkla temsil edebilecek, koruyup geliştirebilecek güçtedir. Bu imkanlar, Kürdistan'ın bağımsızlığı için savaşmak isteyen herkese fazlasıyla yeterlidir.

Yeni bir baharın öngününde bulunuyoruz. Buna daha şimdiden Kürdistan devriminin öngünüdür diyoruz. Çok yönlü yapılan hazırlıklarla bahar atılımına doğru yürürken bu süreci devrim dalgasına dönüştürmek elimizdedir. Düşman bahar atılımını, özelde de Newroz atılımını bastırmanın, boğmanın girişimlerine daha bugünden başlatmıştır. Hava bombardımanları, insanlarımızı katletmesi hep bunun içindir. Biz bu baharı yaşamımızı zehir eden düşman açısından cehenneme çevirmezsek, bu imha saldırılarına da güç getiremeyiz. Yani, Newroz bizim açımızdan bir kutlama, bir bayram günü olmaktan çıkmış, düşmanı ülkemizden defetmenin adı olmuştur. Düşman bize karşı her şeyi bir silah olarak kullanırken, bunun karşısında durmamak, ikircikli davranmak, savaşın kıyısında köşesinde dolaşmak ölüm anlamına gelecektir. Bu savaş halkımızın savaşıdır. Halkın yürüttüğü bir savaşta her yaştan, her cinsten, her kesimden olana düşecek görevler çoktur. Düşman nasıl Hizbullah, kontr-gerilla, koruculuk gibi gizli örgütler kanalıyla yurtsever insanlarımızı sokakta, evde, işyerinde, kuytu köşelerde öldürüyorsa, buna aynı şiddet yöntemleriyle yanıt vermek de halkımızın en doğal hakkıdır. Gerillalarımızın bu katilleri cezalandırmasını beklemeyelim. Bu savaşa sahip çıkan, kendi savaşı olarak kabul eden her insan veya insanlar bir planlamaya gidip bunları gizliden de olsa yaşatmamalıdır. Kürdistan'da bir hedef belirlemek öyle zor değildir. Düşmana ait olan, hizmet eden her şey, her araç hedeftir. İki milis bir araya gelerek sayısız hedefi rahatlıkla imha etmeyi başarabilir. Kılık değiştirir, yüzüne maske takar, gerilla elbisesi giyer, bıçak veya silah kullanır. Yer ve koşullara uygun olarak ne gerekiyorsa onlar yapılır.

Bu dönemde halkın kendisi bizzat savaşarak gerekli rolü oynarsa, gerilla sağlanan gelişmeyi rahatlıkla koruyup geliştirebilir. Olası katliamlara büyük bir hızla hazırlanan düşmanı frenlemenin başka yolu yoktur. Halk nasıl savaşır? Halk nasıl bir ayaklanmayla başarıya ulaşır? İşte önümüzdeki süreç bizzat bunun pratiğiyle dolu geçecektir, Genç, ihtiyar, kadın, erkek ve çocuk herkes topyekûn sömürgeci savaşa karşı, topyekûn direnişle atağa kalkmalıdır. Taşla, sopayla, silahla, sözle düşman vurulabildiği kadar vurulmalıdır. Yaygın bir eylemlilikle sömürgeci Türk devletinin güçleri adım atamaz hale getirilmelidir. Savaşımız artık böyle bir düzeye ulaşmıştır. Kazanmak topyekûn direnmekle mümkün olacaktır.

TC faşizminin bu kadar yoğun saldırıya geçmesi onun çok güçlü olmasından kaynaklanmıyor. Güçsüzlüğünü gizlemek için uçaklarını havalandırıyor, dağları, ovaları, ormanları bombalıyor, tanklarını meydanlara sürüyor. Bütün bunlar çöken bir imparatorluğun can çekişmesinden başka bir anlam ifade etmiyor.

Bahar sürecine yapabildiğimiz kadar eylemle, örgütlenmeyle, coşkuyla, kararlılıkla girelim. Gizli ya da açıktan sömürgeci faşizme vurabildiğimiz kadar vuralım. Gerillalarımızın emir ve talimatlarına harfiyen uyum göstererek düşmanın üzerine yürüyelim. Bir şeyler yapmak için bir yerlerden emir beklemek yerine, başaracağımıza inandığımız eylemleri kendimizde karar kılıp gerçekleştirelim. Çünkü düşmandan çekinecek bir şeyimiz kalmamıştır. Binlerce şehidimiz halkımıza bu tarihi fırsatı sunmak için kanlarıyla Kürdistan topraklarını suladı. Onların anılarına bağlı kalmak demek, savaşı Kürdistan'ın her yanına dalga dalga yaymak demektir. Düşmanın gözü dönmüşlüğü, pervasızlığı başka türlü önlenemez.

Faşist TC, hergün yeni bir savaş kararnamesi çıkararak uygulamaya koyuyor. TC şunu anlamalıdır: Kürdistan sahipsiz değildir. Kürdistan'ı yaratan Kürt halkı, ülkesinin tek sahibidir ve onu kanını akıtarak, her şeyini ortaya koyarak sahiplenecektir. O yüzden vuralım, yıkalım, yakalım düşmanı yedi kat yerin dibine batırarak özgür, bağımsız ve birleşik Kürdistan'ı kuralım. Yüce özlemimizin gerçekleşmesi için bütün araçlar yaratılmıştır. Ordumuz, cephemiz, kurulma aşamasına gelmiş ulusal meclisimiz ve parti öncülüğümüz bunun için bitimsiz bir mücadele vermektedir. Bu çabalara ortak olmak, hizmet etmek her Kürdistanlının görevidir. Sahip olduğumuz bu olanaklarla kendi kendimizi yönetecek gücü oluşturmuşuz. Başkalarının bizi yönetmesine son vermenin de zamanı gelmiştir diyoruz.

Bunun için bütün Kürdistanlılar kadın-erkek, genç-yaşlı ve çocuklar görev başına!

21 Şubat 1993
PKK-MK

“2016 baharını ve yazını sadece Bakurê Kurdistan’da değil, Kürdistan’ın tamamında, Ortadoğu’da büyük bir özgürlük devrimi, demokratik devrim haline getirme hamlesini geliştirmek gerekmektedir. Mevcut gelişmeler bunu başarmanın mümkün olduğunu göstermektedir. Dahası bizim önümüze görev olarak koymaktadır.”

Şehitlerimizin intikam mücadelesi AKP faşizmini yerle yeksan edecektir!

Duran Kalkan

Özgürlük mücadelesi tarihimizin çok önemli, kritik ve aynı zamanda büyük gelişmeler içeren bir sürecini yaşıyoruz. 40 yıllık mücadele tarihimizin her anı böyle olağanüstü, mucizelerle dolu, büyük zorluklarla boğuşarak ve katliamlara karşı intikam duruşu göstererek geçti. Kürdistan’a dayatılan inkar ve imha sisteminin gerçeği budur. Kültürel soykırım rejimi olarak tanımladığımız yüz yıllık sistemin gerçekliği budur. Böyle bir sisteme karşı mücadelenin de Önder Apo’nun ifade ettiği gibi büyük zorluklarla, her yılı, her anı olağanüstü çabalarla, mucize düzeyinde gelişmeler yaratarak geçmiştir. Başarının ancak bu temelde sağlandığı bir gerçektir. Yine benzer bir dönem içerisindeyiz. Oldukça zorlu ve kritik bir kış dönemini adım adım sona erdiriyoruz. Bahar geliyor ve Newroz’a doğru gidiyoruz. Bu baharın her zamankinden daha belirgin Kürt baharı olacağı, Kürdistan’daki baharın bütün Ortadoğu ve insanlığı aydınlatacağı tartışmasızdır. Böyle bir iddia ve inançla bu büyük direniş içerisine girdik. Bu direnişte önemli bir dönemece gelinmiştir. Acıları ve zorlukları olan ama büyük başarılarla sürdürülen bu direniş inkar ve imha sistemini paramparça ederken, bütün sömürgeci faşist gericiliği kahreden bir düzeye ulaşmıştır.

Uluslararası komployu içten ve dıştan bütün faşist güruhun desteğini alarak son bir hamleyle her türlü insanlık dışı saldırı yöntemini kullanma temelinde ayakta tutmaya, mümkünse başarıya götürmeye çalışan AKP faşizmine karşı Kürdistan’ın mahalle ve sokaklarında, kent ve kasabalarında geliştirdiğimiz demokratik özyönetim direnişlerinin 15 Şubat komplosunun 18. yılına girerken komployu tarihin çöp sepetine atacak düzeye geldiği açıktır. İnancımız ve iddiamız o ki, komploya karşı 18. mücadele yılı, kesin zafer yılı olacaktır; Kürdistan’ın özgürlüğü, Önder Apo’nun sağlık, güvenlik ve özgür yaşam koşullarının sağlandığı bir yıl haline gelecektir.

Komploya karşı zaferi garantileyen mücadele çizgisi olarak demokratik özyönetim direnişlerini öngördük ve geliştirdik. Bugüne kadarki gelişim düzeyi de ortaya çıkardı ki, doğru yoldayız ve yanılmamışız. Komployu yenilgiye uğratmanın, dolayısıyla kültürel soykırım rejimini yerle bir etmenin yol ve yöntemini bulup böyle bir mücadele içerisine girmişiz. Oldukça zorlu gelişen, risklerle dolu olan, yenilikler içeren bu kış dönemi mücadelesi daha şimdiden böyle bir sonuç vermiştir.

Bakurê Kurdistan’da, 45 yıllık mücadele tarihimizde, bir kış döneminde ilk defa bu düzeyde devrimci savaş yürüttük, özgürlük için direniş içerisinde olduk. İlk defa hareket ve halk olarak bu düzeyde kent savaşına başvurduk. Elbette attığımız adımların riskleri vardı. Bu adımlar başarı imkanları kadar tehlikeler de içeriyordu. Şimdi geldiğimiz nokta açıkça ortaya çıkardı ki, doğru yol bulunmuştur, Demokratik Özerklik devrimini zafere taşıyacak taktik ve tarz yakalanmıştır. Gelişmeler bu gerçeği göstermektedir. Sömürgeci düşmanın Amed’te her zaman cirit attığı sokaklara iki buçuk aydır girememesi bu gerçeği net biçimde göstermektedir. İki aydır mahalleleri tankla topla dövmesine rağmen Cizre’yi teslim alamaması, sömürgeci düşmanın bir Cizreliye bile diz çöktürememesi, Kürt halkının özgürlük direnişinde nasıl bir irade gücü haline geldiğini ve nasıl bir zafer ve kahramanlık çizgisinde yaşadığını ortaya koymaktadır. Bunlar mucize kabilinde gelişmelerdir. Değil öngörmek çoğunun hayal ettiğinde bile büyük korkular yaşadığı durumlardır.

İtiraf etmeliyiz ki, direnişin bu düzeyde gelişeceğine fazla ihtimal vermedik, öngörmedik. O nedenle de daha hazırlıklı olamadık, daha örgütlü ve bilinçli yaklaşamadık. Eğer bedeli acısı çok, bedeli ağır bir durumla karşılaşıyorsak bu sadece yaşadığımız bu yetersizliklerden kaynaklanmaktadır. Sonuçlar gösteriyor ki, daha bilinçli, kararlı, öngörülü olup güçlü hazırlıklarla böyle bir direniş sürecine yönelseymişiz şimdiye kadar gelişmeler çok daha ileri noktada seyredecekmiş. Bahara bile çıkmadan bu kış sürecinde AKP faşizmi yenilgiye uğratılacakmış, soykırım rejimi çökertilecekmiş. Uluslararası komplo 18. yılını göremeyecekmiş. Bu kadar yetersiz yaklaşım ve hazırlıkla düşmanı kahreden bir direniş mücadelesinin ortaya çıkarılmış olması bize bu gerçeği net biçimde göstermektedir. Şimdi doğru anlamak, gelişmeleri doğru okumak ve yarını bu temelde hazırlıklı karşılamak böyle bir bakış açısıyla mümkündür.

AKP varlığının son noktasına gelmiştir

Bunun tersine, sömürgeci düşman AKP faşizmi, kendine göre zafer çığlıkları atmaya çalışmakta, Cizîr sokağından geçme imkanı bulunca dünyayı fethettiğini sanmaktadır. Cizîr’i, Silopî’yi, Sur’u bombardımana tutunca başarı kazandığını iddia etmektedir. Bütün bunları bir de dünyada hiçbir diktatörlüğün, faşist gücün yapmadığı biçimde yapmaktadır. Uyguladığı yöntemler ne ahlaka, ne dine, ne adalete, ne kültüre ne de insanlığa sığmaktadır. Karşımızda vampirleşmiş, gözü dönmüş sadist bir Kürt düşmanlığını yaşayan güruhla karşı karşıyayız. Bildikleri tek şey var o da Kürt düşmanlığıdır. Tayyip Erdoğan ve AKP’deki Kürt düşmanlığı ne büyük bir düşmanlıkmış! Bu güruh bizi, “Kürt sorununu çözeceğiz” diye aldatmaya çalıştı. İtiraf edelim ki, biz de, “MHP ve CHP karşısında olumludur” dedik. Gerçekte ise nasıl Kürt kanı içmekle övünen bir zihniyet ve politika olduğunu tam göremedik. Elbette bu saldırılar bir günde ortaya çıkmadı; yıllardır böyle bir saldırı için eğitilmiş ve hazırlanılmıştır. AKP ve Erdoğan, Hitlerin, Neronun, Firavunun bile topluma yapmadığını Kürtlere yapan sadist bir katil sürüsü ortaya çıkardı. Bütün bunları Kürt sorununu çözme demagojisiyle yaptılar. Bugün bu maske düşmüştür ve gerçek yüzler ortaya çıkmıştır.

Düşmanımızın kim ve nasıl olduğunu iyi tanıdık. Güçlü AKP, yüzünü kırk kez maskelemiş AKP’ydi. Şimdi bütün maskeleri düşmüş, Kürt düşmanlığı temelindeki çirkin suratı ortaya çıkmış bir AKP’nin geleceğinden asla söz edilemez. AKP artık bitmiştir, varlığının, iktidarının son noktasına gelmiştir. Öyle olduğu için artık bu kadar rahat ve açık hareket etmektedir. Bugün Tayyip Erdoğan en yakın müttefikleri olan Amerika ve Avrupa da dahil herkese lümpen kabadayı dille saldırmaktadır. Sadece Kürde düşmanlık edip saldırmamakta, en yakın çalışma arkadaşlarına da hakaretamiz sözler söylemektedir. Kürt düşmanlığı onun kara ve çirkin yüzünü ortaya çıkarmaktadır. Aslında herkese saldırmaktadır. Çünkü gözünü kan bürümüş ve iktidar hırsı onu yönlendiren tek gerçek haline gelmiştir. “Sonradan görme tehlikeli olur” derler, ama bu kadarı da olur mu? Fakat şunu söyleyebiliriz, ağır suçlu konumdalar. İktidarı boyunca çalıp çırparak, herkesi aldatarak, ona buna söz verip hiçbirisini yapmayarak tam bir suçlu konuma gelmişlerdir. Bu durumda iktidarı kaybettiği an sonunun ne olacağını göz önüne getirdiklerinde çılgına dönmektedirler.

Saldırılar özgürlük aşkını düşmana kini büyütmektedir

Besbelli ki AKP’yi iyi bir son beklememektedir. Sonu Hitler gibi mi olur, Saddam gibi mi olur, bilemeyiz. Onda, suçlunun ruh hali, psikolojisi net görülmektedir. Şimdi işlediği suçların hesabının sorulacağından korkan bir kişinin ruh haliyle, çılgınlığıyla karşı karşıyayız. Böyle bir ruh haliyle tarihin en vahşi katliamını yapmaktadır. Yakıp yıkıyorlar, sokakları ve mahalleri düz ediyorlar. Görenler, “Kobanê’ye ne mutlu! Kobanê’yi o kadar uçaklar vurdu ama Cizîr’de ortaya çıkan durum Kobanê’den de ağır bir durumdur” diyorlar. Örneğin, düşman olan güçlerde esir alma vardır. Kavgada birisi yaralandı mı, karşıdaki durur; ister ki, eşit koşullarda kavga devam etsin.

Bu alçaklarda ne savaş kurallarına, ahlakına, hukukuna uyma var, ne kavga etmenin ahlaki değerlerine uyma vardır. Yaralılara saldırıyorlar, kurşuna diziyorlar, benzin döküp cayır cayır yakıyorlar. İnsan bu kadar alçalır mı? İktidar için bu kadar zalimleşir mi? Türkiye’deki ulus-devlet milliyetçiliğinin zihniyet ve politika olarak Kürtler şahsında ama tüm Türkiye ve insanlık açısından ne büyük tehlike arzettiğini görmek için bu iktidar en büyük örnektir. Bundan daha büyük tehlike olabilir mi? Cenazeleri sürüklediler, mezarlıkları bombalayıp tahrip ettiler, katlettikleri kadınları teşhir edecek kadar alçaldılar. Bu uygulamalarla hareketimizi ve halkımızı korkutmaya çalışıyorlar. Kürt insanının gözünü korkutacaklarını, sindireceklerini, özgürlük amacından, inancından, mücadelesinden vazgeçireceklerini, örgütlülüğümüzü dağıtacaklarını sanıyorlar. 15 Eylül 2014’te Kobanê’ye saldırırken planladıkları ‘Çöktürme Eylem Planı’nın gereği olarak kendi önlerinde diz çöktüreceklerini umdular. Bunlar nafile çabalardır. Bu zihniyete geçmiş olsun demek gerekir. Kürt insanı, genci, kadını, yaşlısı, çocuğu Önder Apo’nun ruhu, duyguları, inancı, iradesi ve özgürlük aşkı temelinde öyle bilinçlendi, örgütlendi ki, artık bunlarla Kürdü korkutmak, durdurmak, sindirmek mümkün değildir. Göremedikleri ve anlayamadıkları da budur. Bu tür saldırıların her biri Kürt insanında, toplumunda, gençlerinde ve kadınlarında özgürlük aşkını, bilincini, mücadele kararlılığını ve iradesini düşmana öfkesini, kinini daha da büyütmektedir. Dolayısıyla özgürlük mücadelesini daha çok körüklemekteler.

PKK’nin özgürlük yürüyüşü bu tür katliamların intikam mücadelesini yürüterek bugüne gelmiştir.18 Mayıs 1977’de Antep’te Haki Karer yoldaşın katledilmesinin intikamıyla başlayan bu kahramanlık yürüyüşü, Cizîr şehitlerini zafer andı yaparak, hem de en yakın zamanda kesin zafere ulaşacaktır. Nasıl ki Haki Karer’in intikam mücadelesi Kürt halkına özgürlük mücadelesinde öncülük eden, Önder Apo’nun ruhu ve bilincinin örgüte ve eyleme dönüşmesi olan PKK’yi yarattıysa; nasıl ki, Mahsum Korkmaz’ın intikamını alma mücadelesi bugün DAİŞ faşizmi karşısında özgür insanlığı koru-

yan, savunan bir gerilla kahramanlığına yol açtıysa; nasıl ki, Zilan yoldaşın intikam mücadelesi dünya kadınlarına öncülük eden, irade kazandıran bu büyük kadın özgürlük hareketini ortaya çıkardıysa, herkes bilsin ki, Cizîr, Silopî, Sur şehitlerimizin intikam mücadelesi de uluslararası komployu tarihin çöp sepetine atacaktır.

Eksiklik ve hatalarımızı irdeliyoruz

Önder Apo PKK'yi ve onun gerillasını tarihi hesaplaşma hareketi olarak tanımladı. Tarihin bir de Kürt özgürlüğü temelinde yargılanması olduğunu ifade etti. 15 Ağustos gerilla direnişiyle birlikte bu büyük tarihi hesaplaşmanın başladığını söyledi. 35 yıldır bu hesaplaşma sürmektedir. Özgürlük ve demokrasi çizgisi zafer kazanana kadar, insanlık bu faşizm ve ulus-devlet milliyetçiliği belasından kurtulana kadar da bu tarihi hesaplaşma devam edecektir. Bunu ne Tayyip Erdoğan'ın lümpence tutumları, ne Ahmet Davutoğlu'nun ne oldum delisi olan saldırganlığı, ne de faşist-şoven Türk milliyetçiliğinin vahşeti engelleyebilir. Onlar Kürt özgürlük çizgisinin yargılayıcılığı temelinde yaptıklarının hesabını tek tek verecekler. Böyle bir hesap sorma şimdiye kadar bir ölçüde geliştirilmiştir. Önderlik çizgisinin gereklerini zamanında, doğru ve yeterli anlayıp iyi örgütleseydik ve başarıyla pratiğe geçirmiş olsaydık şimdiye kadar bu tarihi yargılama yerini bulacaktı. Eksikliklerimiz ve hatalarımız var; bunları irdeliyoruz. Bu hata ve eksiklikler altında ezilmiyoruz. Yüksek bir duyarlılık ve eleştirel-özeleştirel yaklaşımla hata ve eksikliklerin nedenlerini bulup aşmanın büyük gayreti içerisindeyiz. Kendimizi bu temelde eğitiyor, sorguluyoruz. Yapamadığını yapan, başaramadığını başaran, sömürgeciden ve faşistten başarıyla hesap soran kişilikler, militanlar haline gelmeye çalışıyoruz.

Çöküşün eşiğinde olan, Kobanê direnişi ve 7 Haziran seçim sonuçlarında yenilgisini gören, artık hesap vermekle yüzyüze geleceğini, tarihin sanık sandalyesine oturtulacağını gören bu faşist güruh olan Tayyip Erdoğan çetesi, göz dönmüşçesine saldırmaktadır. Bu saldırganlık bir başarı ya da güçlülük değildir. Tersine böyle yapmadığı, kendini maskeleyebildiği zaman AKP kendi çizgisinde bir güçlülüğü ifade ediyordu. Şimdi her şeyini kaybetmiş, zavallı ve bir gün daha fazla iktidarda kalabilmek için de sadist saldırılar yapan bir çeteye dönüşmüştür. Böyle bir saldırganlıkla kendi denetiminde olan bazı yerlere girmeyi 'başarı' ilan etmektedir. "Silopî'ye girdik, Cizîr'e giriyoruz, Sur'a gireceğiz" diyerek büyük başarılar kazandığını gösteriyor! Kendi egemenliği altında olan yerlerde hareket etmekten zafer çıkarmaya çalışıyor. İçine düşmüş olduğu çöküşü böyle bir yalan propagandayla gizlemeye çalışıyor.

Peki, alem ahmak mıdır! Sen neyin başarısını kazanıyorsun! Cizîr'in bir sokağından geçmek Türk devleti ve AKP hükümeti açısından nasıl büyük bir zafer kazanmak oluyor! Bu, Yaşar Büyükanıt'ın 2008'de Zap'tan zorlukla kendini kurtarıp kaçmasına benziyor. Dönemin Genelkurmay Başkanı Büyükanıt, Türk ordusunun gerillanın kuşatmasından kurtulmasını nasıl zafer gibi göstermeye çalıştıysa, şimdi AKP yönetimi de kendi denetimi altında olan Amed, Sur, Cizîr, Silopî, Şirnax, Gever sokaklarına girmeyi büyük başarı olarak görmektedir. Demek ki giremeyeceğinin telaşına düşmüştür. Yüreklerinde ve akıllarında 'Buralara giremeyiz, buralar elimizden gider' duygusu ve düşüncesi oluşmuştur. Bizim için bu önemlidir. Çünkü kaybettiklerini görmektedirler.

AKP faşizmi ve onun işbirlikçileri artık Kürdistan'dan pılıpırtlarını toplayıp kaçma noktasına gelmişlerdir. Kaçmazlarsa ezileceklerdir. Neden? Çünkü yıllarca aldatmaya çalıştılar, oyaladılar. "Kürt halkının haklarını tanıyoruz," dediler ama yıllar geçmesine rağmen tersine nasıl büyük bir saldırı hazırlığı içinde oldukları açığa çıktı. Biz iyi niyetle 7 Haziran seçiminden sonra demokratik siyaset işlesin, sorunlar demokratik siyaset yöntemiyle çözülsün diye beklerken 24 Temmuz saldırısıyla karşı karşıya geldik. Geçen altı aylık sürede çıkan sonuçlar ortadadır. Sadece 30 Ekim 2014 MGK toplantısında kararlaşmış bir durum değildir. DAİŞ'in Kobanê saldırısıyla eşzamanlı planlanmış Kürt Özgürlük Hareketi'ni imha ve tasfiye etmeyi, dolayısıyla Kürt soykırımını başarıya götürmeyi hedefleyen bir eylem planıyla karşı karşıyayız. Adını da 'Çöktürme Eylem Planı' koymuşlar. Kürde diz çöktüreceklermiş! Bunu sadece Bakurê Kurdistan'la sınırlı tutmuyorlar. Saldırıyı önce Kobanê'den başlattılar. Sonradan Başûrê Kurdistan'daki statüden rahatsızlıklarını ah vah ederek, "Niye Güneydeki Kürtlere böyle bir yönetim olma imkanı tanıdık" diye dile getirmeye başladılar. Tayyip Erdoğan çalışma arkadaşlarını, "Niye 1 Mart 2003'te ABD askerlerinin geçiş tezkeresine 'evet' denmedi de Güney'de Kürtler bu statüyü kazandılar" diye suçlamaya başladı. Karşımızdaki gücün durumu bu kadar açıktır.

Geçen bir yılın en büyük kazanımı AKP'nin maskesini düşürerek çıplak Kürt düşmanı, faşist, zalim yüzünün açığa çıkarılmış olmasıdır. Bu dönemin en büyük gelişmesi budur. Bir gücün kendisini en büyük eylem gücü haline getirmesinin başlangıcı da düşmanını doğru tanımasıdır. Bu bakımdan düşman gerçeğini doğru tanımamız gerekir. Bu saldırılarla ilk defa karşılaşmıyoruz, bu katliamlar Kürdistan'da ilk defa yaşanmıyor. Toplu katliamlara da yabancı değiliz. 12 Eylül faşizmini yaşadık. Maraş katliamını, 1990'ları yaşadık. Sivas katliamını yaşadık, Sadece Kürt de değil Türkiye'nin vicdanı olan aydınları Madımak otelinde bu güruh cayır cayır yaktı. Madımak'ı yakanlar şimdi AKP oldu ve onlardan hesap soran olmadı. Bunların yanında Dersim soykırımını biliyoruz, Ağrı'yı ve Zilan'ı biliyoruz; Lice, Genç, Amed katliamlarını biliyoruz.

"Gaflet ihanetten daha tehlikelidir"

Bir hareketin ya da halkın en büyük güç kaynağı, anlam gücü kazanmasıdır. Doğru bilinçlenme ve anlam gücü kazanmada da en önemli olay düşmanını iyi tanımak kadar kendi gerçeğini doğru tanımaktır. Kim ki düşmanını ve kendini doğru-yeterli tanımazsa, o kendini aldatıyor demektir. En zayıf konumda olan halk ya da kişilik kendini yanıltan, aldatan ve gerçeklikten kopandır. AKP saldırganlığına karşı zamanında yeterince hazırlanamadık. 24 Temmuz'da saldırı olduğunda bazıları, "Nereden çıktı bu savaş, niye böyle oluyor?" diye sağı solu suçlayan duruş gösterdi. Örgütlü ve hazırlıklı biçimde bu vahşi saldırganlığın iradesini kıracak direnişçi tutumu yeterince gösteremedik. Bütün bunların altında düşman gerçeğini doğru tanımamak vardı.

Duygularımız ve niyetlerimiz her şeyin önüne geçti. Dolayısıyla kolay siyasi ve barışçı çözüm olacağı havalarına kendimizi kaptırdık. Öyle olması elbet iyi olandı ve olması için de bizden yana gösterilmesi gereken her türlü fedakarlık ve çabayı gösterdik. Önder Apo'nun, PKK'nin ve Kürt halkının barışçı siyasi çözümden yana olmadığını hiç kimse iddia dahi edemez. Bunu söyleyen, tarihin en büyük yalancısıdır. Ancak bunu yaparken her türlü ihtimali göze almalı, her ihtimale göre kendimizi eğitmeli ve örgütlemeyi daha etkili geliştirmeliydik. Burada hata yaptık, kendimizi yanılttık. Mevcut gelişmeler bizi böyle bir yanılgılı durumdan bütünüyle çıkarmalıdır. Bunu Türkiye yönetimi adına halkımıza, hareketimize ve tüm insanlık değerlerine yapılan hakaretlere bakarak anlamalıyız. Kendimizi gafletten kurtarmalıyız. Yaşananlardan çıkaracağımız önemli bir ders de budur.

Soykırım rejiminin büyük bir imha saldırısına hazırlandığını, siyasi barışçı çözümden yana olmadığını, fırsat bulursa Özgürlük Hareketini imha etmek ve Kürt soykırımını başarıya götürmek için her türlü saldırıyı yapabileceğini söyledik. Bir değerlendirme ve söylem olarak bunları ortaya koymada yanılmadık ama böyle olmaması istemi ve niyetini de hep içimizde taşıdık. Niyetle hareket etmek bizi değerlendirmede ortaya çıkardığımız gerçeklerden uzak kıldı. Önder Apo, "Gaflet ihanetten daha tehlikelidir" dedi. Şimdi düşmanın ortaya çıkardığı vahşi katliamlar dikkate alındığında 'bu vahşete karşı daha büyük ve örgütlü mücadele içerisinde neden olamadık' diye kendimizi sorguluyoruz.

Diğer yandan Önder Apo'nun yürüttüğü demokratik çözüm çabasının başarılı olması için her türlü fedakarlığı gösterdik. 7 Haziran seçim sonuçlarını bunun için çok güçlü zemin olarak gördük ve bu temelde demokratik siyasi çözüm gerçekleşebilir diye bir umut ve beklenti içerisine bile girdik. Hareket olarak 7 Haziran seçim sonuçları temelinde Kürt sorununun demokratik siyasi çözümü yönünde yürütülecek her türlü çalışmaya tereddütsüz, şartsız en büyük desteği verme kararı aldık. Haziran ve Temmuz ayında buna göre de tutum belirledik. Yaklaşım ve davranışlarımız böyle bir karar temelinde oldu. Peki, neyle karşılaştık: 20 Temmuz Suruç katliamı, 24 Temmuz AKP'nin Kürdistan'a faşist soykırımcı saldırısı! Şimdi bazıları "Saldırıları PKK başlattı", "AKP hükümeti, devlet saldırı altında kendini savunuyor" demektedir. İnsaf denir bu duruma! Nerede Türk devleti PKK saldırısıyla karşı karşıya gelmiş de kendini savunuyormuş! Yalanın bu kadarı olmaz. Çıkar mücadelesi bu kadar ahlaksızca yürütülmez.

ABD yönetimi her gün bunu söylüyor: PKK saldırısına karşı Türk devletinin kendini savunma hakkı olduğunu kabul ediyoruz. Peki, kim kime saldırdı? 22 Temmuz günü Ahmet Davutoğlu ABD ile anlaşma yapıldığını açıkladı ve "23 Temmuz'da DAİŞ'e saldırıyoruz" dedi. Biz uçaklar DAİŞ'in olduğu hangi yere vuracak diye bakarken bir de baktık ki, bombalar tepemize düşüyor. Durum bu kadar açıkken insanlar niye bu kadar vicdansız ve yalancı oluyor! Ahmet Davutoğlu bir gecede gerillaya dönük 400 saldırı yaptığıyla övünmedi mi? Peki, bu saldırılar karşısında PKK'nin, Kürt halkının kendini savunma hakkı yok mu? Ahmet Davutoğlu ve Tayyip Erdoğan'ın hakları var da Kürdün kendini savunma hakkı hiç yok mu? Kürt bu dünyada yaşamıyor mu? İsteyen herkes Kürde her türlü saldırıyı, hakareti yapabilir mi? Biz bu zalim dünyayı reddediyoruz. Hiç bir zaman da kabul etmeyeceğiz. Herkes bilsin ki, PKK bilinciyle donanmış bir Kürt var olduğu müddetçe bu dünyayı kabul etmeyecek ve böyle bir dünyadan hesap sormak için, adalet ve özgürlük için kanının son damlasına kadar savaşacak. Sadece Kürdün hakları için de değil, bu dünyada biraz eşitlik, adalet, hak-hukuk işlesin diye bu direnişini sürdürecek.

"Duygularımız ve niyetlerimiz her şeyin önüne geçti. Dolayısıyla kolay siyasi ve barışçı çözüm olacağı havalarına kendimizi kaptırdık. Ancak bunu yaparken her türlü ihtimali göze almalı, her ihtimale göre kendimizi eğitmeli ve örgütlemeyi daha etkili geliştirmeliydik. Burada hata yaptık, kendimizi yanılttık"

"Bitirdik" diyorlar, oysa bizim için özgürlük mücadelesi daha yeni başlıyor. Önder Apo "Şimdiye kadar olanların hepsi bir hazırlıktı. Esas büyük savaş, büyük kavga, büyük mücadele yeni başlıyor" demişti. O yüzden biten bir şey yoktur."

Saldırılarla yaşayanların ruhu yok edilmek isteniyor

Saldırıyı kimin başlattığı, kimin kime saldırdığı gün gibi açıktır. 24 Temmuz'da başlatılan saldırı ardından mecburi olarak, hazırlıklı olmadığımız bir ortamda savunma direnişi içerisine girdik. Anında tutum göstermede zorlandığımızı da herkes bilmektedir. Yönetimimiz "Hükümet kurulacak, 7 Haziran seçimlerinin ortaya çıkardığı meclis hükümet çıkaracak, program yapacak da ona göre mücadele edecek" beklentisi içindeydi. Yönetimimiz böyle bir beklentideyken 24 Temmuz saldırısıyla karşılaştı. Bir gecede TC tarihinin en büyük hava saldırılarından biriyle karşı karşıya kaldık. DAİŞ'vari dehşet verici saldırı yöntemleriyle bizi ezmek, korkutmak, sindirmek istediler. Elbette buna karşı direniş içerisine girdik. Ahmet Davutoğlu, "Her şey benim istediğim gibi olacak" deyince Kürt halkı mahallesinde, kasabasında "Hayır! Bizim de irademiz var" dedi. Demokrasinin gereği olarak 'Kendimizi de kentimizi de biz yöneteceğiz' şiarıyla demokratik özyönetimlerini ilan etti. Böyle bir yönetimi geliştirmeye, dayatılan faşist diktatörlüğe, tekçi ve katı merkezci faşizme karşı yerel yönetimlerini geliştiren bir demokrasi mücadelesi içerisine girdi. Bundan daha demokratik, insancıl, özgürlükçü ne olabilirdi.

Böyle bir yönetim iradesine karşı ne yapıldı? Önce kasabalar, ilçeler üç gün, bir hafta, on gün polis kuşatmasına alındı. Kara yüzlü DAİŞ'çi çeteler toplumun özyönetim adımını durdurmak, ezmek için faşist saldırılarını başlattılar. Buna karşı demokratik özyönetim iradesini koruma ve sürdürmede Kürt halkı yüksek bir kararlılık ve direnç ortaya çıkarınca bu sefer topyekun özel savaş konsepti temelinde bütün yetkiyi orduya vererek; güya dışardan gelecek tehlikelere karşı Türkiye'yi savunmakla sorumlu olduğunu söyleyen Genelkurmay Cizîr'i, Sur'u, Silopî'yi ezmeye çalışarak, Kürt halkını katlederek 'vatan savunuyorum' yalanı ve sahtekarlığı içerisine girdi. Hangi vatan savunuldu! Kürdü ezerek mi Türk vatanı savunuluyor! Bir ordu ya da devlet kendi yönetimi altındaki insana, 'vatandaşım' dediğine karşı böyle katliamlar yaparak vatan savunamaz.

Katliamı görüp direnişi görmemek karamsarlık yaratır

Böyle bir saldırı karşısında hazırlıklı olmamamıza rağmen, "Bu kadar düşmanlık yapmazlar, dünyada eşi olmayan ve aylarca süren sokağa çıkma yasağı, sıkıyönetimle halkı ezmek için tank-top saldırısıyla böyle bir vahşet uygulanmaz" yaklaşımında olduk. Düşmanın bu kadar vahşi saldırı yürütebileceğini, yakıp yıkacağını hesap etmeliydik. Bütün bunların hepsi 2014 yılının güz başında planlanmış ve bu planla Kürde diz çöktürme hesaplanmış. Bunun için Cizîr'in çok saygı değer Halk Meclisi Eşbaşkanı Mehmet Tunç, *"Faşizm karşısında diz çökmedik, asla da diz çökmeyeceğiz"* dedi ve Cizîr direnişini sonuna kadar kahramanca yürüttü. *"Bizim direnişimiz özgür geleceğin onuru ve gururu olacak"* dedi. Cizîr direnişçileri büyük bir onur direnişini ortaya çıkardılar, büyük bir zafer iradesini yarattılar.

Mevcut savaşta AKP hükümeti, Türk özel savaşının vahşi yöntemleriyle halkımız üzerinde psikolojik özel savaş yürütmektedir. Hiçbir savaş kuralına, hukukuna sığmayan, hiçbir insani ölçüyü içermeyen vahşi saldırganlık yürütülmektedir. AKP dehşet yaratmayı öngörmektedir. Karşıdakini yok etmekten çok yaşayanların ruhunu, duygusunu, psikolojisini yok etmeye dönük bir saldırı yürütmektedir. Bu bir psikolojik savaş, irade kırma savaşıdır. Terörizm tam da budur. DAİŞ'in terörist olmasının esas nedeni budur ve bugün AKP faşizminin Bakurê Kurdistan'da yürüttüğü dehşet yaratıcı faşist terör ile DAİŞ'in saldırı yöntemleri arasında fark yoktur. Amaç ve yöntemleri aynıdır.

Bugün yaşananlar 1981-82'de Amed zindanında yaşanan irade savaşının aynısıdır. Nasıl Mazlumlar, Kemaller, Hayriler "Direnmek yaşamaktır" dediler ve sonuna kadar direndilerse, nasıl *"Teslimiyet ihanete, direniş zafere götürür"* diyerek 12 Eylül faşizmi karşısında özgürlük bilincinin zaferini yarattılarsa, şimdi Cizîr, Sur, Silopî'de kanının son damlasına kadar direnen kahramanlar da aynı zaferi yaratmaktadır. Bu büyük irade savaşında her Kürt insanı son nefesine kadar savaşarak ama asla AKP faşizmine teslim olmayarak, boyun eğmeyerek hergün zafer üzerine zafer kazanmaktadır. Son kurşununa, son nefesine kadar faşizme karşı kahramanca bir direniş var ve gerçek zafer böyle bir direniştedir. AKP'nin zaferi ise Yaşar Büyükanıt'ın 'Pirus zaferi'ne benzemektedir!

Ahmet Davutoğlu ve Tayyip Erdoğan konuştukları anlaşılmaz hale geldiler. Bu, onların nasıl büyük bir iç yıkım yaşadıklarını, nasıl bir suçluluk içinde olduklarını göstermektedir. Buna karşı Cizîr'de Mehmet Tunç'un, Mehmet Yavuzer'in, Derya Koç'un konuşmaları ne kadar netti! Yaralı konumda, bir bodrumda, son nefesini vermeye az zaman kaldığını gördüğü, bildiği anda bile ne kadar tane tane, herkesin anlayabileceği bir dilde konuşuyorlardı. İrade budur ve netlik böyle olur. Böyle yaşayan ve bu temelde direnerek mücadeleyi yürütenlerin tutumuna ve duruşuna zafer duruşu denir.

Psikolojik özel savaşın yalan dolanına

aldanmamak gerekir. Antep katliamının intikamı, Zindan katliamının intikamı ve bu direnişçi duruş nasıl partileşme ve gerillalaşma yarattıysa, Cizîr'in, Sur'un, Silopî'nin, Gever'in özyönetim kahramanlığı direnişi de demokratik ulus inşasının zaferini yaratacaktır, Demokratik Özerklik devrimini zafere taşıyacaktır. Bunu gerçekleştirecek duyguyu ve iradeyi, direnci temsil etmede hiçbir engel ve eksiklik yoktur. Bize çok büyük bir miras bıraktılar. Yaşanan direnişlerin tarihi anlamına derinden varılmalıdır. Bu anlam yerine dar, duygusal yaklaşımlar doğru değildir. Katliamı görüp direnişi görmemek kesinlikle yanlıştır ve böyle bakmak karamsarlık yaratır. Tam da psikolojik savaşın istediği odur. Evet katliamı ve düşmanın vahşiliğini görüp bilince çıkarmalıyız ama o sadece bizde öfkeyi, kini, nefreti ve dolayısıyla mücadele azmini ve kararlılığını daha fazla bilemelidir. Ama bir de onun karşısında direnen Cizîr, Sur, Silopî, Ferqîn, Gever, Nisêbîn, Kerboran gerçeği doğru anlaşılmalıdır.

Direnmek onur ve şeref kazandırdı

Bazı kötümserler Cizîr'de, Sur'da ve Kürdistan'ın diğer kent ve kasabalarında, mahallelerinde yaşanan tahribatın bu direnişten kaynaklandığını söylemektedir. Eğer onlara karşı aktif mücadele edilmezse psikolojik özel savaş merkezi bu anlayışı daha da körükleyecektir. Kürt toplumunu karamsarlığa, kötümserliğe itmek için, psikolojisini bozmak için, Kürt toplumu içerisinde teslimiyetçilerin, hainlerin etkilerini daha fazla arttırmak için bunu yapmak isteyecekler.

Oysa direnildiği için bu yıkım ve katliamlar olmadı. Yeterli direnemediğimiz ve direnişte hata ve eksiklikler gösterdiğimiz için; önceden yeterince hazırlıklı olamadığımız için; AKP faşizmini doğru tanımayıp yeterli tavrı baştan alamadığımız için bu sonuçlar ortaya çıkmıştır. O nedenle direnme değil, en büyük tehlike direnememek olurdu. Faşist saldırıları gündeme getirenlerin umudu direnilemeyeceği noktasındaydı. Direnilse bile kışın ve şehirde direnilemeyeceği ya da bu kadar etkili direnilemeyeceği hesabıyla bu saldırıları yaptılar. Ucuz zafer elde etmeyi umuyorlardı. O bakımdan da ölüm ve yıkım direnmemekle olacaktı. Onuru kaybetmek her şeyi kaybetmeyi getirecekti. Direnmek onuru ve şerefi kazandırdı. Bir ulus olmanın yolunu tıpkı zindan direnişi gibi halkımıza ve insanlığa gösterdi. Direniş, Kürt halkının varlığını ve özgür geleceğini garantiledi. Onun zafer yolunu yarattı.

Direnmeme ve pasiflik ihanete, teslimiyete götürecektir. Direnişte yaşanan kayıplar, insanın-toplumun mücadele azmini bileyerek, yeni özgür geleceği daha bilinçli yaratma kararlılığını doğurur. Peki, onurunu ve şerefini kaybedenin neyi kalır! Belki posa gibi bir yaşamı kalır ama o posalaşmış yaşamdan insanlık adına, özgürlük adına geriye hiçbir şey kalmaz. Onursuz ve şerefsiz bir varlık olabilir mi? Onur ve şeref olmadan özgür insan ve demokratik toplum olunabilir mi? O bakımdan da her türlü karamsar ve kötümserliğe karşı Cizîr'de, Sur'da, Silopî'de ağır bedeller de ödense kazanılmış büyük maneviyatı görmeli, bunu bütün topluma taşırmalıyız. Kazanılan onurun ve şerefin yarattığı bilinci bütün halka özümsetmek için de yoğun çaba içerisinde olmalıyız. Bizi geleceğe taşıyacak, özgür geleceği yaratan büyük zafer direnişlerine taşıyacak olan kesinlikle bu bilinç olacaktır. O bakımdan da düşmanın saldırılarıyla ortaya çıkan maddi hasarı da abartmamak, doğru ele almak gerekir.

Köleliğin üzerine özgürlük monte edilemez

Düşmana ait olan, egemene ve yabancıya ait olan ne varsa onların hepsini yerle bir etmeden Kürdün kendi tarihsel varlığı ve özgürlüğü ortaya çıkmayacaktır. Sömürgeciliğin, kapitalizmin maddi varlığı üzerinde demokratik toplum inşa edilmeyecektir. Bu kış yaşanan gelişmeler bize biraz da bu gerçeği öğretmektedir. Tabii zorluklar yaşıyoruz, acılar çoktur ve mücadelenin bedeli ağırdır. Mevcut gelişmeler yükümüzü daha da çok ağırlaştırdı. Fakat hepimiz için yaşamı da zaferi de kolaylaştırdı. Çünkü yaşananlar bize köleliğin üzerine özgürlüğün monte edilemeyeceği, köleliğin üzeri sıvanarak özgür yaşama ve demokratik topluma ulaşılamayacağını gösterdi.

Şimdi düşman, "Tarihten gelmiş ve Kürde ait ne varsa yıktık, bunların yerine Tayyip Erdoğan'ın uyduruk binalarını inşa edeceğiz, sömürgeleştireceğiz, Türkleştireceğiz" demektedir. Bunlar hayaldir. Türkiye'yi yönetenler de, Türkiye toplumu da iyi bilsin ki, böyle şeyler olmayacak! Böyle yönelim içerisinde olan herkes Kürt direnişinin ve Kürt Özgürlük Hareketinin düşmanı olacaktır. Kim olursa olsun ve ya da hangi işle uğraşırsa uğraşsın, adım atmalarına bile izin vermeyeceğiz. Kürdistan'da yaşam ya özgür olacak ya da hiç olmayacak. Önder Apo'nun ilkesi budur. İçine girdiğimiz direniş sürecinde bize yön veren, bizi bağlayan ve zafere götürecek olan tek ilke de budur. Bu ilkeden hiç şaşmayacağız.

"Temizledik" ya da "Operasyonları bitirdik" denilmektedir. Bunu söylerken Kürdistan'ı ne kadar kirlettiklerini görmekteyiz. Kürdistan'da büyük bir temizleme, özgürleştirme mücadelesinin verilmesi gerektiği, bu görevin daha acil ve kapsamlı hale geldiğini görüyoruz."Bitirdik" diyorlar, oysa bizim için özgürlük mücadelesi daha yeni başlıyor. Önder Apo *"Şimdiye kadar olanların hepsi bir hazırlıktı. Esas büyük savaş, büyük kavga, büyük mücadele yeni başlıyor"* demişti. O yüzden biten bir şey yoktur. Cizîr'in iki mahallesine girmeyle mi bu iş bitmiş! Zaten o mahallere girmiyorlar mıydı? Bu kış ortamında mahallelere girememeleri onların ne kadar zayıf olduklarını göstermiyor mu? O bakımdan kazandıkları bir şey olmadığı gibi bitirdikleri bir şey de yoktur. Tam tersine mücadele boyutlandı, kapsamlılaştı. Silopî'de, Sur'da, Cizîr'de, Varto'da, Dêrik'te, Kerboran'da büyük bir deneyim yaşandı. Bu önemli deneyimlerin yeni ve büyük dersleri var. Kürdistan'da özgürlük direnişini, demokratik özyönetim direnişini her alana hamle halinde yayarak zafer kazandıracak deneyimlerdir. Tarihi sonuçlar ortaya çıktı. Şimdi bu kazanımlar üzerinde mevcut dersleri çıkararak önümüzdeki haftaları, ayları, 2016 baharını ve yazını sadece Bakurê Kurdistan'da değil, Kürdistan'ın tamamında, Ortadoğu'da büyük bir özgürlük devrimini, demokratik devrim haline getirme hamlesini geliştirmek gerekmektedir. Mevcut gelişmeler bunu başarmanın mümkün olduğunu göstermektedir. Dahası bizim önümüze görev olarak koymaktadır. Mevcut direnişlerin sonuçlarına yaklaşım da kesinlikle böyle olmalıdır.

AKP faşizmi en zayıf dönemini yaşamaktadır. Kendi içinde çatışmalıdır; müttefikleriyle çatışmalı, Rusya ile savaş halindedir. Suriye politikası tümden yenilgiye uğradı. Kürde saldırısı güçlülüğünden değildir; bu saldırılar çökmek üzere olan bir sistemin saldırısıdır. Bu, AKP faşizminin son çırpınışıdır. Bu nedenle AKP, Bakurê Kurdistan'da yaptıklarıyla kaybediyor, yeniliyor. Bundan dolayı böyle büyük bir özgürlük hamlesi mümkündür. Ortadoğu yeniden yapılanıyor, bir dünya savaşı yaşanıyor. Rus

"Böyle bir süreçte devrimci olmanın gereği Cizre ve Sur direnişlerinin ortaya çıkardığı birikimi büyük bir zafer hamlesine dönüştürmektir. Öyle bir irade ve pratik ortaya çıkaramayanların devrimciliği tartışılır, sahte olur, yanılgılı olur. Böyle bir duruşa devrimcilik denmez."

"Biz bir gerilla hareketiyiz. Zafer için gerillacılık, gerillacılık, gerillacılık diyoruz... Kürdistan'da, demokratik özyönetim direnişinde zafer kazanmanın tek doğru tarzı da gerillacılıktır. Alan tutma, hendek ve barikatlara dayalı direniş mücadelesini de gerilla tarzı savaşın bir parçası kılacağız."

başbakanı,"Ya buradan yeniden yapılanma, çözüm çıkacak ya da çok daha ağır yıkım getirecek bir dünya savaşı içine girilecek" diyordu. Bu uyarı doğrudur. Ortadoğu'da ve dünyadaki durum kritik bir noktada seyretmektedir. Bir süredir kaos ve çatışma durumu devam ediyordu. Şimdi bunun üzerinde belli bir çizgide hakka ve adalete dayanan, Kürdün özgürlüğünü kabul etme, Arapların ikinci sınıf vatandaş olmaktan çıkarılmasına dayalı yeni bir Ortadoğu'yu şekillendirmek mümkündür. Böyle olursa sorunlar çözülür, Ortadoğu demokratikleşir, insanlık da özgürleşir. Böyle olmazsa Ortadoğu çok daha ağır bir savaş içine girer. İster bugün yapılansın, ister daha büyük savaş içerisine girsin, burada kaybedecek olan şimdiye kadarki Kürde dayatılan inkar ve imha sistemidir. Oluşacak yeni Ortadoğu'da kimse Kürt inkarı ve imhasına dayalı bir sistem kuramayacaktır. Kürdün özgürlüğünü ve varlığını esas alan bir sistem kurulacak ki, bu sistem Ortadoğu'nun demokrasisi, kardeşliği ve birliği olacaktır. Yeni bir Ortadoğu yaşamı böyle bir Kürt özgürlüğü etrafında şekillenecektir.

Büyük bir özgürlük hamlesi mümkündür. Çünkü Ortadoğu'daki durum, AKP faşizminin durumu hem böyle bir hamleyi gerektirir hem de Kürt halkının ortaya çıkardığı kazanımlar, özellikle de 2015-2016 kışında demokratik özyönetim direnişleri temelinde yürüttüğü mücadelenin ortaya çıkardığı sonuçlar böyle büyük bir devrimci hamleyi yapmayı ve zafer kazanmayı hem mümkün hem de zorunlu kılmaktadır. Bugün Kürt gençlerinde ve toplumunda öyle bir öfke, tepki ortaya çıktı ki, bunun planlı bir mücadeleye sevk edilmesi tarihin en sonuç alıcı devrimci kalkışmasını, direnişini ortaya çıkaracaktır. Sömürgeci faşizmin yaptığı zulmü ve saldırıları toplumda böyle bir bilinç, irade, büyük bir cesaret ve kahramanlığı ortaya çıkarmıştır.

'Söz bitmiştir eylem gerekir'

Bütün bunlara bir de Önder Apo'nun durumunu, düşüncelerini, duruşunun etkilerini de eklemeliyiz. 17 yıldır süren bir İmralı işkencesi var. O sistemi yaratanlar, "Biz bir anda öldürmüyoruz, her an öldürüyoruz" dediler. Her an öldürmeye dayalı İmralı sisteminde 17 yıldır direnen özgür insanlık gerçeği var. Böyle bir durum anlayanlara ve vicdanı olanlara belli görev ve sorumluluklar yüklemektedir. Böyle bir zulüm Kürt toplumu üzerinde büyük bir tepki, nefret ve kin oluşturmaktadır. Kendi iradesinin Önder Apo şahsında İmralı'da böyle bir baskıya, işkenceye, psikolojik teröre tabi tutulması Kürt halkını büyük bir kurtuluş bilinci, iradesi ve kararlılığa kavuşturmaktadır. Yine Önder Apo'nun bütün bu dayatmalara karşı sonuna kadar özgürlük mücadelesini yürüten kahramanca duruşu ve direnişi toplumu görev ve sorumluluklarına sahip çıkmaya sevk etmektedir.

İmralı'da Önder Apo'nun duruşunu yanlış anlamamak gerekir. Önder Apo'nun İmralı duruşu büyük bir özgürlük hamlesini örgütleyip geliştirmeyi ve zafer kazandırmayı emretmektedir. Hep saldırıyorlar ve her şey AKP'nin, devletin elinde, Önder Apo ve Kürtler mecbur kalıyor gibi kimse sanmamalıdır. Önder Apo da özgürce düşünüyor, Kürt halkının özgürlük mücadelesinin ihtiyaçları ve çıkarları neyi gerektiriyorsa ona göre davranıyor, ona göre konuşuyor, ona göre çalışıyor. Kimseyle görüşmemek gerekiyorsa kimseyle görüşmüyor. Önder Apo ne diyor: *"Söz bitmiştir eylem gerekir."* Önder Apo'nun mevcut duruşu bize neyi emrediyor: Artık söz söyleme zamanı geçti. Söylenecekler fazlasıyla söylendi. Şimdi iş zamanı, eylem zamanı, pratik zamanı. Onun için de konuşacak bir şey yoktur. HDP heyetiyle 5 Nisan 2015 tarihli son görüşmesinde ne demişti: *"Bundan sonra siyasi çözüm temelinde geliş dışında hiçbir görüşü kabul etmem. Buraya gelenler olursa oturur sohbet eder, çay içeriz. Müzakereyle sorunun çözümü dışındaki gelişlerin hiçbirisinin siyasi değeri olmaz. Herkes de böyle bilsin."*

Zafer için gerillacılık gerillacılık gerillacılık...

Mevcut duruş büyük bir devrimci hamlenin geliştirilmesini öngören, içeren, emreden bir duruştur. Önder Apo'nun duruşuna dair ortaya konan bütün çarpıtmalara rağmen Önder Apo'nun mevcut duruşunun Kürt toplumunda, gençlerinde ve kadınlarında böyle bir etki yaptığı, bu temelde anlaşıldığı tartışma götürmezdir. O halde büyük devrimci hamle geliştirmek için böyle bir irade de var. Gerisi bunu gerçekleştirmeye kalıyor ki, o da bizim, devrimcilerin işidir. Böyle bir süreçte devrimci olmanın gereği Cizîr ve Sur direnişlerinin ortaya çıkardığı birikimi büyük bir zafer hamlesine dönüştürmektir. Öyle bir irade ve pratik ortaya çıkaramayanların devrimciliği tartışılır, sahte olur, yanılgılı olur. Böyle bir duruşa devrimcilik denmez. İçinde bulunduğumuz süreçte tek doğru devrimci duruş mevcut kazanımları; Sur'da, Cizîr'de, Silopî'de kazanılmış irade ve onur zaferini demokratik özyönetim direnişinin zaferine taşımaktır. Ancak böyle bir zafer duruşu bu dönemde doğru devrimci duruş olur ve bu kış boyunca yürütülmüş olan direnişlere sahip çıkmak anlamına gelir.

Bu temelde başarılı iş yapabilmek için de yeterli doğru eleştiri-özeleştiriyle pratiğin derslerini çıkarmak da önemlidir. Zafer kazanabilmek için doğru tarza, taktik zenginliğe, koparıcı üsluba, yüksek düzeyli tempoya ulaşmak gerekmektedir. Mevcut pratiklerin kazandığı büyük onur ve iradeyi görme temelinde ama pratiğin de hata ve eksikliklerini araştırıp bularak mücadelede düzeltmeyi sağlama çabası olmalıdır. Önderlik çizgisinde pratiklerin sağ duyulu analizi her zaman olmalıdır. Direnişi bütün alanlara yayma, sadece savunma konumunda değil taktik saldırı konumunda olma, gerilla tarzını geliştirme, toplumu harekete geçirme, öz savunmayı büyütme, direnişi metropollere yayma, sivil savunma güçlerini Kürdistan ve metropollerde daha örgütlü ve bilinçli, daha etkin mücadele eder hale getirme üzerinde durulmalıdır.

Biz bir gerilla hareketiyiz. Zafer için gerillacılık, gerillacılık, gerillacılık diyoruz... Kürdistan'da, demokratik özyönetim direnişinde zafer kazanmanın tek doğru tarzı da gerillacılıktır. Gerillacılık sadece bir askeri tarz değildir. Önder Apo gerillacılığı Kürdistan'da özgür birey duruşu ve özgür bireyin kendini ifade etme tarzı olarak tanımladı. Dolayısıyla her şeyimiz gerillaca olmalıdır. Sadece hareket ve savaş tarzımız değil, örgütleme, ilişki, yaşam, üretim-tüketim tarzımızı da gerillaca yapmalıyız. Kürdistan'da ve PKK pratiğinde kadın özgürlüğüne dayalı özgür toplum ile gerillacılığa dayalı özgürlüğü kazanma iç içe geçmiştir. Bunun için Önder Apo, *"Erkekler gerilladan vazgeçse, dağı bıraksa bile kadınlar gerillaya ve dağa dört elle sarılmalı ve asla bırakmamalıdır"* dedi. Özgürlük iddiası olan kadın, özgürlük iddiası olan toplum bunu ancak gerillaca yapabilir.

Gerilla, 24 saat bilinçli ve örgütlü yaşam demektir. Kendini ve düşmanı doğru tanımak demektir. 24 saat hakkını verecek şekilde iş yapmaya hazır olmak demektir. Savaşsa düşmanını vurmaya hazır olmak demektir. 24 saat düşmanından gelecek her türlü saldırıya karşı kendi özsavunmasını yapmaya, dolayısıyla özgürlüğünü korumaya hazır olmak gerekir. Gerillacılık bunun felsefesidir. Bunun ruhu ve tarzıdır, yöntemi ve üslubudur. O bakımdan da biz demokratik özerklik devrimini de gerilla tarzıyla geliştireceğiz. Alan tutma, hendek ve barikatlara dayalı direniş mücadelesini de gerilla tarzı savaşın bir parçası kılacağız, ona denk yürüteceğiz. Gerilla savaş tarzından koptuğumuz yerde kendi çizgimizden kopmuş olur, sıkışır ve daralırız. O da bizi darbe almaya götürür. Eğer "Bu düzeyde toplu darbe yeme durumu neden ortaya çıktı" denilirse o soruya cevap bu biçimde verilebilir.

Mevcut gelişmelerin tarihsel ve toplumsal boyutlarını; ideolojik, siyasi ve askeri boyutlarını derinliğine analiz ederek derslerini bilince çıkarma çabamızı sürekli geliştirmeliyiz. 40 yıllık mücadelemizin birikimini zenginleştiren bir deneyim ortaya çıkmıştır. Bu deneyimin derslerini yeterince çıkararak kendimizi zafere yönelten bir noktaya getirmeliyiz. Mevcut direnişler de bize bunu emretmektedir. Bunu tüm direnişçiler, halkımız, gençlik ve kadın hareketlerimiz bilmelidir. Kürdistan özgürlüğü için mücadele eden herkes pratiğe böyle yaklaşmalıdır.

Sonuç olarak yinelemek gerekirse; Cizîr, Silopî, Sur şehitlerimizin intikam mücadelesi AKP faşizmini yerle yeksan edecektir. Bunun sorumlularından bir bir ve misliyle hesabı sorulacaktır. Hiç kimse unutmamalı ve herkes iyi bilmeli ki, bu katil sürüsünün işlediği insanlık suçlarının hesabı tek tek sorulacaktır. Hiç kimsenin yaptığı yanına kâr kalmayacaktır.

■■■

Özgür Rojava demokratik Suriye'nin teminatıdır

"Rojava Devrimi ile Suriye Demokratik Devrimi birbirine etle tırnak gibi bağlıdır. Özgür bir Rojava, demokratik Suriye'nin teminatı olduğu gibi demokratik bir Suriye de Rojava'nın özgürlüğünün teminatıdır. Rojava Devrimi genel bir Suriye perspektifi ile hareket etmezse dar kalarak boğulur. Rojava'da uygulanan özerklik ve özyönetim deneyimi tüm Suriye için bir modeldir."

Nurettin Sofi

Suriye ve Rojava'nın jeopolitik ve jeo-stratejik konumunu değerlendirmeden önce tarihin bu topraklarda nasıl bir seyir izlediğini, kısaca özetlemekte yarar var.

Tel Xalaf, Mozan ve Leylan tepesinde yapılan arkeolojik kazılarda, Rojava'da yani Suriye'nin kuzeyinde MÖ 3000 yıllarında neolitik tarım kültürünün etkili olduğunu gösteren kanıtlar bulunmuştur. Bu kültürün tüm Suriye'ye yayıldığı söylenebilir. Suriye, Altın Hilal de denilen Lübnan, Filistin ve Ürdün vadisinden başlayarak Akdeniz kıyılarına uzanan coğrafyada yer almaktadır. Tel Xalaf neolitik kültürü (MÖ 6000-4000) Dicle, Fırat, Asi ve Yermug nehirlerinin etrafında şekillenmiştir. Tahminen MÖ 3000'lerde Arap yarım adasından Suriye içlerine ve Akdeniz kıyılarına göç dalgaları olmuştur. Suriye, Amorit ve Hurri kültürlerinin harmanlandığı önemli coğrafyalardan biridir. Fenikeliler, Tel Xalaf'tan Mısır ve Roma'ya deniz ticareti yoluyla neolitik kültürün taşınmasında büyük rol oynarlar.

Tarihin çeşitli dönemlerinde Suriye'de hayat bulan uygarlıklara ait Ugarit, Palmira ve Busra antik kentleri günümüze kadar ayakta kalmıştır. Bu antik kentler Tel Xalaf kültürü ardından yaşanan dönemlerin aydınlatılmasına önemli katkılar sunacak veri ve kalıntıların bulunduğu yerlerdir. Bu bölgelerde yapılan arkeolojik kazılarda çıkarılan kadın heykelleri, MÖ 5000'li yıllarda yukarı Mezopotamya'da gelişen ana tanrıça ve neolitik tarım kültürünün bu coğrafyada da erkenden hayat bulduğunu göstermektedir.

Sümer, Asur, Babil, Kenan, Med-Pers, Yunan, Roma ve Bizans uygarlıklarının Suriye coğrafyasında egemenlik sürdürdükleri bilmekteyiz. Akdeniz üzerinden Doğu ve Batı uygarlıklarının buluştuğu bir bölgedir bu coğrafya. Güneybatıdan Filistin ve Mısır, güneydoğu'dan aşağı Mezopotamya, güney'den Arap yarımadası, kuzey ve doğudan ise Ari kökenli kültürlere kapılarını açmıştır. Bu coğrafik konumu Suriye'ye uygarlıkların harmanlandığı bir bölge olma özelliği kazandırmıştır. Bugün de Suriye'de yaşayan etnik guruplara baktığımızda sahip olduğu kültürel zenginlik rahatlıkla görülebilmektedir.

'Siyaset Şam'da yapılır'

Doğu Roma'nın yani Bizansların önemli ticaret ve kültür merkezlerinden olan Şam, 7. yüzyılda İslam orduları tarafından fethedilince, Bizans İmparatorluğu'nun Suriye'deki varlığı son bulur. Muaviye ile Hz. Ali arasındaki halifelik savaşından sonra Emeviler, hilafet merkezini Şam'a taşırlar. İslam'ın devletleşmesinde ve yayılmasında Şam'ın rolü büyüktür. Emeviler, İslam devletini Bizanslardan kalma hukuki ve politik kurumlar üzerinden şekillendirdiler, dolayısıyla Bizanslıların siyaset kültürünü İslam'a taşıdılar. "Siyaset Şam'da yapılır" deyimi bu gerçeği ifade eder. Şam, 90 yıl boyunca İslam devletine başkentlik eden dünyanın önemli siyasi merkezlerinden biri haline gelir.

İslam'ın etkisiyle Suriye'de Arap kültürü etkili olmuş olsa da diğer etnik guruplar Suriye'nin kültürel dokusunu şekillendirmeye devam eder. Bağdat merkezli Abbasi devletinin zayıflaması ve Haçlı Seferleri nedeniyle 9. yüzyılın sonlarından 12. yüzyılın başlarına kadar Suriye'de kargaşa ve savaşlar hüküm sürmüştür. Filistin ve Suriye'nin büyük bir bölümü Haçlıların egemenliği altına girmiştir. Selahaddin-i Eyyubi geniş bir ittifak oluşturmuş, bu kargaşa dönemine son vererek, Mısır ve Suriye'yi de içine alan Eyyubi devletini kurmuştur. Selahaddin'in askeri dehasının yanında halkçılığı, politik yeteneği bu ittifakın oluşturulmasında etkili olur. Zengli Nureddin ile Selahaddin'in babası tarafından oluşturulan ittifak, Selahaddin tarafından bölgedeki tüm etnik gurup ve aşiretleri içine alacak şekilde genişletilir.

Eyyubi devleti, 1249 yılına kadar hüküm sürmüştür. Memlüklüler ayaklanarak Eyyubi devletine son verir. Daha sonra 250 yıl süren Memlüklerin egemenlik dönemi başlar. Yavuz Selim, 1516 yılında Mercidabık Savaşında Memlüklüleri yenilgiye uğratarak Suriye'de Osmanlı imparatorluğunun egemenlik dönemini başlatır. I. Dünya Savaşına kadar yani 400 yılı aşkın bir süre Suriye, Osmanlı İmparatorluğu'nun egemenliği altında kalır. Sonraki süreçte Cengiz Han'ın torunları tarafından Ortadoğu, bir mezarlığa dönüştürülür. Osmanlının rolü ise bu mezarlığa 400 yıl boyunca bekçilik yapmak olmuştur. Suriye, Osmanlı İmparatorluğu egemenliği altında adeta nefessiz bırakılarak, karanlığa mahkum edilmiştir.

19. yüzyılın sonlarında ve 20. yüzyıl başlarında Osmanlı İmparatorluğu içerisinde bağımsızlık hareketleri gelişir. Osmanlılar bağımsızlık isteyen halkları sert bir biçimde bastırarak katliamdan geçirirler. Arap aleminde 'Ayd-i Şüheda/ Şehitler Günü' olarak bilinen 16 Mayıs, İttihat ve Terakki'nin liderlerinden Cemal Paşa'nın 21 Arap aydını ve ileri gelenini idam ettiği gündür.

Araplar çeşitli fraksiyon ve cemiyetlerde örgütlenerek Osmanlılara karşı bağımsızlık mücadelesi verirler. 1. Dünya Savaşı döneminde, Hicaz'da, Şerif Hüseyin liderliğinde Arap ayaklanmaları başlar. Şerif Hüseyin'in oğlu Faysal, 1 Eylül 1918'de Suriye'de Osmanlı egemenliğine son vererek krallığını ilan eder. Fransa ve İngiltere, Arapların bağımsızlık eğilimini destekler. Sykes-Picot anlaşmasına göre Suriye ve Lübnan Fransa'nın payına düşer, Irak ve Filistin İngiltere'ye bırakılır.

Temmuz 1920'de Fransız ordusu Şam'a girerek, Faysal'ın krallığına son verir. Suriye'de Fransız mandası dönemi başlar. 1946 yılına kadar Suriye Fransa'nın egemenliği altında kalır. 1936'da Paris'te yapılan görüşmelerde Fransa, Suriye'den tamamen çekileceği taahhüdünde bulunur. 2. Dünya Savaşı'nın kapıya dayandığı yıllardır. Ortadoğu yeni bir paylaşım savaşına sahne olur. Fransa süreci uzatma ve oyalama taktiğine başvurur. Ancak 1946'da Suriye'den çekilir. İngiltere ve Fransa, 2. Dünya Savaşı'ndan galip çıkmış olsa da hem ekonomik hem de askeri olarak ağır darbe alırlar. Dolayısıyla eski sömürgecilik politikalarını sürdüremez konuma gelir. Yeni sömürgecilik dönemi bu süreçten sonra başlar.

Suriye'de Fransa sömürgeciliğine karşı ciddi direnişler gelişti

Suriye'de Fransız sömürgeciliğine karşı gelişen direnişe öncülük edenler asker kökenliydiler. Suriye ordusunun modern Fransız ordusuna karşı başarma şansı yoktu. Kral ise fazlasıyla dışa bağımlı ve zayıftı. Fransız komutanın göndermiş olduğu mektuba uyarak Suriye ordusunu feshetmiştir. Ordunun başındaki komutan Yusuf El Azma ile Halep cephesi komutanı İbrahim Henano bu teslimiyeti kabullenmeyip orduyu yeniden toparlayarak direnişi başlatırlar. Şam yakınlarındaki Meyselun mevkiinde bir günlük bir muharebe yaşanır ve Suriye ordusu ağır bir darbe alır. Yusuf El Azma bu savaşta hayatını kaybeder. İbrahim Henano Halep'in kuzeyindeki dağlık bölgelerde gerilla tarzı ile Fransızlara karşı uzun süre eylemler yapar. Fransa, Türkiye hükümeti ile anlaşıp İbrahim Henano'nun kuzey sınırlarını kullanmasını engelleyerek direnme şansını ortadan kaldırır. Türkiye'nin bu tutumuna karşı, Fransa İskenderun bölgesini (Hatay) Türkiye'ye ilhak eder. İlhakın diğer bir nedeni de Türkiye'nin I. Dünya Savaşı'nda Almanların yanında yer alması ve topraklarını -özellikle İstanbul boğazını- itilaf güçlerine açmamasıdır. Boğazları itilaf güçlerine açması için İskenderun bir rüşvet olarak verilmiştir. Bu sorun Türkiye ile Suriye arasında günümüzde de çözülmüş değildir

Fransızlar, Suriye'nin direnişini kırmak amacıyla kendisine yakın şahsiyetlerden oluşan özerk bir hükümet kurar. 5 idari bölgeden oluşan ve belli oranda özerklik tanınan bir sistem getirilir. Fakat Fransa asimilasyon politikalarını ve ekonomik sömürüyü devam ettirir.

1925-27 yılları arasında Dürzi kökenli Sultan El Atraş liderliğinde bir isyan başlatılır. Bu isyan Suriye'de 'Büyük Devrim' olarak da adlandırılır. İsyan kısa bir süre içinde geniş bir coğrafyaya yayılır. Fransızlar bu isyanı kanlı bir biçimde bastırmaya çalışmış ancak başarılı olamamıştır.

Bağımsızlıktan sonra her ne kadar bir parlamento ve anayasal düzen kurulmuş olsa da 1946'dan 1970 yılına kadar Suriye tarihi, askeri darbelerin ve istikrarsızlığın sürdüğü bir dönem olmuştur. Çeşitli dönemlerde seçimlerin yapılması, meclisin oluşturulması ordunun sık sık siyasete müdahil olmasını engelleyememiştir. Birkaç yılda bir darbelerin gerçekleştiği dönemlerdir. 1957'de Suriye, Cemal Abdül Nasır öncülüğündeki Mısır ile birleşme gibi bir girişimde bulunur. Ancak bu birleşme girişimi Suriye'nin etnik ve toplumsal yapısı göz önünde bulundurulduğunda, sadece Arap milliyetçiliğine dayalı olduğu için ancak 3 yıl sürebilmiştir. Cemal Abdül Nasır, İsrail'e karşıtlığı ve anti-emperyalist tutumu ile kısa bir süre içerisinde Arap aleminde sempati toplar. Nasır, koyu bir Arap milliyetçisidir; sosyalist blokla iyi ilişkileri vardır. Ancak Türkiye'deki Kemalist çizgiye benzeyen bir siyaset izleyip Arap milliyetçiliğini öne çıkartınca Suriye'deki etnik gurupların tepkisini toplar.

1961 yılından itibaren Suriye'de tekrar istikrarsızlık baş gösterir. 1963 yılında, Baas partisi ülkeye egemen olur ve bu egemenlik günümüze kadar devam eder.

Baas Partisi, 1947 yılında Ortodoks olan Mişel Aflak ve Salah El Baytar tarafından 'Arap Diriliş Partisi' adıyla kurulmuştur. 1953'de Ekrem El Havrani'nin kurduğu 'Arap Sosyalist Partisi' ile birleşerek son halini almıştır. Paris Sorbonne üniversitesinden mezun olan Aflak ile Baytar, Fransız ulus devlet modelinden ve milliyetçilik akımlarından etkilenmişlerdir. Bir yandan Arap milliyetçiliğini diğer yandan sosyalizmi kendilerine şiar edinirler. Suriye'de yaşanan

siyasi kargaşadan yine Arapların parçalı duruşlarından yararlanarak kendileri için önemli bir zemin yaratırlar. "Birlik, Özgürlük ve Sosyalizm" şiarını kullanarak Arap aleminde kısa sürede ilgi görürler. Diğer Arap partilerinden farklı olarak sadece bir devlet içerisinde değil, birçok Arap devletinde örgütlenmeyi esas almaları kendilerine büyük avantaj sağlar.

1963'te Suriye'de ve 1966'da Irak'taki askeri darbelerle her iki ülkede iktidar olmayı başarırlar. Askeri yöntemlerle iktidarı ele geçirmeleri ve sosyalizmi propaganda aracı olarak kullanmaları nedeni ile parti içinde iktidar kavgaları uzun süre devam eder. Sağ ile sol çelişkisi adı altında süren parti içi hesaplaşmalar sonucunda tasfiyeler başlar. Aflak Irak'a, Baytar ise Fransa'ya kaçmak zorunda kalır.

Baas, siyasi bir partiden ziyade hem Irak'ta hem de Suriye'de birer polis teşkilatı veya istihbarat birimi biçiminde toplumu baskı ve zulümle yönetmiştir.

Baas içerisinde ne parti içi demokrasi ne de sosyalist bir anlayış hiçbir zaman gelişmemiştir. Irak'ta resmen, Suriye'de ise fiiliyatta hep tek partili sistem hüküm sürmüştür. Parti başkanı aynı zamanda devletin başı ve ordunun komutanıdır. Tüm yetkileri kendisinde toplayarak diktatörlüğe dönüşen bir rejimi yürütmüşlerdir. Suriye'de Esad ailesi iktidarı tehdit edecek tüm unsurları kanlı bir biçimde bastırmıştır. 1982'de Suriye'deki ayaklanma girişimi İhvan El Müslimin'e pahalıya mal olmuştur. Kanlı bir biçimde bastırılmış ve Suriye'de uzun bir dönem varlık gösterememişlerdir. Benzer bir biçimde Kürt muhalefeti de bertaraf edilmiştir.

İhvan-ı El Müslimin Hareketi'nin kısa tarihi

İhvan-ı El Müslimin hareketini doğru tanımak ve anlamak için kısa bir tarihine değinmekte yarar vardır. Arap ve İslam aleminde Vahabilerden (selefi, köktenci) sonra en etkili İslami örgüttür. Vahabilik Suudi Arabistan'da kurulan bir mezhep iken, İhvan Mısır'da ortaya çıkmıştır. Toplumsal ve siyasal reform sloganıyla Mısır başta olmak üzere birçok İslam ülkesinde -kimi yerlerde legal kimi yerlerde illegal- faaliyet göstermektedir. 1928'de Mısır'ın İsmailiye şehrinde Hasan El Benna tarafından kurulmuştur.

Önemli bir İslam düşünürü olarak kabul edilen Seyyid Kutup bu örgütün ideologlarından biridir. İhvan-ı Müslimin hareketi Mısır'da etkili bir konuma gelmeyi başarır. Mısır krallığı tarafından karşı önlemler alınarak yasaklanır. Yasaklanmasından kısa bir süre sonra Hasan El Benna suikast sonucu öldürülür. Suikastın hangi çevreler tarafından yapıldığı açığa çıkmaz. İhvan da Nasır'a karşı başarısız bir suikast girişiminde bulunur. Bu suikast girişimi örgütün yasaklanmasına ve birçok kadrosunun tutuklanmasına yol açar, Seyyid Kutup'un da aralarında bulunduğu örgütün önemli sayıda kadro gücü ve yöneticileri idam edilir. Ürdün ve Suriye'de 1940'tan sonra benzer örgütler kurulur ve Mısır'daki İhvan'ın birer kolu şeklinde faaliyet gösterir.

1970 darbesiyle iktidara gelen Hafız Esad, darbe yapma ihtimali olan veya muhalif niteliği taşıyan kişi ve gruplara karşı büyük bir tasfiye hareketi başlatır. Orduyu, siyaseti, ekonomiyi elinde tutarak var olan muhalefeti bastırır. Hafız Esad, soğuk savaştan doğan dengelerden yararlanarak Rusya'nın Ortadoğu'daki bir numaralı müttefiki haline gelir. Baas rejimi 'Şartlı ve sınırlı cephe' adını verdiği bir siyasi cephe oluşturarak sınırlı sayıda partiye müsamaha gösterir. Bu partilerin Baas'a rakip olacak zeminleri de, nitelikleri de zaten yoktur.

1982'de Suriye'de Esad'a karşı bir isyan başlatılır ve bu isyan Halep, Humus ve Hama gibi önemli Sünni şehirlerinde etkili olur. Bu girişimler sert bir biçimde bastırılır ve 'Hama katliamı' olarak da tarihe geçer. Katliamdan sonra İhvan kadrolarının önemli bir kısmı Türkiye'ye sığınmış, geriye kalanlar ise Suriye rejimi tarafından ya öldürülmüş ya da zindana atılmıştır. Örgüt siyasi ve toplumsal reformları, barışçıl yöntemleri esas aldığını iddia etse de zaman zaman şiddete başvurdukları bilinmektedir. Bu nedenle birçok ülke tarafından 'terör örgütleri listesi'ne alınmıştır. Çeşitli ad ve kimlikler kullanarak farklı ülkelerde faaliyet gösterdikleri bilinmektedir. Örneğin Filistin'de Hamas, Türkiye'de AKP buna örnek gösterilebilir.

İktidara ulaşmak için dini motifleri bağnazca kullanan bir örgüttür. Kah İsrail karşıtlığı, kah Batı karşıtlığı, kah Müslüman kardeşliği adı altında hareket ederek örgütlenmektedir. Ne var ki, tarihleri boyunca ne Batı'ya karşı ne de İsrail'e karşı herhangi bir eylemleri olmamıştır. Batı ile her zaman iyi ilişkiler kurmayı hedeflemişlerdir. Ekonomik faaliyetlerde ve mali kaynaklar yaratmada etkilidirler, bu çalışmaları bir ilke olarak benimserler. Çeşitli uluslararası paravan şirketler yoluyla büyük bir sermayeyi ellerinde tuttukları bilinen bir durumdur. İhvancıların kontrol ettikleri finansal birikime 'Yeşil sermaye' de denilmektedir.

İhvancılar, kadını erkeğin gölgesi ve yedeği haline getirmiştir. Amaçları İslam'ı demokratikleştirmek değildir. Türkiye örneğinde görüldüğü gibi liberal İslam'ı geliştirmişlerdir. Fakat hiçbir zaman özde liberal olmamışlardır. İktidarı ele geçirdikten sonra gerçek niyetleri ortaya çıkmaktadır. Örneğin; Mübarek'e karşı ayaklanan kitleler, Mısır'da devrim yaptılar. İhvan-ı Müslimin Hareketi, devrimin mirası üzerinden iktidar oldu ve 'gelen gideni aratır' misali Mısır'daki demokratik oluşumları bertaraf ederek şeriatı uygulamaya çalıştı.

ABD ve Batı ülkelerinin Abdülfettah el-Sisi'nin Muhammed Mursi'yi darbeyle devirmesine sessiz kalmaları, İhvancıların hegemonik ve şeriatçı yaklaşımlarından duydukları kaygı ve endişedendir. Bu hareketin etnik ve mezhebi gruplara yaklaşımları son derece şoven ve tekleştiricidir. Libya, Tunus, Mısır ve Suriye'deki halk isyanlarının trajik bir biçimde sonuçlanması ve şimdiye kadar bir sonuca ulaşmamasında İhvancıların şoven ve tekleştirici yaklaşımları önemli rol oynamıştır.

Anti demokratik rejimlerin toplumlara dayattığı bakıcı siyaset ve uygulamalar nedeniyle Ortadoğu coğrafyası, III. Dünya Savaşı da denilebilecek bir kaos ve bunalım ortamına gebeydi. Tunus'ta Muhammed Ebu Azizi'nin kendini yakmasıyla birlikte adeta toplumsal hareketlerin fitili ateşlendi. Tunus'ta başlayan bu dalga domino etkisiyle kısa bir sürede tüm Ortadoğu'yu etkisi altına aldı. Fakat 'her sistemsel kaos, mutlak anlamda toplumların demokrasi ve özgürlük özlemlerinin tetiklediği büyük bir halk hareketi patlamasıyla çözüme kavuşur' gibi bir beklenti yanıltıcı olur. Çözümlerin karakterinin belirleyen örgütlülük ve doğru mücadele yol yöntemleri ve gücüdür.

Devrim eskiyi yıkmakla yetinmez eskiyi aşan yeni bir düzen kurar

Yeni süreç, ilk günlerde 'Arap Baharı' olarak adlandırıldı ama, süreci yönetecek örgütlü bir güç yoktu. Örgütlü bir muhalefet ve o muhalefetin atacağı adımları belirleyen doğru bir planlamanın olmadığı yerlerde, halk hareketleri etkili bir değişim gücü olamazlar. Dolayısıyla dönüşüm umulduğu gibi olmayıp yeni bir kaos ortamına ve krize neden olabilir. Tunus'la başlayan halk hareketlerinin seyrettiği gelişme de umulduğu gibi olmadı; süreç içerisinde birçok güç gelişmelere müdahil oldu. Umudun halklar lehine ilk defa bu düzeyde geliştiği bir dönemde, çıkar grupları tarafından halklar lehine gelişen umutlar sabote edilmeye çalışıldı.

Devrimler eskiyi yıkmakla yetinemezler; devrim eski düzeni aşan yeni bir düzen anlamına gelir. Demokrasi ve özgürlük özlemiyle ayağa kalkan halkların ileriye dönük projeleri olmazsa, yapılan bir takım değişikliklerle yeni sistem, 'Gelen gideni aratır' derekesine düşürse, var olan kaos, biçim ve içerik değiştirerek daha da derinleşecektir.

Ortadoğu'da yaşananlar akla 'Nuh Tufanı' efsanesini getiriyor. Efsanede su, toplumsal sorunları ifadelendirmek amacıyla bir metafor olarak kullanılmış olsa gerek. Tufanın gerçekleştiği sanılan dönem; ahlakın çöktüğü, toplumun yozlaştığı, kâr ve çıkar adına hiçbir toplumsal değerin tanınmadığı, kavgaların boy gösterdiği bir dönemdir. Tufan demek kaos demektir; böyle bir tufana karşı hazırlığı olmayanın yani daha önce gemisini yapmamış olanların; siyaset biliminin diliyle ifade edersek kendisini örgütlemeyen, planlamayanın boğulacağı bir gerçektir.

Kürt halkı yaşanan kaosa en hazırlıklı halktır

Kürt halkı bu anlamda diğer halklara nazaran biraz daha hazırlıklıydı. Çünkü uygarlık tarihi boyunca payına hep inkar ve imha, yani tufan düşmüştür. Son 15 yıl içerisinde Önder Apo'nun kaleme aldığı siyasal, felsefik ve toplumsal içerikli çözümlemelere baktığımızda bunu görmek mümkündür. Hem kaosu çözümleme hem de kaostan çıkış yollarını arama anlamında Parti Önderliğimiz, 'Yeni Paradigma' olarak adlandırdığı düşünceleriyle gelebilecek tufanı önceden görerek, yeni bir proje ve inşa çalışmasıyla adeta Nuh'un gemisi misali halkı tufana karşı hazırlamıştır.

Nuh Tufanı örneği üzerinden Rojava Devrimi'ne baktığımızda; siyasi, askeri, örgütsel ve sosyal bakımdan üzerine geniş değerlendirme yapılması gereken bir olgudur. Bugün Ortadoğu'da III. Dünya Savaşı olarak da adlandırılan bir kaos yaşanmaktadır. 20. yüzyıla girerken küresel hegemonik güçler 'Böl-Yönet' stratejisi temelinde daha özelde ise 'BOP' politikaları çerçevesinde, 'Yeni Dünya Düzeni'ni şekillendirmeye başladılar. 'Yeni Dünya Düzeni', 'Yeni Sömürgecilik' olarak da adlandırılan ve emperyalist güçlerin baskı ve hegemonyalarını yeni koşullar altında sürdürme girişiminin komple bir stratejiye kavuşturulmasıdır. Bir yandan küresel güçlerin sömürgeciliği yeni koşullar altında sürdürme girişimlerinin yarattığı baskı, diğer yandan ise ulus-devlet zihniyetine dayalı statükocu, totaliter rejimlerin kendini ayakta tutma çabalarının neden olduğu zulüm, Ortadoğu halklarını adeta çekiç ile örs arasında sıkıştırmıştır.

Özgürlük ve demokrasi değerleri hiçe sayılarak halklar adeta nefessiz bırakılmış, ölümlerden ölüm beğenir duruma getirilmiştir. Avrupa, 20. yüzyılda ulus-devlet zihniyetinin yarattığı vahşetten büyük oranda nasibini almıştı. Nazizm ve faşizm, ulus devletin neden olduğu hastalıklardan sadece bir tanesidir. İnsan toplumunun akıl ve vicdanındaki bu yozlaşma, resmi rakamlara göre 50 milyondan fazla insanın hayatına mal olmuştur. Bu vahşete rağmen sanki bir kerameti varmış gibi Ortadoğu'da dört elle ulus-devlete sarılanlar çıkmıştır. Avrupa'dan kopyaladıkları bu model gerçekte Ortadoğu'nun ne toplumsal yapısına ne de dini, mezhebi ve ekonomik yapısına uymuyor. Bu nedenle tamamiyle taklitçi, yapay ve çarpık bir versiyon olarak ortaya çıkmıştır.

Ulus devletin orijinali bile bu kadar hastalıklı ve belalı iken ve kendi coğrafyasında iki dünya savaşı ile sonuçlanmışken, taklidinin nelere yol açabileceğini tahmin etmek zor olmasa gerek. Ulusal kurtuluş hareketlerinin, kurtuluşu ya da özgürlüğü ulus-devlet kurmada arayan girişimlerinin nasıl sonuçlandığı ve nelere yol açtığı da biliniyor. Mustafa Kemal'den tutalım Cemal Abdül Nasır'a, Abdülkerim Kasım'dan tutalım Hafız Esad ve Saddam Hüseyin'e kadar hemen hepsi asker kökenlidirler ve yaptıkları 'devrimler' daha çok birer askeri darbedir. Ne ekonomi ve üretim ölçeklerine ne de toplumsal yapıya uymayan yapay rejimlerdir.

Halkların ihtiyaçları temelinde demokratik halk yönetimleri oluşturulsaydı bu gelişmelere devrim diyebilecektik. Fakat söz konusu rejimlerin karakterleri ve sahip oldukları zihniyet nedeniyle kısa sürede totaliterleşmeleri kaçınılmaz olmuştur. Ortaya çıkan yapı ve siyasi harita ise tam bir facia olmuştur. Bir yandan emperyal güçlerin doğarken dünyaya hasta gelmiş olan politikaları, diğer yandan ulus-devlet yapısının asimilasyonist ve tekçi zihniyeti içinden çıkılmaz bir tablo ve harita ortaya çıkarmıştır. Hiçbir şeye benzemeyen çarpık bir yapılanma söz konusudur. Ne etnik ne ekonomik ne de kültürel olarak herhangi bir ölçeğe sığmayan yapılardır.

Aynı dil, kültür ve tarihi yaşayan ancak 22 devlete bölünen Arap halkını görüyoruz. İran ve Türkiye örneklerinde görüldüğü gibi pek çok halkın, etnik gurubun dil ve kültürünün yekpare bir ulus-devlet söylem ve uygulamaları içinde yok sayılmasına tanıklık ediyoruz. Kürt halkı ise varlık olarak inkar edilmesinin yanında imhaya da tabi tutuldu, ülkeleri dört ulus-devletin sınırları arasında paylaştırıldı. Toplumsal yapıları parçalandı, kölelik ve teslimiyet dayatıldı, direnen unsurlar ise fiziki imhaya tabi tutuldu. Emperyalist güçlerin tarih boyunca çeşitli anlaşma ve uluslararası sözleşmeleri görüşürken belki de hiç görüş ayrılığına düşmeden ittifak ettikleri tek konu, Kürt halkının inkar ve imhaya tabi tutulması hususudur. Bunca katliam olurken dünyanın sessiz kalması başka türlü nasıl izah edilebilir ki?

Kürtler ne zaman başkaldırıp bu lanetli kaderden kurtulmak istemişlerse bu girişimleri bastırılmış ve yok edilmeleri için tüm taraflar adeta seferber olmuştur. Dış güçlerin zulüm ve saldırıları yetmezmiş gibi, Kürtlerin içinde de çıkarları ve sınıfsal yapıları egemen ve sömürgecilerle bütünleşmiş ihanet çeteleri ve işbirlikçileri her dönem var olmuştur. Zaman geçtikçe statükocu ulus-devletler ve uluslararası hegemon güçler sadece Kürtleri değil, demokratik modernite sistemi talebiyle ortaya çıkan tüm direnişleri yok etmeye çalışmıştır. Kürtler gibi Ortadoğu'nun diğer halkları da egemenlerin zulmüne maruz kalmış, özgür ve demokratik bir yaşamdan yoksun bırakılmışlardır.

> "Hem kaosu çözümleme hem de kaostan çıkış yollarını arama anlamında Parti Önderliğimiz 'Yeni Paradigma' olarak adlandırdığı düşünceleriyle gelebilecek tufanı önceden görerek, yeni bir proje ve inşa çalışmasıyla adeta Nuh'un gemisi misali halkı tufana karşı hazırlamıştır."

Rojava devrimi Şilan ile partileşti Xebat ile askerileşti Rüstem ile sistemleşti

Kürdistan'ın diğer parçalarına nazaran Rojava halkı, Önder Apo'yu daha fazla tanıma ve takip etme şansına sahip olmuştur. Coğrafyası ve nüfusu itibarıyla Kürdistan'ın en küçük parçası olmasına rağmen Önder Apo ile birlikte Rojava'da büyük bir enerji ortaya çıkmıştır. Ulus bilinci, mücadele iradesi ve direniş kültürü ile Önder Apo'nun 20 yıllık emeğine yakışır bir performans sergilenmiştir.

Her ne kadar Suriye rejimi ve Türk devleti, özellikle uluslararası komplodan sonra Adana Anlaşması'yla Rojava'nın bu gerçeğini ters yüz etmek istemişlerse de bekledikleri sonuca ulaşamamışlardır. Erdoğan'ın ve Suriye rejiminin uyguladığı özel savaş, ajanlaştırma ve katliam politikaları sonuç vermemiştir.

Beşar Esad rejimi özellikle Refik Hariri olayından sonra üzerindeki uluslararası baskıyı ve ambargoları hafifletmek amacıyla çareyi Erdoğan'la birleşerek, Kürt düşmanlığı ve Kürtlere karşı baskı yapmakta bulmuştur.

Kuşkusuz Rojava halkı, bu zulüm karşısında direnerek büyük bedeller ödemiştir. Qamişlo Katliamı Şehitleri gibi nice şehitler vermiş, zindanlarda işkencelere maruz kalmış ama teslim olmamıştır. Önderliğimizin yeni paradigması etrafında kenetlenerek PYD, TEV-DEM ve YPG örgütlenmelerini, kendisi için kurtuluş yolu olarak seçmiştir. Bavê Cudi, Xebat Derik, Şilan Kobanê ve Rüstem Cudi gibi yoldaşların emeklerine ve kahramanlıklarına sahip çıkmış ve bu büyük şehitleri birer umut ve güç kaynağı olarak görmüştür. Şilan ile partileşen, Xebat ile askerileşen, Rüstem Cudi ile inşa çalışmalarında sistemleşen bir devrim Rojava'da hayat bulmuştur.

Suriye ve Rojava, ne Mısır'a ne Libya'ya ne başka bir yere benzer. Kendine has özgünlükleri, dinamikleri vardır. Bu özgünlükleri görmeyen, Libya ve Mısır'da yaşananların bir benzerinin Suriye'de de gerçekleşeceğini zanneden tarih bilgisinden ve jeopolitik bilgiden yoksun, yüzeysel yaklaşımlar oldu. Ayakları havada diyebileceğimiz veya öz gücüne dayanamayan, sadece konjonktürel durumdan yararlanarak siyasi dengeleri tek taraflı değerlendirip işe koyulanlar oldu. Çok geçmeden bu yüzeyselliğin, tek taraflılığın, öngörüsüzlüğün bedelini ağır ödedi bu güçler. Kaybedenler, hazırlıksız olanlar ve ucuz hesapların peşine düşenler oldu.

> "Rojava halkı, Önderliğimizin yeni paradigması etrafında kenetlenerek PYD, TEV-DEM ve YPG örgütlenmesini kendisi için kurtuluş yolu olarak seçmiştir. Şilan ile partileşen, Xebat ile askerileşen, Rüstem Cudi ile inşa çalışmalarında sistemleşen bir devrim Rojava'da hayat bulmuştur."

Yarışta topal ata oynayanlar kaybetmeye mahkumdur

ABD ve Avrupa'nın başını çektiği blok Suriye'de, Libya ve Mısır'da yapılan müdahaleye benzer bir müdahalede bulunarak kısa sürede kendilerine yakın grupları harekete geçirdiler. Ağırlıklı olarak Sünnilerden oluşan grupları desteklediler. Öngördükleri yeni Suriye, özgürlüklere ve demokrasiye dayanan bir Suriye değildi. Tek amaçları Beşar Esad'ı düşürüp kendi çıkarlarını gözetecek bir rejim oluşturmaktı ve muhtemelen bu yeni rejim Sünnilerden oluşacaktı. Kürt sorununa dair bir çözüm projeleri yoktu, zevahiri kurtarmak adına Türkiye işbirlikçisi ve ajanlarına genel tablo içerisinde yer verildi.

Kürtleri kandırmak için Abdulbasit Seyda gibilerini bir süreliğine devrede tuttular. Tıpkı Türkiye'de Hüseyin Çelik ve Mehmet Metiner gibilerinin kullanılması gibi gerektiğinde kullanılabilecek Kürt uyruklu maşa ve hainler hazırlandı. Bu bloğun en büyük talihsizliği böyle stratejik bir projeyi Erdoğan'ın tasarrufuna bırakmalarıydı. Suriye'yi bütünlüklü ele almayışlarının yarışa topal atla girmek gibi bir sonucu oldu. Çünkü dayandıkları güçler Suriye gerçeğini temsil etmiyordu ve alternatif olabilmeleri de söz konusu değildi.

İkinci blok Rusya ve Çin'in başını çektiği güçlerden oluşuyordu. Suriye onlar için, özellikle Rusya için soğuk savaş döneminden kalma bir mevziydi. Her ne kadar soğuk savaş dengeleri bozulmuş olsa da Rusya'nın, Libya gibi kolay kolay Suriye'den de vazgeçmesi beklenemezdi. Yüzyıllardan beri Rusların sıcak sulara ulaşma hedefleri vardır ve hiçbir Rus politikacısı Akdeniz üzerinde stratejik bir konuma sahip olan bir mevziden kolay kolay vazgeçmez. Bu yüzden Ruslar her zaman bu mevziyi ayakta tutmaya çalıştılar.

Muhalif güçlerin çoğu birinci bloğa bağlıydı, o nedenle Ruslar rejimi desteklemek pahasına da olsa bu mevziyi ayakta tutmaya çalıştı. Çünkü birinci bloğun desteklediği muhalifler başarılı olsaydı Rusya bu mevziyi kaybedecekti. Bu denklem ister istemez Suriye çatışmasını bir Rusya-ABD çatışması haline getirdi, yani eski jargonla bir doğu-batı kavgasına dönüştürdü.

Suriye savaşına taraf olan ilk ülke Türkiye'dir

Çin'de, Suriye'yi kendisi için hep bir pazar olarak bilmiş ve doğrudan müdahil olmasa da Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi üyeliğinden doğan veto gücü avantajıyla dolaylı olarak taraf olmuştur. Çin, Suriye gibi bir ekonomik pazarı kolay kolay kaybetmek istemez. Rusya kadar olmasa da rejimi ayakta tutma çabası vardır.

Uluslararası güçlerin durumu böyle iken bölgesel güçlerin durum da daha az karmaşık değil. Suriye savaşına taraf olan ilk ülke Türkiye'dir. Türkiye, hem ABD ve Batı bloğunun bir mensubu olması nedeniyle hem de Erdoğan'ın Osmanlıcılık hayalleri uğruna sürece müdahil olmaya çalıştı. Suriye olaylarından birkaç ay öncesine kadar da Erdoğan'ın Beşar Esad ile 'kardeş' olduğu ve Erdoğan'ın deyimi ile "Suriye ile Türkiye iki devlet bir hükümet ile yönetiliyor" şeklinde açıklamalar yaptığı bilinmektedir. Erdoğan'ın, Beşar Esad'ı sadece siyasi bir müttefik olarak değil, bir aile dostu olarak gördüğünü söylemesi de herkesin malumudur. Aile muhabbetlerinin eksik olmadığı da bilinmektedir.

Hocası Necmettin Erbakan'a ihanet eden birinin çıkarları için tabiri caizse, Esad'ı satması çok da yadırganacak bir durum değildir. Üstelik Erdoğan, sadece Beşar Esad'ın düşmesini de değil, aynı zamanda kurulacak olan rejimin kendi emel ve hayallerine uygun hareket etmesini de hesaplıyordu. En önemlisi de yeni rejim Kürtlerin siyasal ve toplumsal haklarını tanımayacağını garanti etmeliydi. Bu rejim, ABD'nin desteğini de alarak merkezinde İhvan-ı Müslimin'in olduğu ve her halükarda hem Osmanlıcılık projelerine biat edecek hem de Kürt düşmanlığını garantileyecek bir rejim olacaktı.

Gelişen Kürt hareketinin karşısına işbirlikçi Kürtlerin çıkarılacağı öngörülüyordu. Bu işbirlikçilerin zamanı geldiğinde Kuzey'de de birer çete olarak Kürtlere karşı kullanılacağı bilinmekteydi. Peki, kendi ülkesinde hegemonya peşinde koşan, Kürt sorununu çözmeyen, tüm demokratik güçleri bastıran bir hükümetin, Suriye devrimine katkısı ne olabilir? Bu yüzden Türkiye, Suriye devrimini destekleyen değil sabote eden, kendi çıkarları lehine çevirmeye çalışan, işbirlikçileri vasıtasıyla siyasi emellerini hayata geçirmeye çalışan bir güçtür. Suriye'de yaşanan katliam ve trajedilerden, Suriye savaşına müdahil olan taraflardan daha fazla Tayyip Erdoğan sorumludur. Üzerinden 5 yıl geçmesine rağmen eğer Suriye sorununa hala bir çözüm bulunamıyorsa bunun sebebi Erdoğan'ın izlediği Suriye politikasıdır. Kendi emelleri gerçekleşmediği için tüm çözüm yollarını kapatarak sabote etmeye çalışmaktadır.

Türkiye Sünnilere liderlik yapmak istiyor

Kuşkusuz bu arayışta olan sadece Erdoğan değil. Erdoğan'ın ruh ikizi Katar ve Suudi politikacılarını da saymak gerekiyor. Katar ve Suudi Arabistan'ın Erdoğan ile ortak bir plan üzerinde uzlaştıkları ve bu planın uygulanması için gerekli olan ekonomik kaynakları oluşturdukları biliniyor. Kuşkusuz detaylarda farklı düşündükleri noktalar vardır. Bu bloğun ilk başta ABD ile ortak hareket ettiği fakat bazı noktalarda çeliştiği de biliniyor. Mısır'da Sisi'nin askeri bir darbeyle Mursi hükümetini devirmesinin ardından aralarındaki çelişki giderek derinleşti. Mursi ile Sisi arasındaki çatışma hem Suudi Arabistan ile Katar hem de Türkiye ile ABD'nin arasındaki çelişkilerin açığa çıkmasına daha da neden oldu. Türkiye'nin Sünnilere liderlik yapmak gibi bir iddiası var. Türkiye'nin bu iddiası Mısır'ın Arap coğrafyasındaki liderlik pozisyonuyla çatışıyor. Bu çatışma Türkiye ile Mısır arasındaki ipleri epeyce germiş durumda. Bu durum Suriye rejiminin işine yaradı ve nefes almasına neden oldu.

İran ve Lübnan Hizbullah'ı, Irak, Bahreyn ve Yemen'deki Şialar ve Suriye Alevileri hem mezhep bakımından hem de çıkarları bakımından yakın ilişkilere sahipler. Bu nedenle İran'ın, Suriye'deki gelişmelere müdahil olmaması düşünülemezdi. İran baştan beri Suriye düşerse sıranın kendisine geleceğini bildiğinden kendi kavgasını Suriye de yürütmek istemektedir. Yıllardır Lübnan'da yaptığını Suriye'de de yapmaya başladı. Kendisini tehdit eden ya da ileride tehdit edeceğini düşündüğü gelişmeler karşısında savaşı kendi toprakları dışında yürütmektedir. Bu bir nevi savunma stratejisidir. Hangi evde kavga çıkarsa o evin kap-kacakları kırılır. O nedenle her devletin, kavgasını başka ülkelerin topraklarında yürütmek gibi bir çabası vardır. Özellikle İran devleti bu konuda oldukça güçlü bir geleneğe sahiptir.

Suriye'deki savaş bir anlamda Doğu-Batı kavgasıdır

İran'ın dört elle rejime sarılacağı, ne pahasına olursa olsun rejime sahip çıkacağı biliniyordu. İran Devrim Muhafızları ve Hizbullah, Suriye'de hep devrede oldular. Esad bunca süre ayakta kaldıysa bu pozisyonunu, bu iki güce borçludur. İran kendi sınırları içerisindeki Kürtlerin haklarını tanımadığı gibi, Suriye'deki Kürt sorununun çözümü konusunda da geleneksel inkar ve imha zihniyetle yaklaşmaktadır. Yani İran, Kürt sorununun çözümü konusunda Türkiye'yle aynı noktadadır. İran'ın önümüzdeki süreçte de Suriye'de Kürtlere karşı düşmanca tutumlarına devam edeceği biliniyor.

Dünya ve bölge dengelerine baktığımızda Suriye'de yaşananlar bir anlamda Doğu-Batı kavgasıdır. Rusya-ABD, Çin-Avrupa, İran-Türkiye, Suudi, Katar, Mısır, bu güçlerin tamamı Suriye denklemi içerisinde yer alıyorlar. Savaşın son bulması ve bir çözüme gidilmesi tarafların anlaşması ile sağlanabilir. Yani Suriye uluslararası ve bölgesel dengelerin ve çıkar kavgalarının tam merkezine oturmuş ve kördüğüm haline gelmiş bir coğrafyadır. Dış faktörler yekpare olmadığı gibi içerideki tablo da yekpare değildir. Hem etnik hem dini hem mezhebi farklılıkları olan bir ülkedir. Suriye'nin karmaşık sosyolojik yapısı Arap, Kürt, Türkmen, Çerkez, Süryani, Ermeni, Asuri halklarından ve Hristiyan, Müslüman, Dürzi, Êzidî, Alevi, Sünni din ve mezhep gruplarından oluşmaktadır. Aynı zamanda aşiret yapısı da çok güçlüdür.

Böyle bir tablodan iki çıkış yolu vardır. Ya Baas rejimi gibi tüm farklılıkların totaliter bir rejimin yönetimi altında yok sayıldığı bir çözüm, biz buna ulus-devlet modeline dayalı çözüm de diyebiliriz. Böyle bir çözüme gidildikten sonra değişen sadece diktatörün adı olur. Adı ister Beşar Esad, Halit Hoca, Ahmet Atiye ya da Salih Müslüm olsun hiç fark etmez. Bu mozaiğin renkliliği, özgünlükleri inkar edilip kendisini özgürce ifade etmesi kabul edilmedikten sonra değişen hiç bir şey olmayacaktır. O zaman gelen gideni aratacaktır. Ya da konfederal bir yapı içerisinde saydığımız tüm kimliklerin kendilerini özgürce ifade edip örgütlediği, özerk ve demokratik bir sisteme dayalı çözüm gelişecektir.

Ne var ki, uluslararası ve bölgesel bloklardan herhangi birine dayanan ve kendilerini muhalif olarak tanımlayan grupların arasında eski sistemi aşan ve demokratik bir Suriye vaat eden bir güce rastlamıyoruz. TEV-DEM ve PYD'yi bu grupların dışında tutuyoruz. PYD ve TEV-DEM'in çok kısa bir süre içerisinde bu kadar başarı elde etmesinin altında yatan neden, yeni Suriye'nin kuruluş felsefesi için önerdiği değerler ve sahip olduğu perspektiftir. YPG'nin başarılarının altında yatan neden de budur. Önder Apo'nun sunduğu çözüm projesi, PYD ve YPG'yi siyasi, askeri ve diplomasi alanında diğer grupların hepsinden -buna küresel güçler de dahildir- daha etkili bir güç haline getirdi. Milyonlarca dolar alan, tırlarla silah ve cephane gönderilen, uluslararası arenada kırmızı halı ile karşılanan grupların şimdi esamileri bile okunmuyor. O gurupların yapamadığını hiçbir destek bulamayan, ambargoya, özel savaşa ve baskıya maruz kalan TEV-DEM başardı. TEV-DEM'in başarısının sırrı yukarıda da ifade ettiğimiz gibi öz gücüne dayanarak doğru bir öngörüyle hareket etmesi ve demokratik bir çözüm projesine sahip olmasıdır.

PYD Rojava'da 3. çizgisiyi temsil ediyor

Kürdistan'ın diğer parçalarındaki gelişmelere paralel Rojava'da çeşitli siyasi eğilim, fraksiyon ve partiler oluştu. Bu partiler kendi öz güçlerine dayanmayan, dışa bağımlı oluşumlardı. 50'li yıllarda KDP'den esinlenerek kurulmuşlardı. Bir yandan KDP'nin yanlış politikaları diğer yandan rejimin çeşitli oyunları ve El Muhaberat'ın faaliyetleri bu partilerin parçalı, marjinal ve zayıf bir konuma düşürdü. Bir partiden otuzdan fazla parti türedi. Her kongre sonrasında bir grup ayrılarak yeni bir parti kuruluşuna gitti. Sonunda herhangi bir siyasi aktivitede bulunmayan iradesiz, marjinal ve rejimin elinde birer kuklaya dönüştüler.

Bakurê Kurdistan'da gelişen PKK devrimine kadar durum böyledir. PKK ile birlikte ilk kez ulus bilinci doğmuş, demokratik ve özgürlükçü bir toplum arayışı başlamıştır. Başlarda PKK sempatizanlığı ile başlayan yurtseverlik dalgası 2003 yılında PYD'nin kuruluşu ile siyasi bir parti örgütlülüğüne kavuşmuş, 2011 yılında da TEV-DEM'in örgütlenmesiyle yeni toplumun inşa çalışmaları başlamıştır.

Rojava Devrimin'in hemen arifesinde Kürtlerin siyasi eğilimlerini 3 kategoride sıralamak mümkündür

Birincisi, KDP'nin uzantısı olan ENKS

çizgisidir. ENKS; özgüvenden yoksun, dış güçlerden medet uman ve bekle-gör politikasıyla hareket edip rejime karşı uzun süre bir varlık göstermeyen bir harekettir. Sonrasında da çözümü Türkiye'ye yakın koalisyonun içerisinde yer almakta buldu. Suriye'yi Irak'a benzettiler. Irak'ta olduğu gibi Suriye'de de dış güçlerin müdahalesi sonucunda rejimin düşeceğini hesapladılar. Türkiye'nin yanında yer alırlarsa kendilerine Irak'taki duruma benzer bir pay verileceğini öngördüler.

Rejim ve El Muhaberat ile olan ilişkileri ENKS'yi zamanında tutum almaktan alıkoydu. Parçalı duruşları, işbirlikçi politikaların ve ucuz hesapların peşinden koşmaları sonucunda halk nezdinde de itibar kaybettiler. Bir örgütlülüğe ve siyasi kültüre sahip değildirler. Erdoğan'ın Kürtlere karşı düşmanlığından yararlanarak geleceklerini PYD'ye muhalefet etmekte gördüler.

Başûrê Kurdistan'daki federasyon, KDP'nin diğer Kürt partilerine karşı Türk devletiyle işbirliği yapmasının ardından kabul edilmemiş miydi? KDP, '92'de Türk devletinin yanında yer alıp, PKK'ye karşı savaşmasaydı, yaşama şansı olabilir miydi? PYD'nin, Rojava'nın özgürlüğü için toplumu örgütlediği, zorlu bir mücadeleye girip şehitler verdiği bir dönemde onlar Hewlêr ve İstanbul'daki otellerde PYD'yi teşhir etmekle meşguldüler. PYD'nin, Erdoğan'ın kuruluşuna öncülük ettiği karşı bloka takılacağını, terörist ilan edileceğini dolayısıyla meydanın kendilerine kalacağını hesaplıyorlardı.

İkinci eğilimi, yelkenleri rüzgara göre ayarlamaya çalışanlar olarak tanımlayabiliriz. Rejimin ayakta kalması ya da düşmesi yani her iki duruma göre de pozisyon belirleyen, herhangi bir siyasi ahlak ve etik değeri olmayan, iradesiz ve fırsatçı kesimlerdir.

Üçüncü eğilim ise, PYD'nin temsil ettiği eğilimdir. Kürdistan tarihinden doğru dersler çıkararak bu tarihi fırsatı en iyi şekilde değerlendirmeye çalışan, ne dış güçlerden ne de rejimden yana tutum belirlemeyip, halkların kardeşliği, demokrasi ve özgürlük ilkelerine dayanarak kendi öz gücüyle çözüm üretmeye çalışan Kürt gerçekliğidir. "Özgür Rojava ve Demokratik Suriye" şiarı ile Rojava ve Suriye devrimine cesaret etmiş, bu uğurda bedel ödemeyi göze almış, büyük bir özveri ile siyasi, toplumsal ve askeri örgütlülüğünü yaratan bu hareket, 19 Temmuz 2012'de Kobanê ile başlayarak devrimin startını vermiştir. Devrimin hazırlığı dört koldan yapılmıştır. Örgütleme ve demokratik ulus inşası, özsavunma, ulusal birlik ve Suriye'nin demokratik devrimi. Bu dört prensip çerçevesinde özellikle 2011 yılından başlayarak yoğun bir çaba içine girilmiştir.

Savaşan halk gerçeğini yaratmak örgütleme ile olur

Önder Apo, "Bir halkın gelişim düzeyi örgütleme düzeyi ile bağlantılıdır" diyor. Örgüt bir nehir misali küçük kanallardan akan suların bir ana nehirde toplanması ile daha üst bir güce ve enerjiye ulaşmasını sağlama eylemidir. Örgütleme yoksa eylem de yoktur çünkü, örgütleme gücü eylem ile olur. Yine Önder Apo, "Örgütlediğin halk senindir" demiştir. Devrim halkını yaratmak yani savaşan halk gerçeğini yaratmak örgütleme ile olur. PYD bir siyasi parti ve kitle partisiyken, TEV-DEM bir toplumsal inşa örgütlülüğüdür. Halkın 13 boyutta örgütlemesini geliştirdiği bir sistem oluyor. Adalet, ekonomi, eğitim, özsavunma, gençlik, kadın gibi tüm alanlarda örgütlü bir toplum yaratma sistemidir. Şehit Şilan Kobanê ve arkadaşları ile başlayan çalışmalar, Rüstem Cudi yoldaşın emeğiyle sisteme kavuşmuştur.

Cezîre, Kobanê ve Afrîn'de binlerce kadro örgütlendirilmiş, onlarca akademi ile eğitime tabi tutulmuştur. Halk kendi özyönetimine kavuşturulmuştur. Kuşkusuz hala eksikleri vardır ve hala ciddi inşa sorunları bulunmaktadır. Ancak diğer topluluklara ve muhalif güçlere nazaran TEV-DEM, örgütlü ve organize bir durumdadır. Klasik parti örgütlenmesini aşamayan diğer örgütler, TEV-DEM kadar toplumu etkileme ve örgütleme gücüne sahip değildir. Uluslararası güçlerin desteğiyle temin ettikleri basın araçlarını kullanarak örgütlü oldukları izlenimini oluşturmaya çalıştılar. Herhangi bir programlarının olmaması nedeniyle daha çok sosyal medya üzerinden örgütlenmeye çalışıyorlar. Ancak TEV-DEM binlerce kadrosu, kadın ve gençlik örgütleri ile ev ev dolaşarak komünler inşa ediyor, ekonomiyi örgütlüyor. Böyle bir örgütlülüğü olmasaydı 4 yıldır süren ekonomik ambargo, uluslararası yasaklar ve askeri saldırılar altında ayakta kalması mümkün olamazdı.

Başta da belirttiğim gibi çok fazla fraksiyon var, dolayısıyla çok parçalı bir durum söz konusudur. Tüm örgütleri ortak bir paydada buluşturup ulusal bir birlik sağlamak hayati önemde bir konudur. TEV-DEM bunu kendisi için temel bir görev bildi ve bu uğurda büyük çabalar harcadı. TEV-DEM, Hewlêr'de 2, Duhok'ta 1 olmak üzere, bizzat Barzani'nin yürüttüğü ve bazı anlaşmalarla sonuçlanan toplam 3 toplantıya katıldı. Burada varılan anlaşmalara harfiyen bağlı kaldı. Ne var ki KDP'ye yakın olan guruplardan oluşan ENKS, daha imzaladığı anlaşmaların mürekkebi kurumadan anlaşma metin ve koşullarını ihlal etti. Birinci anlaşmanın imzalandığı gün gizlice o dönemde Türkiye dışişleri bakanı olan Davutoğlu ile görüştüler. Oysa Hewlêr anlaşmasının 1. maddesi, diplomatik alanda çalışmaları Desteya Bilind olarak adlandırılan Kürt Yüksek Konseyinin yürüteceği belirtiyordu.

Davutoğlu'yla yaptıkları görüşme basına yansıyınca bu görüşmeyi tesadüfmüş gibi göstermeye çalıştılar. Daha sonra elde edilen bazı belgeler ile görüşmenin tesadüf olmadığı netleşti. Türk devletinin Hewlêr konsolosuna gönderdiği bir yazı ve Kürt kamuoyunda 'siyasi fahişe' olarak tanınan Salah Bedreddin'e gönderilen mektup, ENKS'nin gerçek niyetini ortaya koyuyordu. Amudê'deki provokasyon da Türk devletiyle birlikte planlanmıştır. Bu provokasyonla PYD'yi rejim yanlısı göstererek içeride ve dışarıda teşhir etmek amaçlanmıştı. Bazı çevreler birlik için çaba sahibi oldular, fakat bu çabalar her defasında ENKS tarafından provoke edilip boşa çıkarıldı. Çünkü Türkiye öyle davranmalarını "telkin" ediyordu. Türk devleti, KDP ve ENKS'nin bu politikalarını kabullenmeyen birçok parti ENKS'den ayrılıp TEV-DEM'e katıldı. TEV-DEM, 2012'de sadece PYD'den oluşuyordu. 2013 yılının ortalarında bu sayı 6 partiye çıktı. 2014 yılında 3 parti dışında tüm partiler TEV-DEM ile birlikte hareket etme kararı aldılar. Böylece ENKS ve KDP çizgisi iflas etti. 2. Cenevre toplantısına katılan tarafların çoğu ENKS gibi belirli bir kitle tabanları olmayan örgütlerdi. Uluslararası destekle ayakta kalmaya çalışıyorlardı. Suriye rejimi tarafından ciddiye alınmayan oluşumlardı. Müzakerelerden önce El Parti'nin başkanı Hekim Beşar, Kürt kamuoyuna hitaben kravatını göstererek "Ben Cenevre II'de Kürt sorununu çözmezsem beni bu kravatla asın" diyordu. O toplantının tutanaklarına bakıldığında Kürt sorununu tartışmak bir yana Kürtlerin sözü bile edilmemiştir.

TEV-DEM ve PYD çözümü halkın içinde aradı

TEV-DEM ve PYD, çözümü otel kulislerinde değil, halkın içinde aradı. Rejimden ve çetelerden kurtardığı alanlarda kendi sistemlerini kurarak, defakto bir biçimde kanton ilanlarına gitti. Özyönetim ve kanton ilanlarından önce tüm taraflara açık bir taslak gönderildi. Müzakere edilmek üzere kapılar herkese ardına kadar açık tutuldu. Katılımcı demokrasi ilkesine dayanarak tüm kesimlere yönetimlerde yer alma çağrısı yaptı. Gerçek bir halk yönetimi oluşturmak için büyük çaba gösterildi. Anayasa niteliğindeki toplumsal sözleşme hazırlanırken etnik ve mezhebi guruplar, siyasi partiler ve sivil toplum örgütleri ile müzakere edildi. Bazı detayların dışında tüm tarafların üzerinde uzlaştıkları bir metin hazırlandı.

İlk başlarda önyargılı yaklaşanlar oldu, fakat katılımın mümkün olan en geniş kapsamda tutulması için gösterilen çaba karşısında var olan önyargılarda zamanla ortadan kalktı. 10'a yakın Kürt partisi bu projeye katıldı. Proje Süryani, Asuri ve Arap halkı tarafından büyük destek gördü. Kadın ve sivil toplum örgütleri tarafından onaylandı. Tüm etnik guruplara kontenjan verildi. Bu yolla elli aileyi geçmeyen etnik guruplar parlamentoda temsil edildiler. 8 hanelik bir nüfusa sahip olan Serêkani'deki Çerkezler parlamentoya kendilerini temsil edecek bir vekil gönderdiler. Sözleşmeyi ENKS de imzalamıştı. Ancak Cenevre görüşmeleri başladıktan sonra Türkiye'nin vaatleri ve telkinlerden dolayı imzalarına sahip çıkmayıp koalisyona katılarak özyönetimleri teşhir etmeye başladılar. Cezire kantonu başkanı, yani başbakan konumunda olan kişi, ENKS'ye mensup hatırı sayılır ve itibarlı bir kişiydi. TEV-DEM ve PYD sadece öncülük ederek tüm taraflara kapıları sonuna kadar açtı. Suriye bir ateş çemberi içinde her gün biraz daha yıkıma uğrarken Rojava'da demokratik bir yönetim oluştu.

Rakka'dan, Dera Zor'dan kaçanlar Rojava kantonlarına yerleşiyor. Kantonları kendileri için güvenli bir bölge olarak görüyorlar. Şu anda bu bölgelerden kaçan yüzbinlerce insan -bunların çoğu Arap halkına mensuptur- kantonlarda güvenli bir şekilde yaşıyorlar. Şengal, DAİŞ'in katliam ve saldırısına maruz kaldığı zaman YPG'nin açmış olduğu koridorla çoğu kadın, çocuk, yaşlı 150 bin insan Cezire kantonuna aktarıldı. Kamplara yerleştirilip ihtiyaçları temin edildi. Kürtçe, Arapça ve Süryanice dillerinde eğitim verilerek halklar ve etnik guruplar kendi özyönetimlerini oluşturdu. KDP'ye bağlı 3 siyasi parti dışındaki tüm parti ve örgütler kanton sistemi ve özyönetimleri sahiplendi.

'Özsavunması olmayan toplum ya yoktur ya da teslim alınmıştır'

Özsavunma ahlaki ve politik toplumun güvenlik mekanizmasıdır. Önder Apo, *"Özsavunması olmayan bir toplum ya yoktur ya da teslim alınmıştır"* diyor. Soykırım kıskacında ve imha ile yüz yüze kalan bir halk özsavunmasız olamaz. Şengal'de bunu gördük. 21. yüzyılda bile kadınlar pazarlarda satıldı. Evrensel hukuku ve adaleti temsil ettiklerini iddia edenler sadece seyirci kaldılar. Eğer YPG olmasaydı, belki de Afrîn, Kobanê, Qamişlo ve Dêrik'teki kadınların tümü aynı akıbeti paylaşacaklardı.

Gönül isterdi ki 21. yüzyılın dünyası barışın, demokrasinin ve hümanizmin hüküm sürdüğü bir dünya olsun ama maalesef böyle olmamıştır. Hala Kürt halkının imhasına dönük kirli planların hüküm sürdüğü bir dünyada yaşıyoruz. Kürt düşmanlığı yapanlar bizi yok etmek için bir an bile tereddüt etmezler. Böyle bir dünyada özsavunma Kürtler için hayati önemdedir, olmazsa olmazımızdır. Özsavunma örgütlülüğü vicdanlı ve ahlaklı olmanın yani insan olmanın gereğidir.

Kürtler bir ölüm kalım savaşıyla karşı karşıyadır. Başta Xebat Dêrik yoldaş olmak üzere onlarca kahramanın çabaları ile Rojava'da askeri hücreler oluşturulmaya başlandığında, birçok örgüt bu çabayı havanda su dövmeye benzetiyordu. Dış güçlerin ve Rojava'daki işbirlikçilerin farklı planları vardı. Kürt gençlerini Humus ve Hama savaşına davet ediyorlardı. ÖSO'ya katılmaları için sosyal paylaşım sitelerinde harıl harıl çalışıyorlardı. Teknik, cephane ve para akışı Erdoğan tarafından sağlanıyordu. Birçok Kürt genci kandırılarak İslami çete gruplarına katılmaları sağlandı. Bu örgütler ve ÖSO'nun; *"Gelin birlikte Beşar'ı düşürelim, biz zaten kardeşiz sizi sonra düşünürüz"* demekten başka bir projeleri yoktu.

Kürtler tarih boyunca benzer vaatlerle kandırıldılar. Mustafa Kemal, Kürtleri kurtuluş savaşına böyle katmadı mı? Birlikte İngilizlere karşı savaşmadılar mı? Savaş bittiğinde Maraş-Kahramanmaraş, Antep-Gaziantep, Urfa-Şanlıurfa oldu. Bunların dışında Kürtlere bir şey kalmadı. Humeyni de aynı şeyi yapmadı mı? 'Ağzı sütten yanan yoğurdu üfleyerek yer' denir. Kürtler hep başkalarının kavgasını yürütmüş, ama sonunda zararlı çıkan yine Kürtler olmuştur.

Suriye muhalefeti içerisinde yer alan ve arkasında uluslararası güçlerin, Türkiye'nin desteği olan gruplardan hiç birinin programında Kürt ismi geçmiyordu. Geçtiğimiz günlerde 3. Cenevre toplantısı oldu, fakat Kürtler bu toplantıya da davet edilmedi. Tabi, zevahiri kurtarmak adına Lozan görüşmelerine katılan Şerif Paşa misali, birkaç Kürt işbirlikçisini eksik etmiyorlar. Şerif Paşa'ya işbirlikçi diyoruz, çünkü kendi kimliğiyle ve halkını temsilen orada bulunmuyordu. Kendi halkına karşı planlanan katliama şahitlik ediyor hatta meşrulaştırıyordu.

ÖSO, Kürtleri siyasi ve toplumsal haklarıyla kabul eden bir güç değildir. Tersine Kürtlerin potansiyelinden yararlanmak istemektedir. Kürt sorununun köklü çözümü için herhangi bir garanti verme gibi bir durumları yoktur. Aslında ÖSO diye homojen bir güç de söz konusu değildir. Ordudan kopan kimi üst düzey askerler var. Bunlar da zamanla Ahrar El Şam ve El Nusra gibi hareketlerin inisiyatifi altına girdiler. Böylece ÖSO, Selefi bir örgüte dönüştü. Bir dönem moda olmuştu; her ÖSO komutanı sakalını uzatıp Türkiye'den yardım istemeye gidiyordu. Bu da Erdoğan ve İhvancıların bir planıydı. İslam ile alakası olmayanlar bu plan vasıtasıyla finanse edildi. Bu güçler ilk sınavlarını Serêkaniyê'de verdiler. Serêkaniyê'ye girer girmez Kürt bayraklarını ve simgelerini indirip El Nusra ve Ahrar el Şam bayraklarını astılar.

2012 yılında Serêkaniyê'ye yapılan saldırıya ait bir video sosyal paylaşım sitelerinde ve TV'lerde kamuoyu ile paylaşıldı. O görüntülere bakıldığında, söz konusu örgütlerin Kürt halkına yaklaşımlarının faşist Baas rejiminin yaklaşımından hiçbir farkının olmadığı görülecektir. Kürt halkını aşağılayan ve hor gören görüntülerdir.

Söz konusu videoda; ÖSO Serêkaniyê'ye girdiğinde, bir grup Kürt genci ellerinde Güney Kürdistan Federe Bölge Yönetiminin bayrağı ile ÖSO güçlerini kutlamak amacıyla karşılıyor. Onları gören ÖSO komutanı, "Burada ne arıyorsunuz" diye bağırıyor. Gençlerden biri, "Sizi tebrik ediyoruz ve gelişinizi kutlamak için geldik" diyor. Bu genç konuşmasını bitirir bitirmez ÖSO komutanlarından biri Kürtlere yönelik aşağılayıcı sözler söylemeye başlıyor. "O bayrağı hemen indirin" diyerek ellerindeki bayrağı indirtiyor.

Bu güçler Kürt halkını köle bir toplum olarak görüyor. Buna rağmen aydın ve yazar olarak geçinen pek çok kişi Kürt gençlerini bu faşist zihniyetli gruplara katılmaya çağırıyor. ÖSO denilen grubun devrimden anladığı şey, Beşar Esad'ı devirip yerine geçmektir. Kürtlere yönelik inkâr ve imha politikalarını sürdürmektir. "Kürtlerin kızları huridir, gidin alın. Malları helaldir, paylaşın" diyen bir zihniyetin yapacağı devrim nasıl olabilir ki?

Rojava'da yapılan en kutsal iş özsavunma örgütlenmesidir

Böyle bir ortamda kıt imkânlarla ve bin bir çabayla gençler özsavunma temelinde eğitilip küçük timler şeklinde örgütlendirilmeye başlandı. Rojava'da yapılan en kutsal ve en hayırlı iş özsavunma örgütlenmesi olmuştur. Suriye'de rejime karşıt protesto gösterileriyle muhalefetin yapıldığı ilk dönem geçildikten sonra yani Suriye muhalefeti silahlanmaya başladıktan sonra yaşananlar gösterdi ki, özsavunma birimleri olmasaydı Şengal Katliamı'ndan çok önce aynı trajedi Rojava'da yaşanacaktı. O nedenle hem rejimin faşist ve şoven uygulamalarına karşı hem de Erdoğan destekli El Kaide bağlantılı gruplara karşı direnmek ve savaşacak örgütlü bir özsavunma gücü oluşturmak en temel görevdi.

Özellikle KDP'ye yakın olan partiler, taburlar örgütleyip ÖSO'ya katıldılar. Fakat kısa bir süre sonra dağılmaya başladılar. YPG'nin etkili olmaya başladığını gördüklerinde Başûrê Kurdistan'a kaçan gençlerden 'Rojava Pêşmergeleri' dedikleri bir yapı oluşturdular. Daha sonra onu da Rojava'ya karşı kullandılar, hala da kullanıyorlar. KDP, ambargo uygulayıp toplumu ekonomik sıkıntılar içerisine düşürürse Rojava'yı insansızlaştıracağına ve kendisine muhtaç hale getireceğine inanıyordu. Hatta göçü teşvik etmek için peşmergelik yapanların maaşa bağlanacağını vaat ediyordu. Rojava peşmergeleri denilen grubu, ambargo nedeniyle göç eden ve DAİŞ'in saldırılarından kaçan gençleri eğiterek

> "Rojava'da yapılan en kutsal ve en hayırlı iş özsavunma örgütlenmesi olmuştur. Suriye'de başlayan savaş ve Suriye muhalefeti silahlanmaya başladıktan sonra yaşananlar gösterdi ki, özsavunma birimleri olmasaydı Şengal Katliamı'ndan çok önce aynı trajedi Rojava'da yaşanacaktı."

> "İstikrarın sağlandığı, kadın özgürlüğüne ve halkların kardeşliğine dayalı bir gelecek inşa etmeye gerçek Suriye yurtseveri olan herkesin katılması kutsal bir çalışmadır. Suriye halklarının çıkarlarını değil de Rusya'nın, Batı'nın, Erdoğan ve Katar'ın çıkarlarını esas alanlar, Suriye'ye hayır getirmez."

oluşturdular. YPG, çete saldırılarına karşı Rojava'yı savunmak için yüzlerce şehit verirken, bu güçler Hewlêr'de bir baskı aracı olarak tutuldu. Rojava'daki istikrarı ve güveni zedelemek için bombalı saldırılar ve terörist eylemler gerçekleştirdiler. Üstelik bu saldırılar rejime ya da DAİŞ'e karşı değil, PYD'ye karşı yapıldı.

Rojava asayiş güçleri tarafından suçüstü yakalanan bazı gençlerin ifadeleri de KDP ve Türkiye'nin nasıl kirli bir plan içerisinde olduklarını açık bir şekilde gösterdi. Kadın, erkek, yaşlı, genç demeden toplumun her kesiminin El Nusra ve DAİŞ çetelerine karşı savaştığı bir dönemde, KDP ve Türkiye kirli planlar tezgahlayarak Rojava direnişini kırmaya çalışıyorlardı. Rejimin esamisinin bile okunmadığı, tamamen özgürleştirilmiş bir şehir olan Amudê'de sözde rejime karşı yürüyüş düzenliyorlar. Gösterilerin düzenlendiği o protestoda, El Nusra çeteleriyle savaştan dönen bir genci şehit ettiler. Yani oluşan istikrarı zedelemek için halkın büyük bir emekle kurduğu sisteme karşı savaşıyorlar.

Musul'un düşürülmesi ardından kendisini İslam Devleti olarak ilan eden DAİŞ, Ortadoğu halklarının korkulu rüyası haline geldi. İnsanları diri diri yakan, kafa kesen bir örgüt, Irak ve Suriye'ye bir veba gibi yayıldı. Önünde devletler ve ordular dayanamadı. Bu vahşi örgüt Erdoğan'ın desteği ve yönlendirmesi ile başta Cezîre'ye sonrasında da Kobanê'ye saldırtıldı. 'Muhaliflere gönderiyoruz' denilerek, AKP hükümeti tarafından DAİŞ'e her türlü cephane ve lojistik destek verildi.

Erdoğan DAİŞ'i Bakur'da ve Türkiye'de de kullanıyor

DAİŞ şu ana kadar hiçbir esiri serbest bırakmamıştır. İngiliz gazeteci ve sivil insanların kafalarını kesti, Ürdünlü pilotu diri diri yaktı. Fransızları, Hollandalıları, Kürtleri kimi yakaladıysa öldürdü. Ancak Musul'da esir aldığı ve aralarında özel kuvvet elemanlarının da olduğu konsolosluk görevlilerinden oluşan 40 Türk'ü ve ailelerini kıllarına bile dokunmadan bıraktı. Tabii, "Neden onları da öldürmedi?" demiyoruz. Herkesi acımasızca katlederken Türkleri neden ve hangi pazarlıklar sonucu bıraktıklarını soruyoruz. Erdoğan ve sarayın bu çete gruplarına göndermiş olduğu cephane ve silahlar tesadüfen bir gazeteci tarafından görüntülendiği için bu gazeteciler şimdi vatan hainliği ile suçlanıyor. Söz konusu tırları durduran komutan ise görevden alınarak ordudan uzaklaştırıldı.

Sadece Rojava'da değil, Erdoğan DAİŞ'i Bakurê Kurdistan ve Türkiye'de de kullanıyor. Amed, Suruç ve Ankara katliamları bunun örnekleridir. Bugün Cizre ve Sur'da öz yönetim direnişine karşı kullanılan çetelerin çoğu DAİŞ elemanıdır. Rojava Devrimi'ni boğmak için Uygur Türklerinden tutalım Afganlara, Çeçenlere kadar dünyanın dört bir yanından çeteler toplanıp Rojava'ya saldırtıldı. Bu çetelere karşı direnen tek güç YPG oldu. Özellikle Kobanê savaşındaki direniş ve sergilenen performans YPG'ye uluslararası kamuoyunda büyük bir sempati kazandırdı. YPG sadece Rojava'nın özsavunma gücü olmaktan çıkarak, tüm Ortadoğu'da DAİŞ'in yayılmasını durduran ve büyük darbe vuran yegane güç haline geldi.

Rojava Devrimi tüm Suriye için bir modeldir

Rojava'daki özsavunma gücü sadece YPG'den oluşmuyor, bunun içinde YPJ de var. Şehit Arîn Mîrkan şahsında YPJ, tüm dünyada bir sembol haline geldi. Rojava Devrimi bir 'Kadın Devrimi' olarak tanımlandı. Kadın öncülüğü somut olarak pratikte de devrime damgasını vurdu. Bunun yanında Arap, Asuri, Süryani halklar ve örgütlü yapıları Sotoro, Lotoro asayiş birlikleri de bu direnişte YPG'nin yanında yer aldı. Bugün YPG artık tüm Suriye Devrimi'nin demokratik askeri birlikleri için bir çekirdek konumundadır. Birçok askeri güç, YPG ile birleşerek Suriye Demokratik Güçlerini oluşturdu. Suriye Demokratik Güçleri, Hol, Tişrîn barajı, Minîh Askeri Hava Üssü'nün kurtarılması ve en son çok stratejik bir konuma sahip olan Şedadê'nin özgürleştirilmesi eylem ve pratikleriyle bu süreçte yer almışlardır.

"Rojava'daki özsavunma gücü sadece YPG'den oluşmuyor, bunun içinde YPJ de var. Şehit Arîn Mîrkan şahsında YPJ, tüm dünyada bir sembol haline geldi. Bunun yanında Arap, Asuri, Süryani halklar ve örgütlü yapıları Sotoro, Lotoro asayiş birlikleri de YPG'nin yanında yer aldı. Bugün YPG artık tüm Suriye Devrimi'nin demokratik askeri birlikleri için bir çekirdek konumundadır."

Rojava Devrimi ile Suriye Demokratik Devrimi birbirine etle tırnak gibi bağlıdır. Özgür bir Rojava, demokratik Suriye'nin teminatı olduğu gibi demokratik bir Suriye de Rojava'nın özgürlüğünün teminatıdır. Rojava Devrimi genel bir Suriye perspektifi ile hareket etmezse dar kalarak boğulur. Rojava'da uygulanan özerklik ve özyönetim deneyimi tüm Suriye için bir modeldir. ÖSO adına faaliyet gösteren tüm birimler DAİŞ'e teslim olmuş ya da rejime karşı yenilgiye uğramıştır. Ama YPG'nin göstermiş olduğu performans ve özellikle DAİŞ'e karşı geliştirdiği direniş, tüm Suriye ordusu için bir çekirdek rolü oynayabilir. Suriye'de YPG, rejim ordusu ve DAİŞ olarak üç askeri güç vardır. Farklı birlikler olsa da her hangi bir etkinliğe ve faaliyete sahip değiller. DAİŞ terörist bir örgüttür, Suriye rejimi ise bugünkü savaşın ve yıkımın müsebbibidir. Kendisini ispatlamış ve ayakta kalmayı başarmış, kantonlara dayalı örgütlenme yegane çözüm modelidir. Kantonlarda her etnik, dini ve mezhepsel grup kendi kimliği ile yer alabiliyor. Herkesin eşit haklara sahip olduğu demokratik bir sistem söz konusudur. Bu temelde demokratik bir Suriye inşa etmek mümkündür. Ortak bir meclis ve bu meclisin seçeceği Demokratik Suriye Konseyi, Rojava'daki yaşanan tecrübeye dayanılarak inşa edilebilir.

İstikrarın sağlandığı, kadın özgürlüğüne ve halkların kardeşliğine dayalı bir gelecek inşa etme çalışmasına gerçek Suriye yurtseveri olan herkesin katılması kutsal bir çalışmadır. Suriye halklarının çıkarlarını değil de Rusya'nın, Batı'nın, Erdoğan ve Katar'ın çıkarlarını esas alanlar, Suriye'ye hayır getirmez. Bugün bu güçler yeniden Cenevre-3 müzakerelerinde bir araya geliyorlar. Bunların Suriye halkı adına temsil güçleri yoktur ve pratikte hiçbir etkinlikleri de söz konusu değildir. O masada aslında Suriyelilerin yaşadıkları dramın sonlandırılması, Suriye halklarının özgür geleceği müzakere edilmiyor, küresel güçlerin çıkarları müzakere ediliyor. Bu müzakereler rejimi ayakta tutmaya ve ömrünü uzatmaya yarıyor.

2015 yılının sonlarında Dêrik'te yapılan kongrede, Suriye Demokratik Meclisi oluşturuldu. Paralel bir biçimde birçok askeri birliğin katılımı ile Suriye Demokratik Güçleri kuruldu. Bu birlikler Hol ve Tişrîn barajı ve Şedadê'nin kurtarılmasında büyük başarılara imza attılar. Suriye Demokratik Güçleri, Suriye Demokratik Meclisi ve Konseyi'ni siyasi irade olarak kabul ettiler. Bu nedenle Suriye sorununu müzakere edecek muhatap, Suriye Demokratik Konseyi'dir. PYD, TEV-DEM ve SDK'nin yer almadığı müzakerelerin başarı şansı yoktur. "Suriye sorununu çözmek istiyorum. Bunun için müzakerelerde bulunuyorum!" diyeceksin, diğer yandan da Suriyelilerin gerçek temsilcilerini müzakerelerin dışında tutacaksın! Bu tutum tek kelimeyle ikiyüzlülüktür. Erdoğan'ın yapmak istediği şey tam da budur. "Benim istediğim gibi olmazsa ben de bozarım" yaklaşımı Erdoğan'ın yaklaşımıdır. Erdoğan'ın Kürt düşmanlığı nedeniyle Suriye sorununun çözümünde Kürtler bloke ediliyor. DAİŞ'e darbe vurulmak isteniyorsa Suriye Demokratik Güçleri'nin desteklenmesi gerektiği gerçeği Kobanê direnişiyle somut olarak ortaya çıkmıştır.

Düşmanını doğru tanımlamayan, doğru savaşım da veremez

Burada şu gerçek de açığa çıkıyor. Düşmanını doğru tanımlamayan, doğru savaşım da veremez. Dolayısıyla DAİŞ denilen yapılanmayı doğru tanıma kavuşturmak, ona karşı savaşmanın ilk adımıdır.

DAİŞ, ideolojik temelleri 18. yüzyılda Muhammed bin Abdülvahhap adında bir Suudi şeyhi tarafından atılan Vahabi mezhebine dayanıyor. Vahabi akımı, adını Muhammed bin Abdülvahhap'tan alır ve Selefiler olarak da bilinirler. Bu tarikat, İslam inancının hiçbir değişikliğe uğramadan yaşanması gerektiğine inanır, dolayısıyla katı ve kuralcıdır. Yaygın bir mezheptir, Suudi Arabistan başta olmak üzere birçok körfez ülkesinde geniş taban bulmuştur.

Son yarım asırda ise Vahabilik dünya siyasetinde farklı bir konuma getirildi. Sovyet ordularının Afganistan'a girmesiyle batı ile doğu arasındaki soğuk savaş yeni bir dönüm noktasına girdi. Sovyetlerin Afganistan'a müdahalesi Müslümanlar ile komünistlerin savaşı olarak yansıtıldı. Vahabi olan Suudi prenslerinden Usame Bin Ladin, Sovyetlere karşı savaşmak için tüm İslam alemine cihat çağrısı yaptı. NATO ve ABD'nin desteğini arkasına alarak Taliban hareketinin çatısı altında, Afganistan'da Sovyet ordusuna karşı savaş başlattı.

Soğuk savaş döneminin sona ermesi ve Sovyet ordularının Afganistan'dan çekilmesinin ardından çeşitli gruplar arasında çatışmalar devam etti. ABD ve batı bloğu için artık bir komünizm tehlikesi söz konusu değildi. Sadece Bosna ve Çeçenistan gibi ülkelerde düşük yoğunluklu savaşlar devam ediyordu. Bu ülkelerdeki İslami örgütler Afganistan modeli ve Taliban hareketlerinden esinlenmişlerdi. Ne var ki, ABD ve NATO ile ilişkileri bozulan İslami örgütler, yeni dengeler içerisinde kendilerine yer bulamadılar.

Usame Bin Ladin, El Kaide adında yeni bir örgüt kurarak, ABD'ye karşı cihat ilan etti. El Kaide, uluslararası alanda ABD ve müttefiklerine karşı çeşitli eylemler yaptı. Eylemleri ABD'den Nairobi, Tanzanya, Arabistan'a kadar geniş bir coğrafyaya yayıldı. 11 Eylül 2001'de ikiz kulelere yönelik saldırıyla El Kaide eylemleri zirveye ulaştı. 11 Eylül saldırısından sonra ABD, Afganistan'a girerek Taliban'a ve El Kaide'ye karşı savaş açtı. Bu savaşın kapsamı 'Terörizmle Mücadele Stratejisi'ne dayandırılarak 2003 yılında Irak'a yapılan müdahaleyle genişletildi.

Yeri gelmişken şunu da belirtelim: O dönem Türkiye meclisinden Irak'a müdahalenin önünü açacak tezkere geçmedi. Buna rağmen ABD, Irak'a askeri müdahalede bulunarak Saddam rejimini devirdi fakat Irak'ı kontrol altında tutmakta zorlandı. Türkiye kapılarını koalisyon güçlerine ve ABD'ye açmış olsaydı, Irak'ta daha erken sonuç alınabilirdi. Tezkerenin meclisten geçmemesinin belki de en önemli nedeni Erdoğan'ın ve AKP hükümetinin El Kaide ile olan ilişkisidir. Geçtiğimiz günlerde bu konu tekrar gündeme geldiğinde, Erdoğan tezkerenin meclisten geçmemesinin vebalini AKP'den tasfiye edilen bazı eski bakanlara yıkmak istedi. ABD bunun doğru olmadığını çok iyi biliyor. Erdoğan'ın, Molla Ömer huzurunda diz çökmüş bir halde el pençe durduğu bir fotoğrafı yayımlandı. Erdoğan'ın El Kaide ile olan ilişkileri CIA tarafından bilinemeyecek ilişkiler değildir. AKP hükümeti bu ilişkiye dayanarak Irak'ta uzun bir dönem istikrarın sağlanmamasını he-

defliyordu. Saddam rejimi devrilmişti devrilmesine ancak Ebu Musab El Zerkavi liderliğindeki El Kaide, Irak'ta ABD'nin başını ağrıtacak gibi görünüyordu. El Kaide, Sovyetlerden sonra ABD'nin Irak'taki varlığına karşı da Müslümanları cihada çağırdı. Erdoğan böylesi istikrarsızlık ortamından yararlanmayı hesaplıyordu.

Tezkere krizi, ABD ile Türkiye arasındaki müttefik ilişkileri bir süreliğine bozduysa da Türkler bu ilişkileri onarmak için büyük çaba harcadı. Özellikle PKK'ye karşı zorlandıkları dönemlerde ABD'yle ilişkileri düzeltmek için yoğun çaba harcadılar.

Bilindiği üzere Irak operasyonu tek cepheden, Kuveyt ve Suudi cephesinden başlatıldı. Irak'ın, Suriye ve Türkiye ile sınırlarının açık kalması Zerkavi'ye önemli bir manevra alanı sağlamış oldu. Usame Bin Ladin ve Zerkavi'nin öldürülmelerine kadar da El Kaide etkinliğini devam ettirdi. Irak'ta kısmi bir istikrarın sağlanmasıyla El Kaide zayıfladı ve büyük darbeler aldı. Suriye savaşı bu anlamda El Kaide'nin toparlanması için yeni bir zemin sundu.

Suriye'de İslami örgütler çeşitli adlar altında zaman zaman askeri bir varlık gösterebildi. Sırasıyla Tevhid, Ahrar el Şam, Cephet El Nusra ve en son DAİŞ ortaya çıktı. Suudi Arabistan, Katar ve Türkiye bu örgütlerin hepsinin kuruluşunda ve Suriye'ye taşınmasında rol oynadılar. Saydığımız örgütlerin kullandıkları metotlar ile dayandıkları ideolojik alt yapı İhvan-ı Müslim ve El Kaide geleneklerine dayanıyor. Dolayısıyla bu örgütler arasında zaman zaman çelişki ve çatışmalar da yaşandı. DAİŞ bu çatışmaların hepsini kendi lehine sonuçlandırdı. Çünkü DAİŞ daha geniş bir coğrafyaya etki ediyordu.

2013 yılının ikinci yarısından itibaren dengeler belirgin bir biçimde DAİŞ'in lehine değişmeye başladı. Çok sayıda askeri güç DAİŞ'e biat etti ya da teslim oldu. Diğer örgütlerin etki alanı Suriye sınırlarını aşmıyordu. Ancak DAİŞ daha geniş bir coğrafyada etkinlik gösteriyordu. Musul saldırısı ile Suriye'den sonra Irak'ta da etkili oldu. DAİŞ, Irak ve Suriye'de önemli sayılabilecek bir alanda kontrolü ele geçirinceye kadar da birçok güçle ittifak içerisindeydi. Açıktan DAİŞ'i destekleyenlerin yanında, 'Bana dokunmayan yılan bin yaşasın' mantığı ile yaklaşıp, ilişkilerini gizli tutanlar da vardı. DAİŞ kontrolü ele geçirdikten sonra yaptıklarıyla, ilişkilerini sınırlı tutan kesimlerin çoğunu adeta şoke etti. Tabii, 'Nasıl olsa DAİŞ, PYD'ye ve Kürtlere karşı savaşıyor' diye memnun olan kesimler de az değildi. Bu noktada KDP'nin tavrı sorgulanmaya ve incelenmeye değerdir.

DAİŞ, Başûrê Kurdistan'a yöneldiğinde KDP neye uğradığını şaşırdı. O zamana kadar dünya, DAİŞ'in Kürtlere yönelik yaptıklarını ölüm sessizliğiyle izliyordu. Ancak besleyip büyüttükleri yılan artık sahiplerine de zarar vermeye başlamıştı. Devamında İngiliz, ABD'li, Fransız, Hollandalı gazetecilerin kafaları kesildi, Ürdünlü pilot diri diri yakıldı, bu cinayetlerin video kayıtları yayınlandı. DAİŞ, artık El Kaideyi ve Zerkavi'yi de takmaz konuma gelince işlediği cinayetlerde sınır tanımaz oldu.

Musul'un alınmasıyla birlikte hilafetini ilan etti. Bu ilanla İslam aleminde ve tüm dünyada, özellikle de radikal islamcı insanları çekmeyi başardı. Binlerce militanı Türkiye'nin de yardımıyla Tel Abyad ve Cerablus üzerinden Rakka ve Musul'a transfer etti. 2014'te ulaştığı güçle Şam'a veya Bağdat'a ilerleseydi ele geçirebilirdi. Hilafet meselesi sadece propaganda amaçlı kullanılmasaydı daha doğrusu böyle bir ütopyaları olsaydı, Şam'ı, Bağdat'ı ve Suudi Arabistan'ı ele geçirebilirlerdi. Çünkü Medine, Bağdat, Şam İslam tarihinde hilafetin başkentleridir. Örneğin; Suriye ordusu darmadağın olmuştu. Suriye rejimine karşı savaşması uluslararası bir tepkiye de neden olmayacaktı. Musul'u alan bir güç Şam'ı kolaylıkla alabilirdi ama bunu yapmadı.

DAİŞ Kobanê'ye neden saldırdı?

Bunca stratejik yer varken, DAİŞ'in, Suriye'nin kuzeyinde bulunan ve Rojava kantonları içerisinde petrolü olmayan hatta coğrafya olarak diğer kantonlara göre daha küçük olan Kobanê kantonuna saldırması düşündürücüdür. Kobanê'yi ele geçirebilseydi bile bu DAİŞ'in yayılması ve hilafet propagandası için bir şey ifade etmezdi. O halde DAİŞ Kobanê'ye neden saldırdı? 2013 yılına kadar da ne DAİŞ ne de El Kaide denen çete örgütlerinin yöneticileri Kobanê'nin adını duymuştur. Sanki tüm İslam alemine hilafeti yaymışlar da bir Kobanê kalmış! DAİŞ'i, Kobanê'ye saldırıya sürükleyen nedenleri araştırır, Kobanê'nin düşmesi hangi güçlere yarar getirecek diye bir mantık yürütürsek gerçekleri daha net görebiliriz.

Suriye'de Baas rejiminden en ileri düzeyde baskı gören kesim Kürt halkıydı. Vatandaşlık statüsü tanınmamış, dili yasaklanmış, kimliksiz bırakılmış, katliamlarla yüz yüze kalmış, cezaevlerinde işkenceye maruz kalmış tek etnik grup Kürtlerdi. Suriye'de devrim, demokrasi ve özgürlükler için yapılıyorsa o zaman rejimden en fazla zulüm görenlerin kurtuluş mücadelesine destek verilmesi gerekmez mi? Rojava Devrimi, 19 Temmuz 2012'de Kobanê'de başladı. Kobanê coğrafyası petrolü ile değil, maneviyatıyla Kürtler için anlam ifade ediyor. Devrimin ikinci yıldönümünde kendi özyönetimini kurdu. Kobanê kantonu, Rojava'da ilan edilen kantonların ikincisi oldu.

Kobanê halkı direnerek şehirlerini özgürleştirmiştir. Kendi özsavunmasını yapan, kendini yöneten, uluslararası sözleşmelere göre hareket eden küçük bir şehirdir Kobanê. Bunlar belki DAİŞ için bir şey ifade etmiyor ama Erdoğan için çok şey ifade ediyor.

Kobanê direnişi, DAİŞ'in çöküşünün başlangıcı oldu

DAİŞ'in kökleri ve kullandığı argümanlar Vahabilere kadar uzanıyorsa da Ortadoğu'daki gerici akımların bir sentezi pozisyonundadır. DAİŞ, Baas şovenizmini, Türk faşizmini, Kürt işbirlikçiliğini, gerici ve köktenci İslam'ı bünyesinde buluşturmuş bir yapıdır. DAİŞ, Saddam Hüseyin'in katliam ortaklarından İzzed El Duri, Suriye ordusundan Baasçı subaylar, Türkiye'den JİTEM, Ergenekon ve kontrgerilla çetelerini bir çatı altında toplayan ve bir benzeriyle karşılaşılamayacak tek örgüttür.

Bu düzeyde Kürde düşmanlık yapmasını başka bir biçimde izah etmek mümkün değildir. Bu vahşet bileşkesi örgüt ortadan kaldırılmadığı müddetçe Ortadoğu'ya istikrar gelmeyecektir. DAİŞ'te akrep misali eninde sonunda kendisini sokacaktır; bu intiharından önce de Erdoğan'la olan hesabını kapatmış olacaktır.

DAİŞ, Kobanê'ye saldırdığında Erdoğan, "Kobanê düştü düşecek sıra Afrîn ve Qamişlo'da" diyerek, DAİŞ'in zafer kazanmaya yakın olduğunu müjdeliyordu. Kürtler hiç kimse için tehdit oluşturmamış hatta Türk devletinin tüm provokasyon ve tahriklerine rağmen Rojava'dan, Kobanê'den Türk sınırı içerisine bir mermi dahi atılmamıştır. Ama Mısır, Libya, Tunus, Yemen'de devrim olarak nitelendirilen gelişmeleri destekleyip kabul ettiğini iddia eden Erdoğan, Kürtler söz konusu olduğunda tam tersi bir söylem ve tutum içerisine girebildi.

Kobanê savaşı, DAİŞ için bir kazanım getirmedi. Tersine DAİŞ'in çöküşünün başlangıcı oldu. DAİŞ'in Kobanê'ye saldırmasının nedenini şöyle ifade edebiliriz: Hem nüfus ve coğrafya bakımından hem de ikmal yolları bakımından diğer kantonlara nazaran zayıf halkayı teşkil ediyordu. Ancak Erdoğan ve DAİŞ bu konuda ciddi bir yanılgı içine düştüler. Kobanê halkının direngenliğini ve yurtseverliğini, YPG ve YPJ'nin iradesini ve direnişini hesaplamamışlardı. DAİŞ için 3 milyon nüfusu olan ve binlerce askerle korunan Musul gibi bir şehri aldıktan sonra Kobanê'yi almaları işten bile değildi.

Dünyanın her yerinden DAİŞ'e katılmak için gelen militanlar Tel Abyad, Cerablus ve Minbic'e yığıldı. Musul düşürüldüğü dönemde Irak ordusundan ele geçirdiği büyük miktarda cephane ve silahla adeta bir devlet gücüne ulaşan DAİŞ, Kobanê'nin etrafına askeri yığınak yaptı. Kobanê'ye yakın olan Ayn İsa kasabasındaki bir Suriye tugayını ve Tabka mıntıkasını işgal etti. Buralardan da Suriye ordusuna ait 30'a yakın tankı ele geçirdi. Türkiyede DAİŞ'e önemli oranda cephane desteği verdi. Suriyeli yönetici ve komutanların DAİŞ ile işbirliği içerisine girmiş olabileceği ihtimalini de göz önünde bulundurmak gerekiyor. Çünkü bahsettiğimiz yerlerde orduya ait cephane, adeta DAİŞ'e peşkeş çekildi. İhanet ve kirli bir pazarlık olmasaydı en azından o silahlar imha edilebilirdi.

ABD'nin başını çektiği uluslararası koalisyonun da Suriye'de DAİŞ'le savaşma istemi ve kararı yoktu. DAİŞ, Irak ve Başûrê Kurdistan'a saldırdığında, hava saldırısıyla DAİŞ'in bazı mevzileri vuruldu. Suriye'de DAİŞ'e yönelik tek bir operasyon bile yapmış değillerdi o güne kadar. Türkiye ise Kobanê'ye tam bir ambargo uyguladı. Halkı teslim almak, göçe zorlamak için temel gıda malzemelerinin bile Kobanê'ye ulaştırılmasına izin vermedi. Kobanê'ye ambargo uygulanırken diğer taraftan Cerablus, Tel Abyad ve Türkiye'ye ticaret hacmi oldukça büyük bir ağ kurulmuştu. Türkiye, DAİŞ petrolünü bu iki hattan satın alıyor, karşılığında gıda ve silah veriyordu.

BM'den ve uluslararası alanda faaliyet gösteren çeşitli sivil toplum kuruluşlarından gelen yardımların çoğu Türkiye eliyle DAİŞ'e aktarıldı. Suriye muhalefeti denilen paravan örgütler aracılığıyla DAİŞ'e büyük miktarda yardım ulaştırıldı. Rusya, geçtiğimiz günlerde yayımladığı uydudan çekilmiş görüntü ve fotoğraflar ile Türkiye-DAİŞ işbirliğinin çok sınırlı bir boyutunu belgeldi.

Türkiye birçok konuda ABD'yi yanıltmıştır. Sözüm ona Suriye muhalefetinin askeri kapasitesini yükseltmesi beklenen, 'Eğit-Donat Projesi'yle Erdoğan, ABD'yi kendi eliyle DAİŞ militanlarını eğitip silahlandıran bir konuma düşürdü. Eğitip Suriye'ye gönderdiği birliklerin yüzde doksanı DAİŞ'e doğrudan transfer edildi. DAİŞ militanı olmayanlar da Suriye'ye girer girmez DAİŞ eliyle imha edildi.

Arîn Mîrkan yoldaş Miştenur tepesini bir direniş kalesine dönüştürdü

YPG'nin, Kobanê'de uzun vadeli bir çatışmaya yetecek cephanesi de ağır silahları da yoktu. Kobanê'de amatör gençlerden, sivil savunma birliklerinden oluşmuş bir güç vardı. Kobanê'nin direnişinin büyüklüğü ve tüm dünyada yarattığı etki buradan geliyor. YPG ve YPJ güçleri, Tanklara, ağır silahlara, sayıları 10 binleri aşan teröristlere karşı hafif ve ferdi silahlarla aylarca direndi.

Arîn Mîrkan yoldaş Şengal'de olanları iyi çözümlemiş ve anlamıştı. Kobanêlileri bekleyen akıbeti öngörmüştü; erkeklerin başı kesilecek, kadınlar ise Türkiye ve Suudi pazarlarında satışa çıkarılacaktı. Bu akıbetin önüne geçmek için bedenini bomba haline getirerek Miştenur tepesini bir direniş kalesine dönüştürdü. Kobanê direnişi insanlık değerlerini, adaleti, eşitliği, özgürlüğü ve demokrasiyi insanlık düşmanlarına karşı savunma direnişidir. Ekim ayının ortalarına doğru artık tüm dünya Kobanê'yi konuşuyordu. ABD'den Avustralya'ya, Avrupa'dan Asya'ya çok değerli özgürlük savaşçıları, demokrasi elçileri YPG'ye katılmak için Kobanê'ye doğru yollara düştü.

Nemrut Hz. İbrahim'i ateşe atmakla cezalandırır. İki kertenkele ateşe yaklaşırlar, bir tanesi ateşe üfler diğeri su taşıyarak söndürmeye çalışır. Hz. İbrahim bu duruma güler ve "Bu ateş ne senin üflemenle gürleşir ne de senin getirdiğin su ile söner" der. Ateşi söndürmeye çalışan kertenkelelerden biri "Niyetim ateşi söndürmektir, elimden bu geliyor" der. Diğeri ise, "Niyetim kötülüktür, bu nedenle ateşi gürleştirmek için üflüyorum" der. Bu gün Kobanê'nin başarısına sevinenler de var, kahrolanlar da. Kimin niyeti ne ise tutumu da öyle olur. Zihniyet ve düşüncesi ne ise eylemi de öyle olur.

Kobanê'nin yiğit evlatları, Kürdistan'ın ve dünyanın dört bir yanından gelen destekle tarih yazdı. Özgürlük ve demokrasiden yana olanların gönlünde taht kurdu. Ezilenler için büyük umut oldu. Yunan tarihinde 300 Spartalı'nın hikayesi anlatılır. İslam tarihçileri neredeyse aynı sayıda savaşçının Bedir Savaşı'nda Hz. Muhammed'in yanında savaştıklarını yazar. İnanç, irade ve insani değerler her zaman kazanmıştır.

■■■

Tek yol öncü kadroların rolünü oyması ve devrime cesaret etmesidir

Muzaffer Ayata

Türkiye ve Kürdistan'daki legal-demokratik siyaset alanı, genelde yürütülen gerilla savaşı ve onun ortaya çıkardığı kitleye dayanmaya çalıştı. Sistemin ırkçı-faşist yönelimleri ve iktidarlarına karşı sert bir direnişi hesaplayarak kendisini örgütlemedi. Büyük oranda bunu kendi işi olarak da görmedi. Daha çok bunu Özgürlük Hareketi'nin işi olarak ele aldı. Devletle Özgürlük Hareketi arasındaki çatışmada ortaya çıkan alanı kendisi için varlık ve örgütleme alanı olarak gördü. Kendi gelişimini ve mücadelesini özgürlük hareketinin açtığı alanla sınırlandırdı.

Legal alandaki demokratik hareketin bu yanılgılı ve dar görüşlü bakış açısı, onu büyük bir zorluğa ve açmaza soktu. Halbuki gerilla savaşının ortaya çıkardığı potansiyel ve yüksek moral değerlerini kendisi için güçlü bir çıkış gücüne çevirebilirdi. Bunun yerine adeta var olanla yetinen, gelişmelerin ardından sürüklenen, oldukça pasif ve sağ bir çizgiye oturdu. Sanki sendikalar, partiler ve diğer toplumsal örgütlenmeler ayaklanmaları örgütleyemez, radikal çıkışlar yapamaz, demokratik talepleri yükseltemez gibi bir yaklaşım içerisine girildi. Kaldı ki, 1970'de yaşanmış 15-16 Haziran işçi direnişleri var. Yine başta DİSK olmak üzere demokrasi güçlerinin DGM'lere karşı yürüttükleri direnişler var. Rejimi ve sağ partileri sarsan bu direnişlere ilk defa yenilmeyen ve rüştünü ispatlamış bir gerilla direnişi ve büyük serhildanlar da eklendi. Bu tarihsel ve güncel mirasa dayanarak toplumsal muhalefet daha yaygın ve etkili örgütlendirilebilirdi.

Kürdistan'daki yasal-demokratik partiler, kurumlar ve buralarda çalışan kadroların büyük çıkmazlarından birisi kitle çalışmaları hayatın her alanına taşırmamalarıdır. Giderek bürokratikleşen, halktan kopan, orta sınıfa dayanan ve çalışmaları kurumlarla sınırlandıran bir çizgiye gelindi. Halka gitmek yerine halkın parti binalarına, yerel yönetimlere, kurumlara, yani ayaklarına gelmesini beklediler. Kendilerini parti binalarına vb hapsederken mahalleleri, sokakları Fethullahçı ve diğer gerici, ajan kesimlere adeta terk ettiler.

Liberalizm öncüyü, kadroları sersemleştirmiştir

Özgürlük Hareketi'nin aktif, yaratıcı, engel tanımaz, atak ve örgütçü, halka dayanan kitle çizgisinden bir sapma ve uzaklaşma yaşandı. Ayrıca Önderliğimizin Demokratik Ulus temelindeki yeni sistemi bir türlü oturtulamadı. Zihniyet alanında, ideolojik ve teorik olarak kavrayıp kendini buna verme, pratikleşme bir türlü gelişmedi. Nitekim Önderlik bu alanlara da sert eleştiriler getirmeye başladı. Önceleri çok perspektif verdi. Yönlendirmeye ve harekete geçirmeye çalıştı. Ancak bu alandaki kadrolar sanki dışarıdan birileri gelip bu çalışmaları yapacakmış gibi ne perspektifleri esas aldı ne de eleştirileri üstüne aldı. En son Önderlik Bakur'u kastederek, *"Kurumlarda, parti ve yerel yönetimlerde iki PKK'li kadro bile göremiyorum"* dedi.

Önderliğin bu eleştirisi o alandaki gerçekliğimizi çok net bir biçimde ifade ediyordu. Çünkü PKK kadrosu, ideolojik mücadele yürüterek, halka mal ederek, onu örgüte dönüştürür ve pratikleştirir. Ancak bunlar yapılmadı. Aslında legal alanda ortaya çıkan olanaklar ve dengeler belli oranda bir sistemiçileşme ortaya çıkarmıştır. Liberalizm, Önderliğin deyişiyle, "Öncüyü, kadroları sersemleştirmişti." Öyle olmasa gerçeklikten bu kadar kopma ve devrimle karşıdevrimin çatışmasından doğan dengelere dayanarak rejim içinde idare etme, onun sınırları içinde yaşama ve çalışmayla kendilerini sınırlandırmazlardı. Bu dengeci tarz aslında öncünün, kadronun düzenin verdikleri veya kabul ettikleriyle yetinmesinden başka bir anlama gelmez.

> "Legal alandaki demokratik hareket, gerilla savaşının ortaya çıkardığı potansiyel ve yüksek moral değerlerini kendisi için güçlü bir çıkış gücüne çevireceğine, var olanla yetinen, gelişmelerin ardından sürüklenen, oldukça pasif ve sağ bir çizgiye oturdu."

Halbuki devrimci direniş temelinde ortaya çıkanlar, bu olanaklar ve dengeleri sürekli devrim ve halk lehine değiştirmeyi önlerine koymalıdırlar. Çünkü ırkçı, inkarcı, oldukça merkezi ve militarist bir devlet geleneği ve yapılanması karşımızda duruyor. Devlet ne zihnen ne de yasal ve anayasal açıdan bir değişime uğramamıştır. Öyle ki, 12 Eylül anayasası orta yerde duruyor. AKP, 12 Eylül'ün tüm kurumlarını ele geçirmiş ve Türkçülüğün yanına İslamcılığı eklemiştir. Kenan Evren, Türk-İslam sentezini benimsedi, ama onu asıl geliştiren ve ete kemiğe büründüren AKP oldu. Bu tarihsel ve güncel gerçekler ortadayken adeta bir sanal ortamdaymış gibi legal yapılanmalar düşman gerçekliğinden koptu. İmralı'da süren görüşmeleri ve ateşkesleri adeta mücadeleyi durdurma olarak ele alan yaklaşım, kendisini bir seçim kadrosu, partisi haline getirmeye götürdü.

Devrimin yeni koşulları yeni dönemin militanlarını bağrından çıkaracaktır

Görüşmelere çok bel bağlandı, 'Devlet bir daha savaşmaz, barış gelecek!' havaları ve beklentisi çok öne çıktı. Halbuki daha önce yaşanmış bir Habur pratiği var. Gerilladan gelen barış gruplarını kitleler coşkuyla karşıladı diye süreci bitirdiler. Çünkü atılan bu tarihi adıma karşılık halktan da büyük destek gelmişti. Ama bundan rahatsız oldular. Çünkü kafalarında herhangi bir çözüm projesi yoktu. PKK'nin kitle desteğinin artması ve meşrulaşmasını istemiyorlardı. Gerilla gücünün varlığı ve direnişi onların baş ağrısıydı. Bundan kurtulmak istiyorlardı. 2013'ten sonra olanlar da bundan farklı değildi. Önderlik onları bu ırkçı ve inkarcı çizgiden koparmak için çok uğraştı ama tüm aşamalarda görüldü ki, AKP'nin somut hiç bir çözüm önerisi yoktur. Tek dertleri PKK'yi ve gerillayı tasfiye etmektir.

Bakur'da AKP öncülüğünde devletin saldırıları artıp savaş başladığında demokratik hareketin bakışı, duruşu ve örgütlenmesi yukarıda kısaca değinmeye çalıştığımız gibiydi. Saldırılar karşısında PKK'nin öncülük ettiği devrim hareketi 2011'in bir tekrarını yaşayamazdı. Önderliğin de formüle ettiği gibi Demokratik Özerkliği ilan ederek devrimi somut olarak yaşama geçirme ve kazanımlarını koruma temelinde mücadele edilecekti. Devletin saldırılarının bir aşamasından sonra bazı alanlarda hareket, özyönetim ilanına gitti. Bu ilanların hazırlığı ve örgütlülüğü tabii ki yeterli değildi. Bu açıdan değerlendirilip eleştirilebilir. Demokratik siyaset alanındaki kadro ve kurumlarla önceden yeterli tartışmalar yürütülüp kavratılsaydı, kuşkusuz daha iyi olacaktı. Bir kısmı ne olacağını, nasıl yapacaklarını bilmiyordu. Bir kısmı da atılan adımları geçici zannetti. Bazıları, 'atılımlar ve savaş olacak ama bir noktadan sonra yeniden diyalog ve görüşmelere geçilecek' diye düşündü. Böyle bir beklentiyle hareket edildi.

Hazırlıkların yeterince yapılmaması ve kavratılmamasının yanında özyönetim ilanlarının hendeklerle ve çatışmalarla öne çıkması, adeta bununla özdeşleştirilmesi bazı çevrelerde tepkilere, geri durmalara yol açtı. Atılan adım radikal demokratik bir yapılanma ve inşayı içeriyor. Doğal ki, kitlelere dayanarak kitlelerin sahiplenmesiyle kalıcı olabilir. Kitlesel katılımlar olmadan, biraz aceleyle özyönetim ilanına gidilmesi orta sınıfta bocalama ve dökülmeyi getirdi. Devlet de barikat ve hendekleri öne çıkararak sert yöneldi. Topyekûn bir savaş yürüttü ve psikolojik savaşı başlattı. Bu yönelimler demokratik siyasetin hızla kendisini yeni koşullara uyarlaması ve sürece dahil olmasını gerektiriyordu. Savaş bir defa başlamıştı. Eksiklikler ne olursa olsun artık geri adım atılamazdı. Var olan yetmezlikler direniş ortamında giderilmeli ve bir toparlanma yaratılmalıydı. Ancak kadroların bir kısmında ne bu ruh ne de kavrama gücü var. Dökülenler, geri düşenler oldu. Devrimin yeni koşulları açık ki, dönemin militanlarını ve öncülerini de bağrından çıkaracaktır.

Demokratik siyaset alanının özyönetim ilanlarını anlama ve yeni dönemin ruhuna göre mücadeleye katılması biraz sorunlu ve sancılı da olsa giderek bir anlama ve süreçle bütünleşme de gelişti. Mevcut durumda demokratik özerkliği savunma ve sahiplenme genel yapıya mal olmuş durumda. Dar, parçalı duruşlar, 'Bu da nereden çıktı?' tarzındaki tepkiler büyük oranda aşıldı. Talepler meşru ve her koşulda savunulacak taleplerdir. Asgari insani ve demokratik taleplere aklı başında olan hiç kimse karşı çıkamaz. Ayrıca teorik olarak zaten yıllardır savunduğumuz görüşler ve taleplerdir. Pratikleşmesi farklı gelişebilirdi ancak faşist devlet zihniyeti Kürdü inkar politikasını burda da devreye koydu ve sert bir savaş ve çatışmayla birlikte gündemleşti.

1 Kasım seçimleri seçimden başka her şeye benzedi

AKP ve klasik devlet zihniyetini taşıyan ordunun önemli bir kesimi 7 Haziran seçim sonuçlarından çok ürktüler. AKP tam bir milliyetçi histeriyle fiziki saldırılar eşliğinde seçim kampanyasını örgütledi. Erdoğan, devletin tüm olanaklarını da kullanarak tek başına bir parti gibi seçimlere yüklendi. HDP'nin il ve ilçe binaları, çalışanları her tarafta saldırıya uğradı. 5 Haziran'da Amed'de HDP'nin mitingine bombalı saldırı yapılarak katliamla sindirilmek istendi. Tam bir şiddet ve saldırı altında yapılan seçimin asıl hedeflerinden birisi HDP'yi baraj altında bırakmak ve Erdoğan'a başkanlık yolunu açmaktı.

> "Demokratik siyaset alanının özyönetim ilanlarını anlama ve yeni dönemin ruhuna göre mücadeleye katılması biraz sorunlu ve sancılı da olsa, giderek bir anlama ve süreçle bütünleşme de gelişti. Mevcut durumda demokratik özerkliği savunma ve sahiplenme genel yapıya mal olmuş durumdadır."

7 Haziran seçim sonuçları onlar için tam bir yenilgi oldu. HDP'nin barajı aşmasıyla hem AKP hükümeti düştü hem de Erdoğan'ın başkanlık planı bozuldu. Bu sonuçlardan daha önemli ve tarihi bir durumla karşılaştılar.

Türkiye Cumhuriyeti kurulduğundan bu yana tekçi bir zihniyet ve ulus yapılanmasına dayanıyordu. 7 Haziran seçimleriyle bu değişti. Çok kimlikli, çok kültürlü bir meclis HDP şahsında ortaya çıktı. HDP ile Êzidî, Alevi, Çerkez, Rum, Süryani, Kürt, dindar, sol ve demokratik kesimlerden adaylar, temsilciler seçilip meclise girdiler. Bu yeni bir Türkiye ve meclis anlamına geliyordu. Gerçek Türkiye de buydu.

Ancak Erdoğan bu seçimleri kabullenmedi. Açıktan bir darbeyle seçimleri geçersiz saydı ve yeni bir seçim kararı aldırttı. 1 Kasım seçim kararı ve süreci hiç bir yönüyle meşru ve olağan koşullara dayanmadı. 20 Temmuz'da Suruç katliamı yapıldı. 10 Ekim'de Ankara'da barış mitingine saldırı düzenlenerek büyük bir katliam yaşatıldı. Bu katliam ve saldırılar altında HDP çalışma yapamaz hale getirildi. CHP, 7 Haziran seçimlerinin iptalini darbe olarak adlandırdı ama ona göre bir tutum almadı. 1 Kasım seçimlerinin en belirgin özelliği katliam ve zorbalığın her biçiminin uygulanmasıdır. En önemlisi de AKP, 'kamu güvenliği' adı altında 24 Temmuz tarihinden itibaren Kürdistan'da kirli bir savaş başlatarak emellerini gerçekleştirmeye çalıştı. Böyle ağır bir savaş ortamı olmadan böyle bir seçime gidemezlerdi.

Direniş bloku oluşturulmalı

Demokratik siyaset alanındaki en önemli güçler (DTK, HDK, HDP, DBP ve sol çevreler) 7 Haziran seçimlerine karşı yapılan darbeyi zamanında okuyup hızla harekete geçemediler. Seçimlerden sonra sürecin normal seyredeceğini zannettiler. Koalisyon kurulacağını ve meclis çalışmalarının süreceğini beklediler. Ancak öyle olmadı. Ne hükümet kuruldu ne de meclis çalıştırıldı. Demokratik siyaset bileşenleri burada adeta kıyameti koparırcasına harekete geçmeli, halkı uyarmalıydı. Kaldı ki, iktidardan düşmüş AKP, Türkiye'nin kaderini belirleyecek savaşa karar vermiş ve başlatmıştı. Seçimlerin ardından bu savaşın kesintisiz devam edeceğini ilan etmişti. Tüm bunlar faşist bir darbe yapıldığının, savaşın tırmandırılacağının ve kanlı süreçlerin başladığının ilanıydı. Türkiye toplumuna karşı da bir komplo yapıldığı ortadaydı. Bunu hızla deşifre edip refleks göstermek yerine ağır ve normal bir havada hareket edildi. Erdoğan ve AKP, ordunun Ergenekoncu kesimiyle, ırkçı ve savaş artığı tüm çetelerle ittifaka giderek siyaseti ve ülkeyi bloke ettiler.

Tam bir saldırı ve savaş ortamında geçmesine rağmen seçimlerde HDP'nin barajı geçmesi yine de önemli bir sonuçtu. Halk demokratik bir mevziyi her şeye rağmen koruma iradesini ve AKP saldırganlığına karşı tutumunu ortaya koydu. CHP ve MHP'nin AKP'ye karşı düzen ölçülerinde dahi muhalefet ede-

mediği bir kez daha ortaya çıktı. Gerçek muhalefetin demokratik ölçülerde olması gerektiği görüldü ve bu da HDP şahsında temsil edildi.

HDP'yi oluşturan bileşenler süreci doğru okuyup ona göre harekete geçme ve örgütlülüğünü pekiştirme konusunda ciddi eksiklikler yaşamış olsalar da rejim karşısında boyun eğmediler, teslim olmadılar. Bunu önemsemek ve yılgınlığa kapılmadan, küçük büyük demeden tüm grup ve hareketlerin demokratik direniş bloğunu oluşturmak gerekiyor.

Demokratik özyönetimlerin ilanından sonra yukarıda belirttiğimiz gibi DTK, HDK, HDP, DBP ve diğer demokratik güçler ilk başlarda tereddütlü davrandılar. Ön hazırlık ve tartışmaların yapılmamasının da bunda bir düzeyde payı vardır. Halbuki özerklik ve özyönetimler bu kurumların programlarında ve seçim bildirgelerinde de var. Yabancısı oldukları bir talep ve konu değildi. Ancak savaş ortamında, böyle fiili bir durumda ilana hazır değillerdi.

Daha önce teorik tartışmaları çok yapılmıştı. Demokratik ulusun dokuz ilke etrafında örgütlenmesi de gündemlerindeydi. DTK, il-ilçe ve mahallelerde meclisler ve komünlerin kurulması esasına göre çalışacak ve bu çalışmaları koordine edecekti.

Kurulan mahalle ve yerel meclisler gerçek anlamda inisiyatifli karar organlarına dönüşemedi. Özsavunma dahil, ekonomi, kültür, sağlık vb alanlarda kendilerini örgütleyemedi. Ufuk darlığı yaşandı. Bu meclisler yasal partilerin propaganda işlerini yürüten, kitleleri eyleme taşıyan yan kollar olmanın ötesine geçemediler. PKK ve KCK savaşa devrimsel bir içerik kazandırarak, demokratik özyönetimleri ilan ettiğinde de demokratik siyaset alanı buna hazır değildi. Ne yapacağını, nasıl davranacağını bilemedi.

Politikanın ve savaşın hız kazandığı bir dönemi yaşıyoruz. Yasal demokratik alan sadece örgütsel anlamda değil, ruhsal ve düşünsel olarak da demokratik özyönetimlerin bir direniş ve savaş ortamında ilan edilmesine ve öz savunmayla korunmaya çalışılmasına hiç hazır değildi. İlk dönemler kafa karışıklığı yaygındı. Bir kısmı daha önceden bilgilendirilmediği ve içeriğinin ne olduğunu kavramadığı için bocaladı. Bir kısmı da sürecin ağırlaştığını ve çatışmaların sertleşeceğini gördü ve kendisini geri çekti. Bir kısmı rahatsızlıklarını belirterek sahiplenmemeye, kafaları karıştırmaya çalıştı.

Bütün bunlara rağmen zamanla süreç daha iyi anlaşılmaya, özyönetimler sahiplenilmeye başlandı. DTK toplantısında ortak bir metin kabul edilip kamuoyuna açıklanması önemliydi. Özyönetimlerin Türkiye'yi bölme ve parçalama projesi olmadığı tam tersine demokrasiyi yerele, tabana yayarak, halka mal ederek çokluk içinde birlik projesi olduğu anlatılmaya çalışıldı. Bu temelde demokratik siyasetin tüm bileşenlerinin tutum alması ve savunması özyönetimlerin giderek topluma mal olmasına ve sahiplenilmesine de katkı sağladı. Daha önceleri devletin ve AKP'nin tüm psikolojik savaş merkezleri ve uzantıları sanki hendekler kazıldığı ve özyönetimler ilan edildiği için bu katliamlar ve savaş yürütülüyor propagandası yapıyordu. Yıkım ve soykırım hendekler üzerinden haklı gösterilmeye ve meşruiyet kazandırılmaya çalışıldı.

Hendek ve barikatlar birer savunma aracıdır

Kaldı ki, Önder Apo öncülüğünde Kürt tarafı barışçıl ve demokratik yollarla sorunu çözmeye ve Türkiye'nin demokratikleşmesi temelinde ortaklaşmaya çalıştı. Dolmabahçe mutabakat metni tamı tamına bunu içeriyordu. Ancak Erdoğan ve devletin etkili güçleri bunu reddetti. Barışçıl yollar yerine yine savaş makinelerini devreye soktular. Bu durumda Kürtler ne yapacaklardı? Tarihsel ve toplumsal kimliklerinden, haklarından vaz mı geçeceklerdi? Yoksa Ankara'daki sömürgeci ve ırkçı muktedirlerin merhametine bel mi bağlayacaklardı? Kırk yıla varan bir direniş, büyük bedeller ve kazanımlar egemenlerin insafına bırakılamaz. Kürtlerin kendi kaderini belirleme ve geleceğine karar verme hakkı en doğal hakkıdır.

Çatışmaların ve psikolojik savaşın tozu dumanı arasında insanları adeta düşünemez ve önünü göremez hale getirmeye çalışıyorlar. Ölüm, yıkım ve tutuklamalarla halkın üzerine gidiyorlar. İçeride ve dışarıda Kürtlere karşı şiddet dilinden başka bir dille kullanmıyorlar. Türkiye'nin batısında da halkın tepkilerini bastırmaya ve milliyetçiliği-şovenizmi köpürtmeye devam ediyorlar.

Direniş yenilmeyince ve demokratik siyaset alanı sorunu sahiplenince birçok belirsizlik aşıldı. Hendekler ve barikatların birer saldırı aracı değil, savunma aracı olduğu daha iyi görüldü. Asıl saldırgan olan ve Kürtlerin bütün kazanımlarını ve varlığını yok etmeye çalışanın AKP hükümeti olduğu anlaşıldı. Zaten Erdoğan, "Temizlik yapıyoruz" dedi. Bu söylem 1920'lerden beri Kürtlerin bütün hak arayışlarına karşı devletin başvurduğu katliam ve soykırım söyleminin güncellenmesinden başka bir şey değildir.

Özyönetim ilanları taktiksel bir hamle olarak görüldü

Kurumlarda ve kadrolarda ilk başlarda şöyle bir yanılgılı bakış da vardı: Özyönetim ilanları ve savaş bir hamle olarak görüldü. Yani soruna taktiksel yaklaşım vardı. Halbuki stratejik bir hamle ve karardı. 'Bir kaç ay çatışmalar sürecek, sonra İmralı devreye girecek, görüşmeler başlayacak…' böyle bir bakış açısı büyük bir yanılgıdır. 'Bu direniş ve savaşla devleti biraz zorlayacağız ve görüşmelere çekeceğiz' biçiminde düşünenler de oldu. Sorun bunun çok ötesindedir ve AKP uzun bir süre şu anda yürüttüğü topyekûn savaşa hazırlık yapmıştır. Önderlik defalarca, "Rojava kırmızı çizgimizdir" dediği halde AKP, DAİŞ'i desteklemeye ve orayı dağıtma çalışmalarına devam etti. İmralı'da görüşmeler yaparken bir yandan da Rojava'yı tasfiye etmeye çalışıyordu. Bakur'da da PKK'yi ezme ve tasfiye etmek için ellerinden geleni yaptılar.

Nitekim ezme ve tasfiye etme belgeleri de ortaya çıkmıştır. Eylül 2014'te 10 binlerce insanın ölümünü hedefleyen Çöktürme Planı hazırlanmıştır. Şimdi yaptıkları da bu planın uygulanmasından başka bir şey değildir. Legal kurumların ve kadroların soruna bu kapsamda bakmaları gerekiyor.

Sürecin ölüm-kalım süreci olduğu, devrimin tüm kazanımlarının hedefte olduğu böyle kritik bir dönemde herkes tüm yeteneklerini ve enerjisini ayaklandırmalıdır. Ancak tehlikenin büyüklüğünü görmeme, olanlara sıradan yaklaşım, alışkanlıklardan kopmama adeta bir kadermiş gibi devrime dayatılıyor. Düzen içi yaşam ve çalışma kadrolarda oturmuş, kişiliklerine sinmiş, bir alışkanlığa dönüşmüş durumda. Bu alışkanlıklarla savaşılmadığı sürece kadroların devrime dönüş yapmaları ve öncü olmaları mümkün değildir.

Bu alışkanlıkların en önemli bir boyuta da yaptığı görev ve içinde bulunduğu kuruma göre bir statü edinme arayışıdır. Pratikler doğru-dürüst değerlendirilmedi. Kadroların bir birlerini denetlemesi, eleştiri-özeleştiri kültürü adeta ortadan kaldırıldı. Uzlaşma, idarecilik ve kariyerizm, yetkicilik egemen tarz haline geldi. Devlet memurları gibi günün belli saatlerinde çalışan, halkın sorunlarıyla ilgilenmeyen bürokratik bir tarz oturmuştu. Rahatı arama, maddiyatçılık, yaşam ilişkilerinde aşınma, resmiyete gelmeme aldı başını gitti. Doğru dürüst bir kadro ve örgüt toplantısı düzenlememe, ortamı ve kadroları netleştirmeme, sızmalara ve dedikodulara ortamı açık hale getirme, kadronun saygınlığını ve etkisini azaltmıştır.

Son iki yıldır parti, Bakur'daki bu gidişata müdahale ediyor, kadroları netleştirmeye, ölçü kazandırmaya ve devrimle bütünleştirmeye çalışıyor. Gerçek bir Apocu kadro yaratmaya, tepeden tırnağa kendisini partiye ve devrime adamış, her konuda öncülük yapan, yoldaşlarıyla kolektif çalışan ve yaşayan kadro ölçülerini yükseltmeye çalıştı. Tüm çaba ve girişimlere rağmen eskinin alışkanlıkları tam kırılamadı ve aşılamadı. Belli çabası olan arkadaşlar kuşkusuz oldu, kısmi bir düzelme de var, ama anlatmaya çalıştığımız devrimin yükünü omuzlayacak kapasitede kendisini verme ve radikal bir dönüşüm olmadı.

Kadronun bu duruşu, bakışı ve katılımı özyönetim ilanlarına öncülük etme ve zamanında bütünleşmede sorunlar yarattı. Tüm eksikliklerin ve yetmezliklerin kaynağında, kendimizi görmek zorundayız. 'Halk yoktu, hazır değildi, imkanlar azdı!' demek hiç doğru değil. Bu halk Newrozlarda sel gibi meydanlara akıyor. Yüz binlercesi eylem alanlarına akıyor. Ancak biz bu muazzam halk gücünü yeterince örgütleyemedik. Günlük yaşamdan tutalım spora, ekonomiye, kadından gençlik örgütlerine kadar ilmek ilmek örgütleseydik, yenilmez bir güç ortaya çıkardı. Devletin en sert saldırı ve katliamları karşısında bile direnen bir halk gerçekliği daha net daha kararlı bir şekilde bugün mücadele ederdi.

> "Bu topraklar faşizmi ve sömürgeciliği yenmeye, zulmü alt etmeye muktedirdir. Yeter ki kendimize güvenelim ve gücümüzü örgütlü kılalım, atılımcı ve inisiyatifli davranalım. Bu işin ilacı ve çaresi öncü kadroların rolünü oymasına ve devrime cesaret etmesine bağlıdır. Hatırlanırsa Önder Apo, "PKK devrim, AKP ve devlet de barış yapmaktan korkuyor" diyordu. İşte o korkuları aşmanın zamanındayız."

AKP'nin örgütlediği çeteler ve ordunun şehirlere tanklarla girmesi; Cizîr, Sûr ve Silopî'deki katliamlar, Rojava'ya karşı içine girilen düşmanca tutumlar mücadelenin nasıl bir seyir izlediği konusunda bir fikir veriyor. Devlet kış boyu yüklendi. 'Kış nedeniyle gerilla da fazla hareket edemez. Saldırır, şehirleri ezeriz, devletin heybetini ve gücünü gösteririz' hesabındaydı. Kış boyu da gerilla alanlarını istedikleri gibi bombaladılar. Bununla da, 'gerillanın bahar hazırlığını engeller, Kuzey-Güney bağlantısını keserim' hesabı yaptı. Bölgesel ve uluslararası tüm ittifaklarını, dış ilişkilerini de seferber etti. Arabistan, Katar gibi en gerici güçlerle Sünni bir cephe içinde yer aldı. Başika'ya asker gönderdi. KDP'yi yanına alarak Musul'a müdahale edecek güçlerin içine katılmayı ve PYD'nin, PKK'nin bu alanlarda etkisizleşmesini planladı. Görüldüğü gibi devleti tümüyle savaşa göre harekete geçirmiş durumdalar. Bunun hedefinde de Kürtler ve kazanımları var.

Bütün bunları hesaplayarak sadece Bakur değil, Özgürlük Hareketi'nin tüm bileşenleri, gerilladan Avrupa'ya kadar tüm kurum ve kadroların, halkımızın, yurtseverlerimizin tam bir birlik ve seferberlik ruhuyla hazırlanması ve harekete geçmesi gerekir. AKP öncülüğünde Türk devleti özyönetim ilan eden ilçeleri ve mahalleleri tek tek düşürerek direnişin ve özyönetimlerin diğer alanlara yayılmasını engellemeye ve önünü kesmeye çalışıyor. Gerilla ve şehir direnişlerinin ortaklaşmasını engellerse güçleri parçalayıp kazanacağını planlıyor. Bu açıdan tüm devrim güçlerinin tam bir uyum ve koordine içinde hareket etmeleri gerekiyor. Başarı ve düşmanın güçlerini parçalamak için uyum ve koordineli hareket tarzı çok önemlidir.

Devrime cesaret edelim!

Aslında Türk ordusunun Kürdistan'da savaşma iradesi kırılmıştır. Hava güçleri ve teknik üstünlükleri olmasa kışlalarından dışarı bir adım bile atamazlar. Gerilla gibi araziye hakim ve fedai bir güç karşısında paralı askerler direnemez. Gerilla ve şehirlerdeki direnişçiler teknik donanımlarını artırır ve deneyimlerini birleştirirse çeteler cephede büyük bir çıkmaza gireceklerdir. Bunun yanında metropoldeki Kürtler ve demokrasi güçleri de harekete geçerse hiç bir yerde güven ve rahatlık içinde olamayacaklar. AKP bu şartlarda iktidarda kalamaz ve Türkiye'yi yönetemez duruma düşer. AKP'yi bertaraf etmek aynı zamanda Türkiye'de faşizmi yenilgiye uğratmak anlamına gelir.

Tüm kadroların ve demokrasi güçlerinin yukarıda belirttiğimiz eksiklikleri aşarak direnişi tüm alanlara yayması, halkı her kademede örgütlemeleri ve eylemsel kılmaları kazanmanın yegane güvencesi olacaktır. Devrim ve demokrasi mücadelesinde özgücü esas almak çok önemlidir. Bu topraklar faşizmi ve sömürgeciliği yenmeye, zulmü alt etmeye muktedirdir. Yeter ki, kendimize güvenelim ve gücümüzü örgütlü kılalım, atılımcı ve inisiyatifli davranalım. Bu işin ilacı ve çaresi öncü kadroların rolünü oymasına ve devrime cesaret etmesine bağlıdır. Hatırlanırsa Önder Apo, *"PKK devrim, AKP ve devlet de barış yapmaktan korkuyor"* diyordu. İşte o korkuları aşmanın zamanındayız. AKP barışa yanaşmadı. O zaman devrime cesaret etme ve büyük bir hamleyle ileri atılma zamanıdır. Tüm kadrolar ve demokratik siyaset alanı özyönetimleri genele yaymaya, hedeflerini büyütmeye ve demokrasi bayrağını yükseltmeye devam etmelidir.

Viyan çizgisi kimliksel bir duruştur

Viyan yoldaşın eylemi, aynı zamanda sahte dostluğa ve yetersiz yoldaşlığa verilmiş bir mesajdır. Çaresiz, çözüm üretmeyen, hep beklentili ruh hali ve duruşlar, Viyan yoldaşın şahsında aşılmış ve yenilgiye uğramıştır.

Nalîn Mûş

Önderliğimize dönük geliştirilen uluslararası komplonun 17. yılını geride bırakırken komployu ve komplocu güçleri büyük bir nefretle kınıyor ve lanetliyoruz. 17. yıl dönümünde, komployu önemli oranda boşa çıkartan ve özgürlük mücadelemize her zaman ışık olan başta büyük şehitlerimiz Viyan, Kurdê, Rotînda, Berwar, Şehristan, Felat, Xebat, Arap Rojbîn, Hatice Falay, Elefteria ve isimini sayamadığımız yüzlerce kahraman şehidimizi bir kez daha saygı ve minnetle anıyor, onların şahsında mücadeleyi yükseltme kararlılığımızı belirtiyoruz.

Viyan gerçeği, komplocuların ve ilkel milliyetçiliğin geleneksel zihniyet kalıplarına karşı özgür yaşamı yaratan bir duruş bir mücadele çizgisidir. Mücadelemizin her döneminde komplo, ihanet ve teslimiyete karşı bir özgür kadın duruşu açığa çıkmıştır. 1992 Güney savaşında Önder Apo'nun özgürlük çizgisine dayatılan ihanet ve teslimiyete karşı Bêrîtan yoldaşın duruşu ve direnişi mücadele tarihimize damgasını vurmuştur.

6 Mayıs 1996'da Önder Apo'ya yönelik geliştirilen komploya karşı Dersim'de adeta Zarifelerin, Besêlerin ve binlerce kadının intikamını alırcasına kendini düşmanın beyninde ve yüreğinde patlatan Zîlan yoldaş, kadının adı ve özgürlük ilkesi olarak Kürt kadın tarihine geçmiştir.

Faşist Türk devletinin zindanlarda yürüttüğü teslimiyet politikalarına karşı Sema yoldaş, bedenini ateşe vererek kadının kendi küllerinden yeniden nasıl doğacağını göstermiştir. Sema yoldaşın eylemi aynı zamanda Önder Apo'ya dönük komplolara büyük bir cevaptır.

Önderliğimize dönük geliştirilen tüm bu komplo, ihanet ve teslimiyet çizgisine karşı mücadelenin başından bu yana boyun eğmeyen ve direnişin büyük sembolü olan Sara yoldaş ise yaşamı, duruşu ve mücadelesiyle hiç bir zaman direniş bayrağını düşürmemiş, Kürt Kadın Hareketi'nin öncülüğünü yapmış ve Kürt kadınlarının mücadelesini dünyaya yaymıştır.

Önder Apo'nun büyük emekle, eğiterek yaratmak istediği kadının özgürlük mücadelesindeki duruşu, Bêrîtan kadar keskin ve net, Zîlan kadar kararlı ve planlı, Sema kadar da yakıcıdır. Bu kadın yoldaşlar şahsında Mezopotamya topraklarında tanrıça kültürü yeniden küllerinden doğmuştur. Kürt kadınının ve onun öncü kadroları şahsında ortaya çıkan direniş ve diriliş ruhu her zaman için özgür kadını ve özgür toplumu yeniden yaratmak açısından ufuk açıcı olmuştur. Bunun en somut örneği de Viyan yoldaştır.

Başûrê Kurdistan'ın Caf aşiretinden gelen ve çok genç yaşta özgürlük mücadelesine katılan Viyan yoldaş kısa sürede büyük gelişmeler katetmiştir.

Hareket içinde önemli sorumluluklar alan Viyan yoldaş, her zaman zor alanları tercih etmiş ve devrimci sorumluluklarını yerine getirmiştir.

Önderliğimizin de vurguladığı gibi *"Özgürlük kolay olsaydı, Ronahî ve Bêrîvanlar kendilerini yakmazlardı."* Özgürlük mücadelesinde zoru tercih etmek özgürlüğün bir gereğidir. Özgürlük kolay olsaydı bunca mücadeleye gerek kalmazdı. Bu kadar bedel veriliyorsa yine amansız bir mücadele yürütülüyorsa özgürlüğün bedelinin ağır olmasından kaynaklıdır. Özgürlük bir umut ve yaşam biçimi olduğundan uluslararası komployla bu umut kırılmak istenmiştir. Ama hareketimizin göstermiş olduğu büyük direniş ve mücadele, komplocuların hevesini kursağında bırakmıştır.

Viyan yoldaşın eylemiyle ortaya koyduğu duruş, bu büyük mücadelenin bir parçasıdır. Kuşkusuz bu mücadeleye katılmışsak en önde olmak hem bir görev hem de bir gerekliliktir. Viyan yoldaş da her daim bu görev ve gereklilikleri yerine getirmiştir. Onun en büyük istemi, Bakurê Kurdistan dağlarında gerilla olmak ve Zîlan yoldaş gibi düşmanın beyninde fedayi eylem yapmaktı. Duruşu, yaşamı da hep buna göre olmuştur.

'Kadınlar hep halay tutsunlar'

Viyan yoldaş genç yaşta katılmasına rağmen kısa bir sürede büyük görevler üstlenişti. Onun özgürlük tutkusu öyle büyük ve güçlüdür ki, bu tutkusu aşiretçi tabulara ve yönelimlere karşı büyük tavır almayı beraberinde getirmiştir. Viyan yoldaş ideolojik, örgütsel ve yaşamsal mücadeleyi her zaman Önder Apo ile doğru yoldaşlığın bir ölçüsü olarak ele almıştır. O yüzden her zaman Önderliğin esaretini gündeme getirmiş ve *"Önderliğimiz dünyanın en ağır tecrit koşulları altındayken dünyanın buna sessiz ve refleksiz kalması kabul edilecek bir durum değildir"* demiştir.

Viyan yoldaşın eylemi, aynı zamanda sahte dostluğa ve yetersiz yoldaşlığa verilmiş bir mesajdır. Çaresiz, çözüm üretmeyen, hep beklentili ruh hali ve duruşlar, Viyan yoldaşın şahsında aşılmış ve yenilgiye uğramıştır.

Viyan yoldaşın mektuplarında kadına dönük yaptığı çözümlemeler dikkat çekicidir: "Kadınlar hep halay tutsunlar" çözümlemesi ve tespiti kadın özgürlük mücadelemizin önemli perspektiflerinden olmuştur.

Önderliğimiz bir değerlendirmesinde, *"Ben anın devrimcisiyim, sizler zamanın devrimcilerisiniz"* demiştir. Kuşkusuz bu bizim en büyük özeleştiri konusudur. Zamana yayılmış her görev yerine getirilmemiş görevdir ve halen anın devrimcisi olunamamıştır. Viyan yoldaş ise anın devrimcisi olma yolunda görevini zamana bırakmayan bir yoldaş olmuştur. PKK'nin yeniden inşa sürecinde sorumluluk üstlenen Viyan yoldaş, partinin öncülük sıfatlarını kendi kişiliğine yedirmiş ve içselleştirmiştir.

Özgürlük mücadelesine katılımda kaygısız ve hesapsızca öncülük etmek bir kadın için olmazsa olmaz koşullardandır. Kadronun en temel güç kaynağı, parti doğrularına olan hakimiyetidir. Çoğumuzda yaşanan temel yanlış, partililik konusundaki zayıflıklardır. Önderlik, *"Gerçek kadro partinin ruhudur"* diyerek doğru kadroyu tanımlamıştır. Bu gerçeğe en doğru cevabı da Viyan yoldaş, katılımıyla ve eylemiyle vermiştir.

Doğru parti kadro duruşu demek aynı zamanda Önderlik çizgisine doğru katılmaktır. Viyan yoldaş hem dolu dolu yaşadı hem de eylemiyle kendini büyük bir karar gücüne dönüştürdü. Onun bu kararlılık düzeyi bizim durup yeniden düşünmemizi, yoğunlaşmamızı sağladı. Önderliğin, *"Düşüncesi bizimle olmayanın pratiği de bizimle olmaz"* sözü ideolojik ve felsefik duruşumuzun bir parçasıdır. Nasıl katılıyorum? Nasıl yaşıyorum? Nasıl mücadele veriyorum? Tüm bunlar ve Viyan yoldaşın eylemi bizim için bu belirlemeler temelinde kendimizi yeniden sorgulamanın zemini olmuştur.

Özgürlük eyleminin güçlü olduğu yerde faşizm kendisini yaşatamaz

Viyan yoldaşın eylemi karşısında kendimizi doğru ele alacaksak özellikle demokratik ulus perspektifini uygulamak durumundayız. Çünkü özgürlük eyleminin güçlü olduğu yerde ne faşizm ne de ilkel milliyetçilik kendisini yaşatamaz. 'Küçük olsun benim olsun' gibi bir yaklaşıma tenezzül bile etmemeliyiz. Büyük olsun hepimize yetsin anlayışını esas almalıyız. Bu aynı zamanda demokratik kültürün de gelişmesi demektir. Bir yaşam biçiminin oluşması demektir. Dil, düşünce, davranış birliği böyle ortaya çıkabilir. Önder Apo bunun için; *"Fikir-zikir-eylem birliğini yaratan kişi rafine olmuş militan kişidir"* demiştir. Zaten kadro gerçeği de rafineleşmiş gerçekliktir. Viyan yoldaş da bu hakikatin ta kendisidir.

Bizler yeni bir toplumu inşa ediyoruz. Bu inşa süreci büyük saldırılarla karşı karşıyadır. Önder Apo'ya uygulanan tecrit de bu saldırıların en zirvesidir. Bu komplonun devamı anlamına da gelmektedir. Buna karşı koyuş Viyanca mücadele kararlılığı gerektirmektedir.

Elbette ki, Kürt halkı bu soykırım politikalarının farkındadır. AKP hükümeti ahlaki ve etik değerleri yok eden gelmiş-geçmiş, en dikta rejimdir. Bakurê Kurdistan'da demokratik özerkliğin ilanından bu yana faşist AKP hükümetinin uyguladığı vahşete karşı, Bakur genelinde özellikle Cizîr, Sûr, Silopî ve Gever'de halkımızın gösterdiği direniş hiç bir sözle ifade edilemeyecek kadar anlamlı ve görkemlidir.

Öyle anlaşılıyor ki, önümüzdeki günlerde bu saldırılar daha da katlanarak sürecektir. Uluslararası güçler de doğrudan bu insanlık düşmanı AKP ve çetelerine destek vermektedir. Buna ilkel milliyetçi zihniyet yapısını da dahil edersek geliştirilmek istenen politikanın 'Kürdü Kürde kırdırma' politikası olduğunu görmek mümkündür. İşte Viyan yoldaşın eylemi aynı zamanda bu ihanet çizgisine ve imhainkar politikalarına karşı sessizliğe karşı bir kadın duyarlılığı ve duruşudur. Bizler bu tarzı esas almak ve geliştirmek görev ve sorumluluğuyla karşı karşıyayız.

Kadının Önderliğe olan bağlılığı Viyanca olmak durumundadır

Türk devleti, Kürt halkını önderliğinden uzak tutarak, iletişimini engelleyerek, halkı önderliksizliğe alıştırmak istemektedir. Viyan yoldaş, Önderliğe hitaben *yazdığı mektupta: "Başkanım; herkes bu komploya alışabilir ama ben alışamam ve kimse de bizi buna alıştıramaz"* diyerek bedenini ateşe vermiştir. Önder Aposuz bir yaşama asla alıştırılmayacağının refleksini göstererek sesini tüm Ortadoğu ve dünya kadınlarına duyurmuştur. Özellikle Başûrê Kurdistan'da kadın özgürlük mücadelesi gelişim göstermişse bunda Viyan yoldaşın rolü belirleyicidir. Eylemi, Başûrê Kurdistan kadınlarının başkaldırısı bir çağrı olmuştur. Viyan yoldaşın ektiği özgürlük tohumları giderek kadınların siyasi bir güç haline gelmesini sağlamıştır. Artık birçok alanda kadınlar kendi farkına varmış ve kendisi olma yoluna girmiştir.

Viyan yoldaşın eylemi, kadın direnişinin ve ortak mücadelesinin gelişmesinde yine ulusal birliğin kapılarının aralanmasında etkili olmuştur.

Kürdistan Özgür Kadın Hareketi'nin öncülerinden olan Viyan yoldaş, bu tarzı, yaşamı ve eylemiyle Kürt kadın tarihine geçmiş ve kadının özgürlük mücadelesine büyük anlamlar kazandırmıştır. Kuşkusuz bu konuda Önder Apo'nun çabası, kadınla olan yoldaşlığı son derece stratejik ve tarihseldir. Eğer bugün tüm kadınların kalbi İmralı'da atıyorsa bu Önder Apo'nun geliştirdiği kadın eksenli kurtuluş ideolojisi ve felsefesiyle bağlantılıdır. O yüzden de kadının Önderliğe olan bağlılığı Viyancadır ve Viyanca olmak durumundadır.

15 Şubat komplosu Önderliğe, Kürt halkına özelde de Kürt kadınına karşı yapılan bir komplodur. Bu komployu boşa çıkartmak da tüm kadınların sorumluluğundadır. Erkeğin yok saydığı, beraber özgür ve eşitçe yaşamayacak kadar düşürdüğü kadını, Önder Apo yeniden var etmiş ve birçok mücadele alanında öncülük düzeyine getirmiştir. Önder Apo'nun kadının gelişimi ve toplumda hak ettiği yeri alması için ortaya koyduğu olağanüstü çaba biz kadınlar tarafından çok iyi bilinmektedir. Önder Apo'nun ortaya koyuduğu ideolojik ve felsefik doğrultuya dayanarak kadın kendini büyük bir çözüm gücü haline dönüştürmüştür.

O yüzden de kadınlar olarak uluslararası komployu bilince çıkarttığımız, mücadeleyi büyüttüğümüz oranda komplo ortadan kalkacaktır. Bugün Cizîr'de, Sûr'da yükseltilen özyönetim direnişlerine sahip çıkmak ve her yönüyle direnişe katılmak da komployu boşa çıkarmak anlamına gelmektedir.

Bir diğer önemli husus da Önder Apo'nun özgürlüğünün hedef alınmasıdır. Viyan yoldaşın, *"Hepinizi Başkan Apo'yu korumaya, ona sahip çıkmaya çağırıyorum"* sözü bu anlamda oldukça önemlidir. Bu çağrıyı doğru okumak ve anlamak gerekir. Bu, tecride karşı sessiz kalmama çağrısıdır. Bugün her yıldan daha fazla Önder Apo'ya sahip çıkmak ve onun geliştirdiği demokratik özerklik sistemini inşa etmek sorumluluğuyla karşı karşıyayız. Viyan yoldaşın bu çağrısı aynı zamanda Kürdistan'da uygulanan insanlık suçuna karşı sessiz kalmama çağrısıdır. Bu çağrı; kendini var etme, inşa etme ve kadının özsavunmasını geliştirme çağrısıdır.

Elbette ki, mücadelemiz büyüdükçe, Viyan yoldaşın yaktığı özgürlük ateşi de büyümektedir. Özgürlük ateşi, dünyada egemenler var olduğu sürece, özgürlük sevdalılarınca hep bir meşale olarak taşınacaktır. Bugün özgürlük meşalesi Kürt kadınlarının ellerinde yükselmektedir. Viyan yoldaş da bu özgürlük meşalesini taşıyanlardandır ve onun çağrısı hepimiz için bir görevdir. Viyan yoldaşın çağrısına cevap olmak, tarihsel görevlerimizi ve toplumsal görevlerimizi yerine getirmiş olmak demektir.

Bugün Sûr'da, Cizîr'de, Gever'de, Kürdistan'ın birçok yerinde direnen ruh Viyanların, Semaların, Sêvêlerin, Pakizelerin ve Fatmaların direniş ruhudur. Bu ruhu her Kürt kadınında görmek mümkündür. Kürt kadınları bugün Kürdistan, Ortadoğu ve tüm dünyada kadınlara karşı yürütülen her türlü saldırı ve soykırımları boşa çıkarmak için büyük mücadele ve direniş içerisindedir. Gün, bu mücadeleyi ve direnişi sahiplenme, büyütme ve ortaklaşma günüdür.

■■■

ZAGROSLARDA EMEK VE ÇALIŞKANLIĞIN ABİDESİ

Ali Xebat

"*Anlamak özgürlüktür, anlamak farkındalıktır*" der önder Apo. Ali Xebat arkadaş gerçekten de anlamın ve farkındalığın en rafine hali olan özgürlüğün gerçekleşmiş ve abideleşmiş halidir. 1980'lerin 12 Eylül faşist cuntasının Türkiye ve Kürdistan halklarını adeta kırımdan geçirdiği, zulüm sisteminin halklara reva görüldüğü bir süreçte, büyük bir emek işçisi olarak Avrupa'ya giden Ali Xebat arkadaş, çok kısa bir süre içerisinde kendi kimliği ve öz benliğinin farkına vararak, yeniden toplumsal öze dönüş anlamında Kürt özgürlük değerleriyle buluşur. Bilincine vardıkça tercihini kararlı bir şekilde devrimci ve militan mücadeleden yana koyar. Ve 1988-94 yılları arasında Avrupa ülkelerinde devrimci mücadele içinde aktif olarak yerini alır. Avrupa koşullarında, kapitalist modernitenin zirveye çıktığı o dönemlerde Ali Xebat yoldaş, fedakarlık, dürüstlük ve mütevaziliği ile Kürt yurtseverliğinin en özlü davranışlarını göstererek mücadeleye hesapsız bir katılım sağlar.

1993-94 yılları, Önder Apo öncülündeki Kürt Özgürlük Hareketi'nin en kapsamlı direniş yıllarına şahit olur. TC faşist sömürgeciliği, topyekun savaş konseptiyle hem kırsalda, hem de Kürdistan'ın tüm şehirlerinde, gerillaya ve Kürdistan halkına karşı büyük bir soykırım hareketini başlatmıştır. Dört bine yakın Kürt köyünün insanlık dışı uygulamalarla yakılıp yıkılarak boşaltıldığı, milyonlarca Kürdün topraklarından koparılarak şehirlere, metropollere sürgün edildiği, on binin özerinde 'faili devlet' cinayetin hunharca yaşandığı, TC özel savaşının tüm boyutlarıyla ve vahşi yöntemlerle uygulandığı bu yıllarda Ali Xebat yoldaş, büyük bir öfke ile sömürgeciliğe karşı kararlı ve cesur bir adımla, radikal bir çıkış yaparak 1994 yılında Avrupa'dan gerilla saflarına katılır.

1994'ten, şehadete ulaştığı 27 Ocak 2016 tarihine kadar tüm yaşamını gerilla saflarında, özgürlük dağlarında geçirir. Gerillaya ulaştığı günden itibaren Zagros coğrafyasında mücadelesini yürütür. Pratik mücadele süreci boyunca Zagros eyaletinde deyim yerindeyse adeta her çeşmenin suyundan içen, her vadinin derinliğinden, her tepenin zirvesinden, her ağacın gölgesinden adım adım ilerleyerek sabırlı ve kararlı bir şekilde Zagroslarla yaşamını bütünleştiren, adeta ruhunu Zagrosa katan ve ondan beslenen bir yaşam abidesine dönüşür. Avaşin'in maviliğinde, Basyanın görkemli akışında, Çarçella'nın heybetli duruşunda, Cilo, Samedar, Garê'nin enginliklerinde, Zap suyunun ve Zap vadisinin tüm yaşam kaynaklarında Ali Xebat yoldaşın ayak izleri mevcuttur. Zagrosların tüm derinliklerinde Ali Xebat yoldaşın el emeği ve beyin gücünü görmek mümkündür. Onun için Ali Xebat yoldaş adeta Zagroslarla; ruhuyla, beyniyle, yüreğiyle, fedakarlık ve yüce emeğiyle özdeşleşmiş bir yoldaşımızdır. Onu burada anlatmak, birkaç cümleyle ifade etmek gerçekten çok zordur.

Bütün yaşamı boyunca yürüttüğü tüm pratiklerinde özverili ve mütevazı olmayı adeta bir yaşam desturu gibi tercih eden, tüm yaşamını yoldaşlığın derin sevgisiyle yoğuran, küçük-büyük demeden yaşamın tüm görevlerine büyük bir kararlılıkla yöneldiği duruşuyla ve militan özelikleriyle gerçek bir Apocuydu Ali Xebat yoldaş. Apocu ruh ve felsefeden aldığı ışıkla hem yoldaşlarına hem de dağlara aydınlık taşıran ve bu özellikleriyle tüm yoldaşlarına örnek teşkil eden bir militan olmuştur.

Ali Xebat yoldaşta yurtseverlik bilinci, duygusu çok derindi. Tanıştığı, görüştüğü bir şekilde ilişkilendiği halk tarafından da hep sevilen ve sayılan bir yoldaştı. Kendisini tanıyanlar, aradan yıllar bile geçse Ali Xebat yoldaşın fedakarlığı, özverisi ve saygın duruşunu hep anlatır, hayranlık ile anarlar. Mardin'in tarihsel yapısına, yurtseverlik değerlerine, toprağına, kültürüne olan derin bağlılığıyla da tanınan Ali Xebat yoldaş, anadilinden asla taviz vermeyen, geldiği yörenin öz kültürünü derinden yaşayan ve tüm bunları severek, hissederek uygulayan ve yaşatan bir yapıya sahipti. Sömürgeci düşmanın Kürt toplumuna yaşattığı asimilasyon ve oto asimilasyona karşı hem yurtseverlik bilinciyle hem de devrimci-militan duruşuyla hep karşı koydu ve mücadelesini bu temelde yükselti.

Büyük emek ve mütevaziliğiyle PKK'de görev insanı olmanın yarattığı bilinçle ARGK ve HPG 'de komuta düzeyinde yer alarak, bunun ağırlığıyla pratiğe yüklendi. Savaşçı ruhu ve pratiğiyle Kürdistan gerillasında cesur bir komutan olmayı bir yaşam tarzı haline getiren militanlardandı Ali Xebat yoldaş. Örgüt içi tüm tasfiyeci eğilimler karşısında iradeli, kararlı, saf, temiz ve adeta bir suyun berraklığı kadar duru kalmayı ve Apocu çizgiden yana tavır almayı hep bildi. Düşmanın her türlü yönelimine karşı Apocu militan duruştan bir an bile taviz vermeyen Ali Xebat yoldaş, şehadete ulaşmadan önce de yetkin bir HPG komutanı olarak görevinin başındaydı. Hiçbirimizin beklemediği bir şekilde, bir kalp krizi sonucu şehadete ulaşması hepimizi derinden etkiledi. Bu kadar erken aramızdan ayrılmasaydı daha muazzam görevler başarma güç ve kudretine sahipti ve başaracaktı.

Ali Xebat yoldaş, fiziki olarak aramızdan ayrılmış olabilir, ama unutulmamalıdır ki, yürüttüğü çalışmalar, ortaya çıkardığı devrimci pratik, kendisinde gerçekleştirdiği Apocu militan özelikler ve son nefesine kadar yaşattığı Apocu ruh, bizler için her zaman yaşayacak ve yaşatılacaktır. Ali Xebat yoldaş emeğin ve çalışkanlığın bir abidesi olarak PKK şehitler kervanı katıldı. Anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

Sen her daim mücadelemizde yaşayacak ve yaşatılacaksın!...

Mücadele arkadaşları